SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-150-26

Druk nr 3145

Warszawa, 24 września 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw.

Projekt podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów i Gospodarki.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Projekt

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw[1), 2)]

Art. 1. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2026 r. poz. 149 i 1004) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 1a:
   a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
      „1) ustalania i pobierania opłaty od środków spożywczych, której przedmiotem są napoje;”,
   b) w pkt 2 skreśla się wyrazy „w produkcie gotowym do spożycia”;
2) art. 12a otrzymuje brzmienie:

„Art. 12a. 1. Opłacie od środków spożywczych, zwanej dalej „opłatą”, podlega pierwsza sprzedaż na terytorium kraju napojów:

1) nabytych wewnątrzwspólnotowo;
2) importowanych;
3) wyprodukowanych na terytorium kraju.

2. Przez sprzedaż napojów rozumie się ich:

1) sprzedaż w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;
2) zamianę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;
3) wydanie w zamian za wierzytelności;
4) wydanie w miejsce świadczenia pieniężnego;

---

1) Niniejsza ustawa została notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu …….. pod numerem …….., zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), które wdraża dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie) (Dz. Urz. UE L 241 z 17.09.2015, str. 1).

2) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

5) darowiznę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, z wyłączeniem darowizny na rzecz organizacji pożytku publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z przeznaczeniem na cele działalności charytatywnej prowadzonej przez tę organizację;
6) użycie na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, w ramach usług związanych z wyżywieniem klasyfikowanych w dziale 56 Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług – w przypadku napojów przywiezionych na terytorium kraju w ramach importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego przez ten podmiot;
7) wydanie w zamian za dokonanie określonej czynności;
8) przekazanie lub wykorzystanie na potrzeby reprezentacji albo reklamy;
9) przekazanie przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, na potrzeby osobiste tego podmiotu, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia, a także zatrudnionych przez niego pracowników oraz byłych pracowników.

3. Przez napój rozumie się płyn do bezpośredniego spożycia oraz syrop będący środkiem spożywczym, objęte pozycjami 2009, 2101, 2106 i 2202 Nomenklatury Scalonej (CN) zgodnej z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 2, str. 382, z późn. zm.), z dodatkiem:

1) cukrów będących monosacharydami lub disacharydami, zwanych dalej „cukrami”, środków spożywczych zawierających cukry lub substancji słodzących, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz. Urz. UE L 354 z 31.12.2008, str. 16, z późn. zm.), zwanych dalej „substancjami słodzącymi”;
2) kofeiny lub tauryny.

4. Przez producenta napojów rozumie się podmiot wytwarzający, przetwarzający, a także rozlewający napoje, z wyłączeniem podmiotu wytwarzającego napoje wyłącznie w ramach usług związanych z wyżywieniem klasyfikowanych w dziale 56 Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług.

5. Przez nabycie wewnątrzwspólnotowe napojów rozumie się przemieszczenie napojów z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju na terytorium kraju.

6. Przez import napojów rozumie się przywóz napojów z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju.

7. Przez dostawę wewnątrzwspólnotową napojów rozumie się przemieszczenie napojów z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju.

8. Przez eksport napojów rozumie się wywóz napojów z terytorium kraju poza terytorium Unii Europejskiej.

9. Przez terytorium kraju rozumie się terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

10. Przez terytorium państwa członkowskiego rozumie się terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług.

11. Przez terytorium Unii Europejskiej rozumie się terytorium Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług.

12. Przez terytorium państwa trzeciego rozumie się terytorium państwa niewchodzącego w skład terytorium Unii Europejskiej.

13. Zmiany w Nomenklaturze Scalonej (CN) nie powodują zmian w ustalaniu i pobieraniu opłaty, jeżeli nie zostały określone w niniejszej ustawie.”;

3) w art. 12b:

a) uchyla się ust. 1,

b) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zwalnia się od opłaty pierwszą sprzedaż na terytorium kraju napojów:”,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) w których udział masowy soku owocowego, warzywnego, warzywno-owocowego lub owocowo-warzywnego wynosi niemniej niż 20 % składu surowcowego oraz zawartość cukrów jest równa lub mniejsza niż 5 g w przeliczeniu na 100 ml napoju;”,

– w pkt 6 wyrazy „mniejsza lub równa 5 g w przeliczeniu na 100 ml napoju” zastępuje się wyrazami „równa lub mniejsza niż 5 g w przeliczeniu na 100 ml napoju”,

– w pkt 7 wyrazy „Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług.” zastępuje się wyrazami „Nomenklaturze Scalonej (CN);”,

– dodaje się pkt 8 i 9 w brzmieniu:

„8) będących wyrobami, w których w wykazie składników znajdują się wyłącznie woda i sok owocowy, warzywny, warzywno-owocowy lub owocowo-warzywny oraz do których nie dodano cukrów, środków spożywczych zawierających cukry, substancji słodzących, kofeiny ani tauryny;

9) będących nektarami owocowymi:

a) w których zawartość cukrów jest równa lub mniejsza niż 13 g w przeliczeniu na 100 ml napoju oraz do których nie dodano substancji słodzących, kofeiny ani tauryny oraz

b) dla których wymagania zostały określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 pkt 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1980 oraz z 2026 r. poz. 1154), z następujących owoców o wysokiej kwasowości, z których sok nie nadaje się do bezpośredniego spożycia:

– marakuja (owoc passiflory),
– quito naranjillos (psianka lulo, owoc lulo),
– czarne porzeczki,
– białe porzeczki,
– czerwone porzeczki,
– agrest,
– owoce rokitnika zwyczajnego,
– owoce tarniny,
– śliwki,
– śliwki węgierki,
– owoce jarzębiny,
– owoce dzikiej róży,
– wiśnie właściwe (kwaśne),
– inne odmiany wiśni,
– czarne jagody,

– owoce bzu czarnego,
– maliny,
– morele,
– truskawki,
– owoce morwy
– owoce jeżyny,
– żurawiny,
– owoce pigwy,
– cytryny i limonki.”;

4) w art. 12c w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „dodatkowa opłata, o której mowa w art. 12i ust. 1 i 1a,” zastępuje się wyrazami „dodatkowa opłata, o której mowa w art. 12i ust. 1 i 1a, zwana dalej „dodatkową opłatą”,”;

5) w art. 12d:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązek zapłaty opłaty ciąży na osobie fizycznej, osobie prawnej oraz jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej prowadzącej działalność gospodarczą w rozumieniu art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2026 r. poz. 622, 825, 846, 875, 1098, 1154 i 1206), będącej:

1) producentem napojów,
2) podmiotem zamawiającym, w przypadku gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta, dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego,
3) podmiotem dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego napojów,
4) podmiotem dokonującym importu napojów

– która dokonuje pierwszej sprzedaży tych napojów na terytorium kraju.”,

b) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) informacje o składzie napojów będących przedmiotem umowy, w tym o dodatku substancji słodzących, kofeiny lub tauryny oraz o zawartości cukrów w przeliczeniu na objętość napojów, w zakresie niezbędnym do obliczenia wysokości opłaty, zgodnie z ich etykietą;”;

6) w art. 12e:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązek zapłaty opłaty w przypadku czynności, o której mowa w art. 12a ust. 2 pkt 1, powstaje z dniem wydania napojów, a w przypadku czynności, o których mowa w art. 12a ust. 2 pkt 2–9 – z dniem wykonania tych czynności.”,

b) uchyla się ust. 3–5;

7) po art. 12e dodaje się art. 12ea w brzmieniu:

„Art. 12ea. 1. Podstawą obliczenia wysokości opłaty jest zawartość w napoju:

1) cukrów lub dodatku substancji słodzących;

2) dodatku kofeiny lub tauryny.

2. Do ustalenia podstawy obliczenia wysokości opłaty przyjmuje się zawartość cukrów w ilości wskazanej w informacji o wartości odżywczej, o której mowa w art. 30 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 18, z późn. zm.).”;

8) w art. 12f:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) stała wysokość opłaty obliczona według stawki 0,50 zł za zawartość cukrów w ilości równej lub mniejszej niż 5 g w 100 ml napoju lub za zawartość w jakiejkolwiek ilości co najmniej jednej z substancji słodzących,

2) zmienna wysokość opłaty obliczona według stawki 0,05 zł za każdy gram cukrów powyżej 5 g w 100 ml napoju”,

b) w ust. 3 po wyrazach „opłatą w wysokości” dodaje się wyrazy „obliczonej według stawki”,

c) w ust. 4 wyrazy „substancje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2,” zastępuje się wyrazami „cukry lub substancje słodzące”,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do obliczenia wysokości opłaty:

1) zawartość cukrów w 100 ml napoju jest zaokrąglana w górę do pełnego grama;

2) ilość litrów napoju jest zaokrąglana w górę do części setnych.”,

e) w ust. 6 wyraz „wynosi” zastępuje się wyrazami „dla danego napoju jest obliczana według stawki”,

f) w ust. 7 w pkt 1 po wyrazie „warzywnego” dodaje się wyrazy „ , warzywno-owocowego”,

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Wysokość należnej opłaty pomniejsza się o wysokość opłaty naliczonej od napojów zwróconych podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1.”,

h) dodaje się ust. 9 i 10 w brzmieniu:

„9. Wysokość opłaty naliczonej od napojów zwróconych ustala się na podstawie faktury korygującej lub innych dokumentów potwierdzających dokonanie zwrotu napojów i rozlicza się w informacji, o której mowa w art. 12g ust. 1 pkt 1, składanej za miesiąc, w którym dokonano zwrotu napojów.

10. W przypadku gdy rozliczenie opłaty naliczonej od napojów zwróconych nie może być dokonane zgodnie z ust. 8 i 9, podmiot obowiązany do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, może w terminie 30 dni od dnia wystawienia faktury korygującej lub innego dokumentu potwierdzającego dokonanie zwrotu napojów wystąpić do organu właściwego w sprawie opłaty z wnioskiem o zwrot opłaty zawierającym dane podmiotu oraz dane pozwalające na prawidłowe określenie wysokości zwracanej opłaty, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 12ie pkt 2. Do wniosku dołącza się faktury korygujące lub inne dokumenty potwierdzające dokonanie zwrotu napojów.”;

9) w art. 12g:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Podmioty obowiązane do zapłaty opłaty, o których mowa w art. 12d ust. 1, są obowiązane:

1) składać organowi właściwemu w sprawie opłaty informację o wysokości opłaty, opatrzoną podpisem kwalifikowanym, za pomocą środków komunikacji elektronicznej określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 5 pkt 1,

2) obliczać i wpłacać opłatę w należnej wysokości na rachunek organu właściwego w sprawie opłaty

– za okresy miesięczne do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera dane podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, oraz dane pozwalające na prawidłowe obliczenie wysokości opłaty, określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 5 pkt 1.”,

b) uchyla się ust. 3,

c) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Organami właściwymi w sprawie opłaty są naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, oraz właściwy dla tego naczelnika dyrektor izby administracji skarbowej.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres danych, jakie powinna zawierać informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wraz z niezbędnymi pouczeniami oraz sposób składania tej informacji,

2) właściwość organów w sprawie opłaty, jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w ust. 4

– uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego obliczenia wysokości opłaty oraz skuteczności jej poboru, a także przygotowanie urzędu obsługującego organ właściwy w sprawie opłaty zapewniające sprawne wykonywanie zadań tego organu.”;

10) art. 12h otrzymuje brzmienie:

„Art. 12h. 1. Organ właściwy w sprawie opłaty, a w przypadku gdy opłata i dodatkowa opłata są obsługiwane przy użyciu wspólnego rachunku bankowego – naczelnik urzędu skarbowego wyznaczony do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na tym rachunku w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1131, z późn. zm.[3)]), przekazuje 96,5 % środków z pobranej opłaty i dodatkowej opłaty na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 30 dni od dnia wpływu środków na rachunek organu właściwego w sprawie opłaty albo przekazania środków na ten rachunek przez organ egzekucyjny.

---

3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 1423, 1820 i 1863 oraz z 2026 r. poz. 415, 483, 846 i 1098.

2. W przypadku powstania nadpłaty w opłacie organ właściwy w sprawie opłaty, na wniosek podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, dokonuje zwrotu nadpłaty. Zwrot nadpłaty jest dokonywany ze środków należnych Narodowemu Funduszowi Zdrowia.”;

11) po art. 12i dodaje się art. 12ia–12ie w brzmieniu:

„Art. 12ia. 1. W przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, zwrot opłaty przysługuje:

1) podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, który dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów, albo
2) podmiotowi, który nabył te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, i dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów

– na wniosek złożony w terminie 12 miesięcy od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów zawierającego dane podmiotu oraz dane pozwalające na prawidłowe określenie wysokości zwracanej opłaty, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 12ie pkt 2.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, składa wniosek o zwrot opłaty do organu właściwego do orzekania w sprawie zwrotu opłaty. Do wniosku o zwrot opłaty dołącza się:

1) dokument potwierdzający zapłatę opłaty na terytorium kraju oraz
2) dowody potwierdzające, że napoje będące przedmiotem dostawy wewnątrzwspólnotowej zostały wywiezione z terytorium kraju i dostarczone do nabywcy na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju.

3. Dowodami, o których mowa w ust. 2 pkt 2, są:

1) dokumenty przewozowe otrzymane od przewoźnika (spedytora) odpowiedzialnego za wywóz napojów z terytorium kraju, z których jednoznacznie wynika, że napoje zostały dostarczone do miejsca ich przeznaczenia na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju – w przypadku gdy przewóz napojów jest zlecany przewoźnikowi (spedytorowi);
2) dokument zawierający następujące dane: imię i nazwisko lub nazwę oraz adres siedziby działalności gospodarczej lub miejsca zamieszkania podmiotu dokonującego dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów oraz nabywcy tych napojów, adres, pod który zostały dostarczone napoje, w przypadku gdy jest inny

niż adres siedziby działalności gospodarczej lub miejsca zamieszkania nabywcy tych napojów, a także co najmniej:

a) określenie nazwy napojów i ich ilości wyrażonej w litrach,

b) potwierdzenie przyjęcia napojów przez ich nabywcę oraz datę dostawy,

c) rodzaj oraz numer rejestracyjny środka transportu, którym zostały przewiezione napoje

– w przypadku gdy przewóz napojów jest dokonywany przy użyciu własnego środka transportu podmiotu dokonującego takiej dostawy lub ich nabywcy;

3) specyfikacja poszczególnych sztuk ładunku, jeżeli potwierdza dostarczenie napojów będących przedmiotem dostawy wewnątrzwspólnotowej do nabywcy znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju.

4. W przypadku gdy dokumenty, o których mowa w ust. 3, nie potwierdzają jednoznacznie dostarczenia napojów będących przedmiotem dostawy wewnątrzwspólnotowej do nabywcy znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju, dowodami, o których mowa w ust. 2 pkt 2, mogą być również inne dokumenty wskazujące, że nastąpiła dostawa wewnątrzwspólnotowa napojów, w szczególności:

1) korespondencja handlowa z nabywcą, w tym jego zamówienie;

2) dokumenty dotyczące ubezpieczenia lub kosztów frachtu;

3) dokument potwierdzający zapłatę za napoje, a w przypadku gdy dostawa jest nieodpłatna lub zobowiązanie jest wykonywane w inny sposób niż zapłata – inny dokument stwierdzający wygaśnięcie zobowiązania;

4) dokument potwierdzający przyjęcie przez nabywcę napojów na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju.

Art. 12ib. 1. W przypadku eksportu napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, zwrot opłaty przysługuje:

1) podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, który dokonał eksportu tych napojów, albo

2) podmiotowi, który nabył te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, i dokonał eksportu tych napojów

– na wniosek złożony w terminie 12 miesięcy od dnia dokonania eksportu zawierającego dane podmiotu oraz dane pozwalające na prawidłowe określenie wysokości zwracanej opłaty, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 12ie pkt 2.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, składa wniosek o zwrot opłaty do organu właściwego do orzekania w sprawie zwrotu opłaty. Do wniosku o zwrot opłaty dołącza się:

1) dokument potwierdzający zapłatę opłaty na terytorium kraju oraz
2) dowody potwierdzające wywóz napojów poza terytorium Unii Europejskiej.

3. Dowodami, o których mowa w ust. 2 pkt 2, są w szczególności:

1) dokument w postaci elektronicznej otrzymany z systemu teleinformatycznego służącego do obsługi zgłoszeń wywozowych albo potwierdzony przez właściwy organ celny wydruk tego dokumentu;
2) dokument w postaci elektronicznej pochodzący z systemu teleinformatycznego służącego do obsługi zgłoszeń wywozowych, otrzymany poza tym systemem, jeżeli jest zapewniona jego autentyczność;
3) zgłoszenie wywozowe na piśmie utrwalonym w postaci papierowej złożone poza systemem teleinformatycznym służącym do obsługi zgłoszeń wywozowych albo jego kopia potwierdzona przez właściwy organ celny;
4) zaświadczenie, o którym mowa w art. 68b ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1373).

Art. 12ic. 1. Organami właściwymi do orzekania w sprawie zwrotu opłaty, o którym mowa w art. 12ia ust. 1 i art. 12ib ust. 1, są naczelnik urzędu skarbowego, któremu została złożona informacja, o której mowa w art. 12g ust. 1 pkt 1, albo który wydał decyzję określającą wysokość opłaty, i właściwy dla tego naczelnika dyrektor izby administracji skarbowej.

2. Organ właściwy do orzekania w sprawie zwrotu opłaty, o którym mowa w art. 12ia ust. 1 i art. 12ib ust. 1, dokonuje weryfikacji wniosku o zwrot opłaty na podstawie dokumentów i dowodów, o których mowa w art. 12ia ust. 2–4 oraz art. 12ib ust. 2 i 3.

Art. 12id. 1. Zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12f ust. 10, art. 12ia ust. 1 i art. 12ib ust. 1, jest dokonywany ze środków należnych Narodowemu Funduszowi Zdrowia.

2. W przypadku niedokonania przez właściwego naczelnika urzędu skarbowego zwrotu opłaty, o którym mowa w art. 12f ust. 10, art. 12ia ust. 1 i art. 12ib ust. 1, w terminach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 12ie zwrot opłaty podlega oprocentowaniu, które przysługuje od dnia następującego po dniu upływu tych terminów.

Art. 12ie. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób i terminy dokonywania zwrotu opłaty, o którym mowa w art. 12f ust. 10, art. 12ia ust. 1 i art. 12ib ust. 1,
2) szczegółowy zakres danych, jakie powinien zawierać wniosek o zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12f ust. 10, art. 12ia ust. 1 i art. 12ib ust. 1, oraz sposób składania tego wniosku,
3) właściwość organów do orzekania w sprawie zwrotu opłaty, jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w art. 12ic ust. 1

– uwzględniając konieczność sprawnego dokonania zwrotu opłaty oraz prawidłowego określenia wysokości zwracanej opłaty, a także przygotowanie urzędu obsługującego organ właściwy do orzekania w sprawie zwrotu opłaty zapewniające sprawne wykonywanie zadań tego organu.”;

12) w art. 12j:
   a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

      „1. Do opłaty i dodatkowej opłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, przy czym uprawnienia organów podatkowych przysługują odpowiednio naczelnikowi urzędu skarbowego, dyrektorowi izby administracji skarbowej, Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej i ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.”,
   b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „ , o której mowa w art. 12i ust. 1 i 1a,”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2026 r. poz. 884 i 1102) w art. 31 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) opłat, z wyjątkiem opłaty skarbowej i opłaty od środków spożywczych, o której mowa w art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2026 r. poz. 149, 1004 i …), oraz opłat o charakterze sankcyjnym.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2026 r. poz. 38, 176, 331, 340, 644, 846 i 1206) w art. 62b w ust. 2 w pkt 2 w lit. a tiret ósme otrzymuje brzmienie:

„– opłaty od środków spożywczych i dodatkowej opłaty, o których mowa w art. 12a ust. 1 i art. 12i ust. 1 i 1a ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2026 r. poz. 149, 1004 i …), oraz odsetek za zwłokę od tych opłat,”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1461, z późn. zm.[4)]) w art. 116 w ust. 1 w pkt 7g wyrazy „art. 12i ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 12i ust. 1 i 1a”.

Art. 5. 1. Do opłaty od środków spożywczych od napojów, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostały nabyte i nie zostały wprowadzone na rynek krajowy przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty od środków spożywczych, w rozumieniu przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, z wyłączeniem:

1) producenta tych napojów,
2) podmiotu zamawiającego – w przypadku gdy skład napojów objętych opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta, a dotyczącej produkcji tych napojów dla zamawiającego,
3) nabywcy wewnątrzwspólnotowego tych napojów,
4) importera tych napojów

– i które po wejściu w życie niniejszej ustawy zostaną wprowadzone na rynek krajowy, w rozumieniu przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

2. W przypadku gdy napoje wprowadzone na rynek krajowy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostaną zwrócone po jej wejściu w życie podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty od środków spożywczych, w rozumieniu przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, z wyłączeniem:

1) producenta tych napojów,
2) podmiotu zamawiającego – w przypadku gdy skład napojów objętych opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta, a dotyczącej produkcji tych napojów dla zamawiającego,
3) nabywcy wewnątrzwspólnotowego tych napojów,
4) importera tych napojów

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 1537 i 1739 oraz z 2026 r. poz. 26, 203, 791, 972, 986 i 1007.

– opłata od środków spożywczych naliczona od napojów zwróconych temu podmiotowi stanowi nadpłatę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2026 r. poz. 622, 825, 846, 875, 1098, 1154 i 1206).

Art. 6. 1. Do rozliczenia opłaty od środków spożywczych, w rozumieniu przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, dokonywanego po wejściu w życie niniejszej ustawy, za okresy przypadające przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12f ust. 10 ustawy zmienianej w art. 1, przysługuje po spełnieniu warunków określonych w tym przepisie, w przypadku napojów zwróconych po wejściu w życie niniejszej ustawy podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty od środków spożywczych.

3. Zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12ia ustawy zmienianej w art. 1, przysługuje po spełnieniu warunków określonych w tym przepisie, w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, dokonanej po wejściu w życie niniejszej ustawy.

4. Zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12ib ustawy zmienianej w art. 1, przysługuje po spełnieniu warunków określonych w tym przepisie, w przypadku eksportu napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, dokonanego po wejściu w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Przepisy art. 12b ust. 2 pkt 8 i 9 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy obejmuje nowelizacje następujących ustaw:

1) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2026 r. poz. 149, z późn. zm.), w zakresie opłaty od środków spożywczych;
2) ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2026 r. poz. 884, z późn. zm.), w zakresie zwolnienia z opłat prowadzących zakład pracy chronionej lub zakład aktywności zawodowej;
3) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2026 r. poz. 38, z późn. zm.), w zakresie obciążenia rachunku VAT w celu wpłaty na rachunek urzędu skarbowego odsetek za zwłokę od zaległej opłaty od środków spożywczych oraz zaległej dodatkowej opłaty od środków spożywczych;
4) ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1461, z późn. zm.).

Szczegółowe zmiany dokonane w każdej z tych ustaw zostały przedstawione poniżej.

I. Nowelizacja ustawy o zdrowiu publicznym

Projekt wprowadza zmiany w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym, zwanej dalej również „ustawą". Głównym celem zmian jest uproszczenie poboru opłaty od środków spożywczych oraz wyeliminowanie zidentyfikowanych ograniczeń i wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem obowiązujących przepisów dotyczących opłaty od środków spożywczych. W szczególności proponuje się doprecyzowanie definicji napoju podlegającego opłacie oraz skonkretyzowanie zdarzeń powodujących powstanie obowiązku zapłaty opłaty. Istotną zmianą zaproponowaną w projekcie jest powiązanie obowiązku zapłaty opłaty z pierwszą sprzedażą napoju, a nie jak było dotychczas – z wprowadzeniem napoju na rynek krajowy.

Zasadniczym uproszczeniem proponowanym w projekcie jest zmiana katalogu podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty w związku ze sprzedażą napojów.

Projekt zawiera również regulacje umożliwiające zwrot zapłaconej opłaty od napojów wyprowadzonych z kraju w ramach eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów.

Obowiązujący **art. 1 ust. 1a pkt 1** ustawy o zdrowiu publicznym stanowi, że „ustawa określa

także zasady ustalania i pobierania opłaty od napojów z dodatkiem substancji o właściwościach słodzących, o których mowa w art. 12a ust. 1 pkt 1, oraz kofeiny i tauryny w produkcie gotowym do spożycia".

Takie brzmienie przepisu powoduje wątpliwości w zakresie przyjętego sformułowania „produkt gotowy do spożycia", z uwagi na to, że opłacie podlegają również syropy, które przed spożyciem wymagają rozcieńczenia.

W celu usunięcia niepewności w tym zakresie i wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, niezależnie od dodatkowych zmian precyzujących tę kwestię, zaproponowano nowe brzmienie pkt 1, tak aby nie było wątpliwości, że ustawa określa zasady ustalania i pobierania opłaty od środków spożywczych, której przedmiotem są napoje. Konsekwentnie dokonano również zmiany w **pkt 2** przez usunięcie wyrazów „w produkcie gotowym do spożycia".

Art. 12a – zaproponowane w projektowanych **ust. 1 i 2** zmiany mają na celu uproszczenie oraz uszczelnienie poboru opłaty od środków spożywczych. Dotychczasowe brzmienie ust. 1 wiąże obowiązek zapłaty opłaty z wprowadzeniem na rynek krajowy napojów z dodatkiem:

- cukrów będących monosacharydami lub disacharydami,
- środków spożywczych zawierających monosacharydy lub disacharydy,
- substancji słodzących, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008,
- kofeiny lub tauryny.

Natomiast ust. 2 definiuje pojęcie „wprowadzenia na rynek krajowy napojów" jako sprzedaż napojów przez podmioty obowiązane do zapłaty opłaty do pierwszego punktu, w którym jest prowadzona sprzedaż detaliczna oraz sprzedaż detaliczna napojów przez: producenta, zamawiającego, podmiot nabywający napoje w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub importera napoju.

Obowiązujące regulacje budzą wątpliwości z uwagi na zastosowaną w ust. 3 definicję „sprzedaży detalicznej", która nie obejmuje m.in. sprzedaży przez internet. Należy również zauważyć, że pojęcie „sprzedaży" w polskim systemie prawnym ma różne rozumienie. Odmiennie jest np. definiowana sprzedaż na gruncie ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2026 r. poz. 795) oraz ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2025 r. poz. 775, z późn. zm.).

Dodatkowo, kierując się celem opłaty od środków spożywczych, uznano, że funkcjonujące pojęcie „wprowadzenia na rynek krajowy napojów" jest zawężające i nie obejmuje innych czynności/zdarzeń niż sprzedaż napojów.

Stąd w projektowanym **ust. 1** jako ogólną zasadę zaproponowano, aby opłacie od środków spożywczych podlegała pierwsza sprzedaż na terytorium kraju napojów nabytych wewnątrzwspólnotowo, importowanych oraz wyprodukowanych na terytorium kraju.

Mając na uwadze, że określenie „opłata od środków spożywczych" wielokrotnie zostało użyte w treści przepisów ustawy, zaproponowano również, aby w rozdziale 3a „Opłata od środków spożywczych" stosowano dla tego wyrażenia uproszczoną formę zapisu – „opłata".

W **ust. 2**, analogicznie do rozwiązań funkcjonujących w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2026 r. poz. 412, z późn. zm.), zaproponowano, że pojęcie „sprzedaży" obejmie dokonywanie czynności:

- sprzedaży w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny,
- zamiany w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;
- wydania w zamian za wierzytelności;
- wydania w miejsce świadczenia pieniężnego;
- darowizny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, z wyłączeniem darowizny na rzecz organizacji pożytku publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2025 r. poz. 1338, z późn. zm.) z przeznaczeniem na cele działalności charytatywnej prowadzonej przez tę organizację,
- użycia na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1 ustawy, w ramach usług związanych z wyżywieniem klasyfikowanych w dziale 56 Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług napojów przywiezionych na terytorium kraju w ramach importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego przez ten podmiot,
- wydania w zamian za dokonanie określonej czynności,
- przekazania lub wykorzystania na potrzeby reprezentacji albo reklamy,
- przekazania przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1 ustawy, na potrzeby osobiste tego podmiotu, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia, a także zatrudnionych przez niego pracowników oraz byłych pracowników.

W celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych dotyczących objęcia opłatą napojów, które są dystrybuowane nieodpłatnie, zaproponowano, aby pojęcie „pierwszej sprzedaży" uwzględniało darowiznę, przekazanie lub wykorzystanie na potrzeby reprezentacji albo reklamy czy przekazanie przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty na potrzeby osobiste tego podmiotu, wspólników itp. jako zdarzeń, które stanowią sprzedaż napojów.

W szczególności dotyczy to napojów udostępnianych konsumentom przez akcje marketingowe czy przekazywanych nieodpłatnie pracownikom lub innym osobom do ich własnego użytku.

Nie jest natomiast objęta opłatą darowizna napojów na rzecz organizacji pożytku publicznego w rozumieniu ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z przeznaczeniem na cele działalności charytatywnej prowadzonej przez tę organizację. Takie rozwiązanie podyktowane jest potrzebą zachowania spójności z zasadami polityki społecznej, ale i zachowaniem jednolitości rozwiązań przewidzianych w zakresie innych danin, np. zwolnienia z podatku VAT dostawy towarów, której przedmiotem są produkty spożywcze, jeżeli są one przekazywane na rzecz organizacji pożytku z przeznaczeniem na cele działalności charytatywnej prowadzonej przez te organizacje.

Uwzględniając możliwość bezpośredniego i realizowanego dla potrzeb własnych (brak sprzedaży napojów przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty) wewnątrzwspólnotowego nabycia napojów lub importu napojów przez podmiot wytwarzający napoje w ramach usług związanych z wyżywieniem (dział 56 PKWiU), za zasadne uznano dodanie punktu wskazującego, że sprzedażą napojów jest również takie działanie. Dotyczy to sytuacji, gdy podmiot prowadzący działalność gastronomiczną dokonuje osobiście importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego napojów, które następnie oferuje do spożycia w lokalu gastronomicznym. Użycie napojów na potrzeby działalności innej niż gastronomiczna będzie powodowało powstanie obowiązku zapłaty opłaty z tytułu innego, określonego w art. 12d ustawy nieodpłatnego przekazania napojów.

Ze względu na konieczność ujednolicenia i uproszczenia stosowanej w projekcie ustawy siatki pojęciowej dodano ust. **3–12.**

W **ust. 3** zdefiniowano pojęcie napoju, które dotychczas uregulowane było w dwóch odrębnych jednostkach redakcyjnych – w art. 12a ust. 1 oraz art. 12b ust. 1.

Zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 12a ust. 1 opłacie podlega napój z dodatkiem cukrów będących monosacharydami lub disacharydami oraz środków spożywczych zawierających monosacharydy lub disacharydy oraz substancji słodzących, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008, a także z dodatkiem

kofeiny lub tauryny. Natomiast art. 12b ust. 1 stanowi, że napojem jest wyrób w postaci napoju oraz syrop będący środkiem spożywczym, ujęty w Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług w klasach 10.32 i 10.89 oraz w dziale 11, w którego składzie znajduje się co najmniej jedna z substancji, o których mowa w art. 12a ust. 1 ustawy, z wyłączeniem substancji występujących w nich naturalnie.

Tak skonstruowana definicja napoju spowodowała szereg wątpliwości interpretacyjnych i sporów między organami podatkowymi a podmiotami biorącymi udział w obrocie słodkimi napojami.

Proponuje się zatem uproszczenie i ujednolicenie definicji napoju przez jednoznaczne wskazanie, że napojem jest zarówno płyn do bezpośredniego spożycia, jak i syrop objęte pozycjami 2009, 2101, 2106 i 2202 Nomenklatury Scalonej (CN) zgodnej z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 2, str. 382, z późn. zm.), do których dodano cukier będący monosacharydami lub disacharydami lub środki spożywcze zawierające monosacharydy lub disacharydy lub substancje słodzące, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008, a także do których dodano kofeinę lub taurynę. Zaproponowana zmiana uwzględnia również zastąpienie odniesienia do Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) na rzecz Nomenklatury scalonej (CN). Analogiczne rozwiązanie zostało wprowadzone od dnia 1 lipca 2020 r. w zakresie podatku od towarów i usług. Ponadto cały system wiążących informacji klasyfikacyjnych towarów (WIS, WIA i WIT) stosowanych w podatkach i cle oparty jest na CN. Stosowanie PKWiU może powodować zmianę klasyfikacji wyrobu na dalszych etapach łańcucha dostaw, czyli może dochodzić do sytuacji, w której napój zaklasyfikowany np. przez producenta do klasy podlegającej opłacie może zostać zaklasyfikowany do zupełnie innej klasy, niepodlegającej opłacie na dalszym etapie sprzedaży. Wynika to z faktu, że te same towary mogą być klasyfikowane do różnych grup w zależności od rodzaju działalności prowadzonej przez podmiot, np. produkcja, handel, usługi.

Zastąpienie odniesienia się do klas w Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług wskazanych w obecnym art. 12b ust. 1 ustawy odniesieniem się do pozycji Nomenklatury scalonej określonych w projektowanym ust. 3 nie powoduje rozszerzenia katalogu napojów podlegających opłacie i w tym zakresie nie rodzi skutków prawnych.

Mając na uwadze, że projekt wielokrotnie posługuje się pojęciem substancji słodzących, dla

wyrażenia „substancje słodzące, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz. Urz. UE L 354 z 31.12.2008, s. 16, z późn. zm.)" wprowadzono skrót „substancje słodzące".

W **ust. 4** zdefiniowano pojęcie „producenta". W świetle projektowanego przepisu producentem będzie nie tylko podmiot, który faktycznie wytwarza napoje, ale również taki, które je przetwarza i dokonuje ich rozlewu. Przepis ten wyłącza z pojęcia producenta podmiot, który wytwarza napoje w ramach usług związanych z wyżywieniem klasyfikowanych w dziale 56 PKWiU. Podmiot taki co do zasady nie będzie producentem i w konsekwencji nie będzie obowiązany do zapłaty opłaty z tytułu pierwszej sprzedaży napojów, które będzie wytwarzał w ramach swojej działalności.

Ponadto, w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych w zakresie rozumienia pojęć „nabycie wewnątrzwspólnotowe", „import", „dostawa wewnątrzwspólnotowa", o których mowa w projektowanym ust. 1, dodano ust. 5, 6, i 7 w tym przepisie. Treść **ust. 5** definiuje „nabycie wewnątrzwspólnotowe" jako przemieszczenie napojów z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju na terytorium kraju. **Ust. 6** określa, że importem jest przywóz napojów z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju, a **ust. 7** definiuje dostawę wewnątrzwspólnotową napojów jako przemieszczenie napojów z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju.

Pojęcie „eksportu" wyjaśniono w **ust. 8**, wskazując, że jest to wywóz napojów z terytorium kraju poza terytorium Unii Europejskiej, które zostało potwierdzone przez właściwy organ celny.

Kolejne definicje uwzględnione w ust. **9–12** odnoszą się do terytorium kraju, terytorium państwa członkowskiego, terytorium państwa trzeciego oraz terytorium Unii Europejskiej.

W związku z tym, że Nomenklatura scalona ulega corocznie zmianom (Komisja Europejska wydaje stosowne rozporządzenie zmieniające z mocą od dnia 1 stycznia nowego roku), proponuje się dodanie **ust. 13** i wprowadzenie do ustawy zastrzeżenia, że zmiany w Nomenklaturze scalonej nie powodują zmian w ustalaniu i pobieraniu opłaty od środków spożywczych, chyba że zmiany te zostały zawarte w przepisach ustawy o zdrowiu publicznym. W rezultacie, w przypadku zmiany Nomenklatury scalonej, wszelkie zmiany klasyfikacji CN towarów klasyfikowanych jako napoje nie będą pociągały za sobą zmian w obowiązku ustalania i pobierania opłaty.

Art. 12b – uchylenie **ust. 1** jest konsekwencją zmian w zakresie pojęcia „napoju"

i uwzględnienia definicji napoju w projektowanym art. 12a ust. 4.

W **ust. 2** wskazano napoje, których pierwsza sprzedaż jest zwolniona od opłaty. Zaproponowane zmiany mają charakter porządkujący. W konsekwencji odejścia od pojęcia „wprowadzenia do obrotu" na rzecz pojęcia „pierwszej sprzedaży" nastąpiła zmiana we wprowadzeniu do wyliczenia. Użyto też bardziej odpowiedniego określenia „zwolnienie".
W obowiązującym **pkt 5** ujęto napoje, w których udział masowy soku owocowego, warzywnego lub owocowo-warzywnego wynosi niemniej niż 20 % składu surowcowego oraz zawartość cukrów jest równa lub mniejsza niż 5 g w przeliczeniu na 100 ml napoju. Do katalogu napojów, których masowy udział wynosi niemniej niż 20 % składu surowcowego, należy dodać soki warzywno-owocowe. W mieszaninie napoju w tym przypadku w przeważającej ilości będzie występował sok warzywny. Opłacie nie podlega również mieszanina soków 100 %, także soków 100 % odtworzonych z koncentratu. Soki 100 % nie zawierają dodanych cukrów ani substancji słodzących, jak również środków spożywczych zawierających te substancje, zatem nie mogą być uznane za napój podlegający opłacie. Jednocześnie uporządkowano przepis, zgodnie z którym zawartość cukrów w napoju objętym tym zwolnieniem jest równa lub mniejsza niż 5 g w przeliczeniu na 100 ml.
W **pkt 6** uporządkowano przepis, aby był bardziej czytelny, że zwolniona od opłaty jest pierwsza sprzedaż napojów będących roztworami węglowodanowo-elektrolitowymi, w których zawartość cukrów jest równa lub mniejsza niż 5g w przeliczeniu na 100 ml napoju. Zastąpienie w **pkt 7** wyrażenia „Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług" słowami „Nomenklatury scalonej" wiąże się z zastąpieniem w definicji napoju odniesienia do PKWiU na rzecz CN.

W **pkt 8** i **9** zaproponowano wprowadzenie dodatkowych zwolnień dla napojów zawierających sok. Rozwiązanie to wspiera w szczególności wykorzystanie krajowych surowców owocowych oraz powinno przyczynić się do stymulowania konsumpcji napojów o bardziej korzystnym profilu żywieniowym.

Projektowany **pkt 8** przewiduje wyłączenie spod opłaty od środków spożywczych napojów, które są mieszaniną wody i soku owocowego lub warzywno-owocowego, lub owocowo-warzywnego, lub warzywnego, z zastrzeżeniem że nie dodano do tego napoju cukrów, substancji słodzących, kofeiny ani tauryny. Opłacie od środków spożywczych nie podlegają soki 100 %, mieszanina soków 100 %, soki 100 % odtworzone z koncentratu. Soki 100 % nie zawierają dodanych cukrów ani substancji słodzących, jak również środków spożywczych zawierających te substancje, zatem nie mogą być uznane za napój podlegający opłacie. Wyłączenie z opłaty napoju składającego się z wody i dodanego do niej soku wydaje

się uzasadnionym rozwiązaniem, w sytuacji gdy każdy z ww. składników użytych do produkcji napoju, tj. woda, sok, wprowadzane do obrotu oddzielnie nie podlegają opłacie. Sok owocowy czy sok warzywny oraz woda spożywane oddzielnie czy też zmieszane razem nie zmieniają swojej specyfiki i oddziaływania na organizm człowieka. Dodanie wody do soku dodatkowo zmniejsza kaloryczność wyrobu, zachowując jego naturalność.

W **pkt 9** zastosowano wyłączenie spod opłaty dla napojów, które są nektarami z owoców o wysokiej kwasowości, z których sok nie nadaje się do bezpośredniego spożycia, w których zawartość cukrów jest równa lub mniejsza niż 13 g w przeliczeniu na 100 ml napoju oraz nie dodano do nich substancji słodzących, kofeiny ani tauryny. W projektowanym przepisie określono zamknięty katalog nektarów podlegających zwolnieniu, który swoim zakresem odzwierciedla wykaz nektarów z owoców o wysokiej kwasowości ujęty w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 pkt 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1980, z późn. zm.). Należą do niego nektary z:

- marakui (owoc passiflory),
- quito naranjillos (psianka lulo, owoc lulo),
- czarnej porzeczki,
- białej porzeczki,
- czerwonej porzeczki,
- agrestu,
- owoców rokitnika zwyczajnego,
- owoców tarniny,
- śliwek,
- śliwek węgierek,
- owoców jarzębiny,
- owoców dzikiej róży,
- wiśni właściwej (kwaśnej),
- innych odmian wiśni,
- czarnej jagody,
- owoców bzu czarnego,
- malin,
- moreli,
- truskawek,

– owoców morwy
– owoców jeżyny,
– żurawiny,
– owoców pigwy,
– cytryny i limonki.

Wymagania jakościowe, które powinny spełniać te nektary, zostały również określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 pkt 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, tj. w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 września 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 998, z późn. zm.). Przepisy te określają minimalne zawartości soków owocowych lub przecierów owocowych w nektarach. Nektar owocowy to produkt zdatny do fermentacji, ale niesfermentowany, otrzymany przez dodanie wody i cukru lub miodu do soku owocowego, do purée owocowego lub do mieszanki tych produktów. W przeciwieństwie do innych napojów słodzonych nektary owocowe zawierają znaczący udział surowca owocowego, co oznacza, że konsument otrzymuje produkt dostarczający nie tylko energii, ale także składników odżywczych pochodzących z owoców. Tym samym nektary stanowią alternatywną formę spożycia owoców, szczególnie tych gatunków, które ze względu na wysoką kwasowość są rzadko konsumowane bezpośrednio.

Nektary z owoców o wysokiej kwasowości to produkty zawierające w swoim składzie cenne składniki (polifenole, antyoksydanty, witaminy, składniki mineralne), które są niezbędne do prawidłowego funkcjonowania organizmu człowieka, a także wykazują działanie prewencyjne w rozwoju chorób cywilizacyjnych. Włączenie takich produktów do codziennej diety może sprzyjać zwiększeniu spożycia związków, których podaż w populacji często jest niewystarczająca. W przypadku owoców o wysokiej kwasowości lub cierpkości dodatek cukru nie pełni wyłącznie funkcji słodzącej, lecz jest często niezbędny do uzyskania produktu akceptowalnego sensorycznie dla konsumenta. Bez dodatku cukru nektary z takich owoców praktycznie nie byłyby możliwe do spożycia. Ponadto owoce jagodowe i pestkowe są surowcem bardzo nietrwałym i krótko dostępnym (jedynie w sezonie ich zbioru). Nektary otrzymywane z tych owoców umożliwiają ich spożywania przez cały rok.

Aby uniknąć selektywnego charakteru projektowanego rozwiązania, zaproponowano zastosowanie zwolnienia dla wszystkich nektarów z owoców o wysokiej kwasowości.

W kategorii wyrobów przeznaczonych do picia nektary z owoców o wysokiej kwasowości oraz soki rozcieńczane wodą konkurują z napojami, które zawierają w swoim składzie wodę z dodanym cukrem, aromatami i barwnikami. Dlatego wyłączenie ich z opłaty może przyczynić się do zwiększenia ich atrakcyjności, a także pozytywnie wpłynie na wykorzystanie krajowego potencjału produkcji owoców i warzyw oraz sytuację gospodarstw zajmujących się produkcją owoców.

Art. 12c ust. 1 – Zmiana wprowadza skrót „dodatkowa opłata" dla wyrażenia „dodatkowa opłata, o której mowa w art. 12i ust. 1 i 1a". Zmiana ta ma charakter porządkujący i wynika z konieczności ujednolicenia przepisów stosowanych w ustawie w odniesieniu do dodatkowej opłaty od środków spożywczych.

Art. 12d – zgodnie z aktualnym brzmieniem **ust. 1** obowiązek zapłaty opłaty ciąży na osobie fizycznej, osobie prawnej oraz jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej będącej podmiotem sprzedającym napoje do punktów sprzedaży detalicznej albo prowadzącym sprzedaż detaliczną napojów w przypadku: producenta, podmiotu nabywającego napoje w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub importera napoju oraz będącej podmiotem zamawiającym, w przypadku gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta, a dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego.
Przy tak określonym podmiocie obowiązanym do zapłaty opłaty często występują trudności w ustaleniu, który z podmiotów występujących w łańcuchu dostaw jest obowiązany do zapłaty opłaty. Uwzględniając możliwość wielokrotnej odsprzedaży tych samych napojów, ustalenie podmiotu właściwego do zapłaty opłaty jest czasochłonne i skomplikowane.
Dodatkowe trudności dotyczą sprzedaży napojów przez producenta podmiotowi zamawiającemu. Producent jest bowiem obowiązany do informowania organu o zawarciu umowy z zamawiającym najpóźniej w dniu powstania obowiązku zapłaty, który ciąży na zamawiającym. W przypadku dalszej odsprzedaży obowiązek zapłaty przenosi się na kolejny podmiot, który dokona wprowadzenia napojów do sprzedaży detalicznej. Powyższe rozwiązanie zobowiązuje producenta napoju do śledzenia kolejnych etapów sprzedaży napojów, aby mógł wykonać nałożone na niego obowiązki.
Z kolei dla samych podmiotów, ze względu na brak obowiązku wykazywania kontrahentom faktu zapłacenia opłaty, problematyczna jest weryfikacja, czy napój na wcześniejszych etapach łańcucha dostaw nie został już objęty opłatą. W dalszej perspektywie takie rozwiązanie może również generować dodatkowe koszty dla organów podatkowych, związane z rozliczaniem ewentualnych nadpłat.

Nowelizacja przepisu ma na celu zmianę kręgu podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty przez przeniesienie obowiązku zapłaty opłaty z podmiotów dokonujących sprzedaży detalicznej lub sprzedających napoje do punktów sprzedaży detalicznej na producentów, importerów, podmioty nabywające wewnątrzwspólnotowo napoje, a także podmioty zamawiające wyprodukowanie napoju zgodnie z umową zawartą z producentem, określającą skład napoju. Przeniesienie obowiązku zapłaty opłaty na początek łańcucha dostaw w znacznym stopniu ułatwi ustalenie podmiotu obowiązanego do zapłaty, co ma również znaczenie dla zapewnienia skutecznej i efektywnej kontroli wywiązywania się z obowiązków w zakresie opłaty. Proponowana zmiana pozwoli także bardziej skutecznie realizować cele zdrowotne opłaty. Przeniesienie obowiązku zapłaty opłaty, co do zasady, na producenta napojów jest racjonalne, ponieważ wysokość opłaty jest uzależniona od obecności w napoju substancji, których zawartość kształtuje producent. Istotne jest również to, że właśnie ten podmiot odpowiada za prawidłowość wykazywanych i stosowanych w napoju składników. Wśród podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty pozostawiono podmiot zamawiający. Jest on obowiązany do zapłaty opłaty wówczas, gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta, a dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego. Podmiot ten, mimo że nie produkuje napoju, to jednak jest odpowiedzialny za jego skład i ilość dodanych do niego substancji, od których zawartości uzależniana jest wysokość opłaty.

Projekt zakłada nałożenie obowiązku zapłaty opłaty na: producenta, nabywcę wewnątrzwspólnotowego, importera napojów, a także zamawiającego produkcję napojów. Podmioty, o których mowa powyżej, są obowiązane do zapłaty opłaty w związku z pierwszą sprzedażą tych napojów.

Z uwagi na zaproponowaną w projektowanym art. 12a ust. 4 definicję „producenta” wyłączeniu z katalogu podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty będących producentem podlega podmiot wytwarzający napoje w ramach usług związanych z wyżywieniem (lokali gastronomicznych). Podmiot taki co do zasady nie będzie obowiązany do zapłaty opłaty, nawet jeżeli będzie wytwarzał w ramach swojej działalności napoje, które sprzeda klientom. Napoje te zazwyczaj są wytwarzane przez zmieszanie innych napojów niepodlegających opłacie (soki, nektary z dużą zawartością soku) lub od których opłata została już zapłacona. Jedynym wyjątkiem jest sytuacja, kiedy lokal gastronomiczny dokona sam importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego napojów, które następnie oferuje do sprzedaży w lokalu. Wówczas taki lokal gastronomiczny jest podmiotem obowiązanym do zapłaty opłaty w związku ze sprzedażą napojów, które zostały importowane lub nabyte wewnątrzwspólnotowo.

Zmiana **w ust. 2** ma charakter redakcyjny i dostosowujący. Polega ona w szczególności na usunięciu odesłania do art. 12a ust. 1 pkt 1 w związku z wprowadzeniem w art. 12a ust. 3 pkt 1 definicji skrótowej pojęcia „substancje słodzące".

Art. 12e – zmiany **w ust. 1** są konsekwencją zmian w art. 12a ust. 1 i następstwem wprowadzenia pojęcia pierwszej sprzedaży, a usunięcie sformułowania „o którym mowa w art. 12a ust. 1" jest wynikiem ujednolicenia pojęcia „napój" stosowanego w projekcie ustawy.

Uchylenie **ust. 3 i 4** jest wynikiem zmiany kręgu podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty i przeniesienie obowiązku zapłaty na początek łańcucha dostaw.

Art. 12ea – dodanie tego przepisu ma na celu uwzględnienie zastrzeżeń Naczelnego Sądu Administracyjnego odnoszących się do standardów legislacyjnych przepisów o opłacie od środków spożywczych, zawartych w szczególności w wyroku z dnia 1 marca 2023 r. III FSK 1278/22. W wyroku tym stwierdzono, że „Podstawa opodatkowania, w przypadku opłaty od środków spożywczych (w powiązaniu ze stawką podatkową), określona została w art. 12f ustawy o zdrowiu publicznym. Jest nią „zawartość cukrów" albo „zawartość kofeiny lub tauryny" w napoju. Stwierdzić tu wypada, że redakcja tego przepisu daleka jest od standardów legislacyjnych, którymi cechować powinny się zwłaszcza przepisy podatkowe, gdzie mówi się tu wręcz o podwyższonym standardzie określoności regulacji podatkowej, co wynika wprost z art. 217 Konstytucji RP.". Projektowany **ust. 1** wyraźnie wskazuje podstawę obliczenia wysokości opłaty. Zgodnie z tą propozycją, podstawą obliczenia wysokości opłaty jest zawartość w napoju cukrów (niezależnie od źródła ich występowania w napoju) lub dodatku substancji słodzących oraz dodatku kofeiny lub tauryny. Odrębny artykuł określający podstawę obliczenia wysokości opłaty występuje np. w przepisach o opłacie paliwowej i opłacie emisyjnej.

Celem proponowanego **ust. 2** jest jednoznaczne wskazanie, że na wysokość opłaty ma wpływ zarówno zawartość dodanych do napoju cukrów, jak również zawartość cukrów pochodzących z dodanych do napoju środków spożywczych oraz zawartość cukrów występujących w napoju naturalnie. Przepis ten ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych pojawiających się w związku z obliczaniem wysokości opłaty od zawartości cukrów w napoju. Treść proponowanego przepisu nie zmienia dotychczasowego sposobu obliczania wysokości opłaty, a jedynie doprecyzowuje, że opłata od środków spożywczych jest obliczana od ilości cukrów dodanych do napoju, jak i występujących w napoju naturalnie, wykazanej w informacji o wartości odżywczej, o której mowa w art. 30 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE. L 304 z 22.11.2011 r., str. 18, z późn. zm.).

Art. 12f – w **ust. 1, 3, 4 i 6** dokonano zmian o charakterze redakcyjnym.

W przepisie **ust. 1 pkt 1** zmiana dotyczy zastąpienia wyrażenia „jednej substancji słodzącej, o których mowa w rozporządzeniu nr 1333/2008" wyrażeniem „jednej z substancji słodzących". Dodatkowo w art. 12f ust. 1 użyto sformułowania „stała (zmienna) wysokość opłaty obliczona według stawki", co ma uwzględniać wyżej wskazane zastrzeżenia Naczelnego Sądu Administracyjnego co do niezadowalającego poziomu legislacyjnego ustawy i poprawić czytelność konstrukcji opłaty, która składa się z części stałej i zmiennej, a także uspójnić przepisy ustawy z udostępnioną informacją o opłacie, która od lat posługuje się zwrotem „wysokość opłaty obliczona według stawki", co powinno ułatwić rozliczenia opłaty.

Zmiana zaproponowana w **ust. 3** jest konsekwencją zmian wprowadzonych w ust. 1 i posługiwania się określeniem, że „wysokość opłaty obliczona jest według stawki". W związku z tym treść obowiązującego ust. 3 uzupełniono o informację, że napoje zawierające dodatek kofeiny lub tauryny są objęte opłatą w wysokości obliczonej według stawki.

Natomiast **w ust. 4** wyrazy „substancje, o których mowa w ust.1 pkt 1 lub 2" zastępuje się wyrazami „cukry lub substancje słodzące".

Dodanie w **ust. 5 pkt 2** ma na celu ujednolicenie sposobu określania ilości napojów. Zaproponowano wprowadzenie zasady, że do obliczania wysokości opłaty od środków spożywczych przyjmuje się ilość litrów napojów zaokrągloną w górę do części setnych.

W **ust. 6** zaproponowana zmiana również jest konsekwencją zmian wprowadzonych w ust. 1 i posługiwania się określeniem, że „wysokość opłaty obliczana jest według stawki". Stąd wyraz „wynosi" zastąpiono wyrazami „dla danego napoju jest obliczana według stawki".

Ust. 7 został uzupełniony przez rozszerzenie katalogu napojów, których masowy udział może wynosić niemniej niż 20 składu surowcowego, o soki warzywno-owocowe.

Nowe brzmienie **ust. 8** ma charakter doprecyzowujący i wskazuje, że opłatę należną pomniejsza się o opłatę naliczoną od napojów zwróconych podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1.

Zaproponowane **ust. 9** i **10** doprecyzowują sposób dokonania rozliczenia opłaty naliczonej od napojów zwróconych podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty. Wprowadzenie przedmiotowej regulacji ma spowodować ułatwienie w prowadzonej przez podmioty działalności i w przypadku gdy otrzymają one zwrot towarów, od których zapłaciły opłatę, aby mogły tą opłatę „odzyskać" dzięki mechanizmowi pomniejszania należnej opłaty. Zgodnie z propozycją zawartą w ust. 9 podmiot obowiązany do zapłaty opłaty opłatę naliczoną od napojów zwróconych będzie ustalał na podstawie faktury korygującej lub innych dokumentów potwierdzających dokonanie zwrotu napojów i rozliczy w informacji składanej zgodnie z art. 12g ustawy. Natomiast ust. 10 reguluje sytuację, gdy rozliczenie opłaty naliczonej nie będzie mogło być dokonane zgodnie z ust. 8 i 9 (np. łączna wysokość opłat naliczonych od napojów zwróconych będzie wyższa niż suma opłaty do zapłaty). Na podstawie proponowanego przepisu podmiot obowiązany do zapłaty opłaty będzie miał możliwość wystąpienia do organu właściwego w sprawie opłaty z wnioskiem o zwrot opłaty. Jednocześnie uregulowano kwestię obowiązkowego dołączania do tego wniosku faktur korygujących lub innych dokumentów potwierdzających dokonanie zwrotu napojów.

Art. 12g – zmiany zaproponowane w tym przepisie dotyczą obowiązku składania przez podmioty obowiązane do zapłaty opłaty informacji o wysokości opłaty od środków spożywczych. Zmiana **ust. 1** ma charakter porządkujący, ponieważ odniesienie do zapłaty opłaty na rachunek organu właściwego w sprawie opłaty wskazane w części wspólnej przepisu nie powinno odnosić się do pkt 1 dotyczącego składania informacji. Informacja CUK-1, tak jak dotychczas, będzie podpisywana podpisem kwalifikowanym i składana za pomocą środków komunikacji elektronicznej, które zostaną wskazane w akcie wykonawczym wydanym na podstawie przepisów projektowanej ustawy. Pozostawienie ograniczenia możliwości podpisywania informacji CUK-1 jedynie podpisem kwalifikowanym wynika z ograniczeń systemu, za pomocą którego taka informacja CUK-1 jest składana – system ten dopuszcza jedynie możliwość podpisywania dokumentu podpisem kwalifikowanym.

Zmiana w zakresie **ust. 2**, normującego zakres danych, jakie powinna zawierać informacja CUK-1, ma na celu przeniesienie określenia szczegółowego zakresu danych zawartych w tej informacji do rozporządzenia, wzorem np. art. 99 ust. 7c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Zmiana usprawni dostosowywanie zakresu wymaganych danych do wprowadzanych zmian, także związanych z wymogami systemów obsługujących informację CUK-1. Ustawa o zdrowiu publicznym wskaże na konieczność podania w informacji danych dotyczących podmiotu składającego informację CUK-1 czy danych

pozwalających na prawidłowe obliczenie wysokości opłaty. Z tego samego względu uchylono **ust. 3**, bowiem szczegółowe kwestie technicznego przesyłania informacji powinny zostać materią przepisów wykonawczych.

W **ust. 4** wskazano organy właściwe w sprawie opłaty, którymi są naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty i właściwy dla tego naczelnika dyrektor izby administracji skarbowej.

Konsekwentnie do powyższych zmian dodano **ust. 5** zawierający delegację dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego zakresu danych, jakie powinna zawierać informacja o wysokości opłaty od środków spożywczych, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego obliczenia wysokości opłaty oraz jej poboru. W tym przepisie skonsumowano jednocześnie treść ust. 3, dodając, że w rozporządzeniu będzie określony sposób składania informacji CUK-1. Dodatkowo rozporządzenie będzie regulowało sprawy właściwości miejscowej organów, w przypadku gdy nie da się ustalić jej zgodnie z ustawą.

Art. 12h – obowiązująca treść **ust. 1** wskazuje na organ właściwy w sprawie opłaty jako organ właściwy do przekazania 96,5 % środków z pobranej opłaty oraz dodatkowej opłaty na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie z art. 12e ust. 5 organem właściwym w sprawie opłaty jest naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty. W praktyce należności z tytułu opłaty od środków spożywczych obsługiwane są w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w Bydgoszczy, gdzie znajduje się Centrum Kompetencyjne Rozliczeń, które obsługuje m.in. należności z tytułu niepodatkowych należności budżetowych, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 lutego 2017 r. w sprawie wyznaczenia naczelnika urzędu skarbowego do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na wspólnym rachunku bankowym oraz określenia rodzaju należności pieniężnych obsługiwanych przy użyciu tego rachunku (Dz. U. z 2025 r. poz. 1304). W celu uniknięcia zmiany przepisów ustawy w sytuacji wyznaczenia innego naczelnika urzędu skarbowego do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na wspólnym rachunku bankowym, w projekcie zaproponowano dokonanie zmiany treści przepisu art. 12h ust. 1 ustawy, wskazując na naczelnika urzędu skarbowego wyznaczonego w ww. rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1131, z późn. zm.) do dysponowania środkami pieniężnymi

zgromadzonymi na wspólnym rachunku bankowym jako organ właściwy do podziału wpływów z opłaty. Dodatkowo w ust. 1 usunięto odesłanie do przepisu art. 12i ust. 1. Zmiana ta ma charakter porządkujący i ma na celu ujednolicenie przepisów ustawy.

Przepis **ust. 2** stanowi, że w przypadku powstania nadpłaty w opłacie organ właściwy w sprawie opłaty dokonuje zwrotu nadpłaty ze środków należnych Narodowemu Funduszowi Zdrowia. Proponowana zmiana wprowadza wymóg złożenia wniosku przez podmiot w celu uzyskania zwrotu nadpłaty.

Art. 12ia – obecnie ustawa nie przewiduje możliwości zwrotu opłaty od napojów z zapłaconą opłatą wyprowadzanych z kraju w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej towarów (WDT). Problem dotyczy głównie podmiotów prowadzących jednocześnie sprzedaż hurtową i detaliczną, które kupują napoje z zapłaconą opłatą i w przypadku wyprowadzenia tych napojów poza terytorium kraju nie mogą ubiegać się o zwrot opłaty. W konsekwencji napoje oferowane przez takie podmioty są mniej konkurencyjne od wyrobów sprzedawanych w ramach WDT przez podmioty wyprowadzające z kraju wyroby nieobciążone opłatą (producent, hurtownik, zamawiający). Umożliwienie zwrotu opłaty od napojów wyprowadzonych z kraju w ramach WDT wydaje się konieczne dla wypełnienia zasady równego traktowania podmiotów. Wprowadzenie przedmiotowej regulacji ma na celu ułatwienie prowadzenia przez podmioty działalności i, w przypadku gdy dokonają wyprowadzenia napojów, umożliwić zwrot opłaty.

W dodanym **art. 12ia ust. 1** ustawy przewidziano możliwość zwrotu opłaty w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju. Jednocześnie, mając na uwadze zapewnienie skutecznego nadzoru organów podatkowych, proponuje się ograniczenie możliwości zwrotu opłaty do podmiotu, który dokonał zapłaty opłaty, oraz pierwszego nabywcy, który nabywa napoje bezpośrednio od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, a następnie dokonuje ich wyprowadzenia poza terytorium kraju w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej. Zwrot opłaty dokonywany będzie na wniosek podmiotu uprawnionego złożony w terminie 12 miesięcy od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej.

W **ust. 2** na podmiot występujący z wnioskiem o zwrot opłaty z tytułu dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, nałożono obowiązek przedłożenia wraz z wnioskiem o zwrot opłaty dokumentów potwierdzających dokonanie zapłaty opłaty na terytorium kraju oraz dowodów, które będą potwierdzały wywiezienie napojów poza terytorium kraju i dostarczenie ich nabywcy w

państwie członkowskim innym niż terytorium kraju. **Ust. 3** zawiera katalog dowodów, które potwierdzają dokonanie wewnątrzwspólnotowej dostawy napojów. W przypadku gdy przewóz napojów jest zlecany przewoźnikowi (spedytorowi), dokumentami tymi będą dokumenty przewozowe otrzymane od przewoźnika (spedytora) odpowiedzialnego za wywóz napojów z terytorium kraju, z których jednoznacznie wynika, że napoje zostały dostarczone do miejsca ich przeznaczenia na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju. Natomiast w przypadku gdy przewóz napojów jest dokonywany przy użyciu własnego środka transportu podmiotu dokonującego takiej dostawy lub ich nabywcy, dokumenty te powinny zawierać takie dane jak: imię i nazwisko lub nazwę oraz adres siedziby działalności gospodarczej lub miejsca zamieszkania podmiotu dokonującego dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów oraz nabywcy tych napojów, adres, pod który zostały dostarczone napoje, w przypadku gdy jest inny niż adres siedziby działalności gospodarczej lub miejsca zamieszkania nabywcy tych napojów, a także co najmniej:

a) określenie nazwy napojów i ich ilości wyrażonej w litrach,
b) potwierdzenie przyjęcia napojów przez ich nabywcę do miejsca docelowego znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju oraz datę dostawy,
c) rodzaj oraz numer rejestracyjny środka transportu, którym zostały przewiezione napoje.

Wskazane dane osobowe stanowią katalog zamknięty. Podmiot składający wniosek o zwrot opłaty może wskazać na inne dane ułatwiające potwierdzenie dokonania wywozu napojów poza terytorium kraju, jednak nie jest do tego zobligowany. Natomiast obowiązek wskazania ewentualnego adresu miejsca zamieszkania przez podmiot dokonujący dostawy oraz nabywcę wynika z faktu, że osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą nie ma obowiązku posiadania stałej siedziby, lokalu (np. działalność mobilna, przez internet), ale w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) musi wskazać adres zamieszkania.

W sytuacji gdy przedstawione dowody określone w ust. 3 nie potwierdzą jednoznacznie dostarczenia napojów do nabywcy w państwie członkowskim innym niż terytorium kraju, w **ust. 4** określono alternatywne, dodatkowe dokumenty, które mogą stanowić dowód tego, że napoje zostały dostarczone wewnątrzwspólnotowo do nabywcy w kraju członkowskim innym niż terytorium kraju.

Art. 12ib wprowadza możliwość zwrotu opłaty w przypadku eksportu napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju. Projektowane regulacje art. 12ib ustawy przewidują rozwiązania analogiczne jak w przypadku dodawanego art. 12ia ustawy i mają

na celu ułatwienie prowadzenia przez podmioty działalności przez umożliwienie zwrotu opłaty, w przypadku gdy dokonają eksportu napojów. W **ust. 1** proponuje się ograniczenie możliwości zwrotu opłaty do podmiotu, który dokonał zapłaty opłaty, oraz pierwszego nabywcy, który nabywa napoje bezpośrednio od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, a następnie dokonuje ich wyprowadzenia poza terytorium kraju w ramach eksportu. Zwrot opłaty dokonywany będzie na wniosek podmiotu uprawnionego złożony w terminie 12 miesięcy od dnia dokonania eksportu.

W **ust. 2** na podmiot występujący z wnioskiem o zwrot opłaty z tytułu dokonania eksportu napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, nałożono obowiązek przedłożenia wraz z wnioskiem o zwrot opłaty dokumentów potwierdzających dokonanie zapłaty opłaty oraz dowodów potwierdzających wywiezienie napojów poza terytorium Unii Europejskiej. W **ust. 3** wskazano natomiast na dokumenty, które mogą potwierdzać dokonanie wywozu napojów poza terytorium Unii Europejskiej.

Art. 12ic określa organy właściwe do orzekania w sprawie zwrotu opłaty od napojów wyprowadzonych z kraju w ramach wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów lub eksportu. Zgodnie z proponowanym przepisem **ust. 1**, organami właściwymi w tym zakresie są naczelnik urzędu skarbowego, któremu została złożona informacja o wysokości opłaty, oraz właściwy dla tego naczelnika dyrektor izby administracji skarbowej. Przepis precyzuje, że organem właściwym do orzekania w sprawie zwrotu opłaty jest organ, do którego została uprzednio złożona informacja o wysokości opłaty. Proponowane doprecyzowanie jest konieczne w związku z tym, że o zwrot opłaty może wystąpić podmiot, który nie dokonał zapłaty opłaty. Dla takiego podmiotu właściwy w sprawie opłaty może być inny naczelnik urzędu skarbowego niż ten, któremu została złożona informacja o wysokości tej opłaty.

Zgodnie z projektowaną w art. 12j regulacją do opłaty i dodatkowej opłaty zastosowanie będą miały odpowiednio przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa. Zatem do orzekania w sprawie zwrotu opłaty zastosowanie będą miały przepisy wskazanej ustawy.

W **ust. 2** określono, że zwrot opłaty może nastąpić po weryfikacji przez organ wniosku oraz dowodów potwierdzających dostarczenie napojów będących przedmiotem wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów do nabywcy znajdującego się poza terytorium kraju lub dowodów potwierdzających wywóz napojów poza terytorium Unii Europejskiej.

Art. 12id – Przepis ten w **ust. 1** precyzuje, że zwrot opłaty jest dokonywany ze środków należnych Narodowemu Funduszowi Zdrowia, natomiast celem regulacji wprowadzanej w **ust. 2** jest ochrona interesów podmiotu, któremu przysługuje zwrot opłaty od napojów

wyprowadzonych z kraju w ramach eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, oraz podmiotów, którym zwrócono napoje, od których pierwszej sprzedaży została zapłacona opłata od środków spożywczych w należnej wysokości. Przepis ten stanowi podstawę dla oprocentowania opłaty podlegającej zwrotowi, w przypadku niedokonania przez organ terminowego zwrotu opłaty, przy czym oprocentowanie będzie przysługiwało po dniu upływu terminu na zwrot opłaty.

Art. 12ie – w przepisie tym określono delegację do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w którym zostaną określone sposób i terminy dokonywania zwrotu opłaty, a także szczegółowy zakres danych, jakie powinien zawierać wniosek o zwrot opłaty od napojów zwróconych podmiotowi obowiązanemu do zapłaty opłaty oraz od napojów wyprowadzonych z kraju w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu towarów. Rozporządzenie określi również właściwość organów do orzekania w sprawie zwrotu opłaty, w sytuacji kiedy nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w art. 12ic ust. 1.

Art. 12j – w **ust. 1** wskazano organy właściwe w zakresie opłaty i dodatkowej opłaty, którym przysługują uprawnienia organów podatkowych zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej. Zmiana ma jednocześnie charakter porządkujący, ponieważ uwzględniony w ustawie publikator Ordynacji podatkowej jest nieaktualny. Dodatkowo zarówno w ust. 1, jak i w **ust. 2** usunięto odesłanie do przepisu art. 12i ust. 1. Zmiana ta ma charakter porządkujący i ma na celu ujednolicenie przepisów ustawy.

II. Nowelizacja ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych

Art. 2 projektu ustawy wprowadza zmianę w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, której celem jest objęcie opłatą od środków spożywczych napojów sprzedawanych przez zakłady pracy chronionej oraz zakłady aktywności zawodowej. Jednostki te, stosownie do art. 31 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, są zobligowane do płacenia podatku od gier, podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, cła, podatków dochodowych i podatku od środków transportowych. Z uwagi na charakter opłaty od środków spożywczych jako daniny publicznej zasadne jest, aby podmioty te uiszczały również przedmiotową opłatę od sprzedawanych napojów, a także dodatkową opłatę od środków spożywczych. Obowiązujący art. 31 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych obejmuje swoim zakresem opłaty o charakterze

sankcyjnym, zatem określenie to odnosi się również do dodatkowej opłaty od środków spożywczych, która taką rolę sankcyjną pełni.

III. Nowelizacja ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe

Art. 3 projektu ustawy wprowadza zmianę w Prawie bankowym, która umożliwi opłacanie odsetek od zaległych opłat od środków spożywczych i zaległych dodatkowych opłat od środków spożywczych z rachunku VAT, co jest korzystnym rozwiązaniem dla podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty.

IV. Nowelizacja ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

Art. 4 projektu ustawy wprowadza zmianę w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Zmiana ta ma charakter porządkujący – w przepisie określającym, że przychodami Narodowego Funduszu Zdrowia są środki uzyskane z tytułu opłat, o których mowa w art. 12a ust. 1 oraz art. 12i ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym, zastosowano właściwe odesłanie do przepisów ustawy o zdrowiu publicznym, tj. art. 12a ust. 1 i art. 12i ust. 1 i 1a.

Przepisy przejściowe

W **art. 5** regulacja zawarta w **ust. 1** dotyczy opłaty od środków spożywczych od napojów, które przed dniem wejścia w życie ustawy nie zostały wprowadzone na rynek krajowy, ale zostały sprzedane przez producenta, importera, nabywcę wewnątrzwspólnotowego lub zamawiającego, tj. podmiot, który będzie obowiązany do zapłaty opłaty po wejściu w życie ustawy, podmiotowi, który po wejściu w życie nowelizacji ustawy nie będzie podmiotem obowiązanym do zapłaty opłaty (np. podmiotowi prowadzącemu sprzedaż hurtową). W odniesieniu do takich napojów, od których nie będzie jeszcze zapłacona należna opłata (nie będą wprowadzone na rynek krajowy), zastosowanie będą miały przepisy obowiązujące do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy. Dzięki takiemu uregulowaniu przedsiębiorca, będący w posiadaniu napojów, od których opłata nie została zapłacona i który nie jest producentem, importerem, nabywcą wewnątrzwspólnotowym lub zamawiającym, dokonując wprowadzenia napojów na rynek krajowy, będzie mógł wykonać swój obowiązek zapłaty należnej od tych napojów opłaty na podstawie dotychczasowych przepisów ustawy. Przepis proponowany w **ust. 2** dotyczy napojów zwróconych podmiotowi, który po dniu wejścia w życie ustawy nie będzie już podmiotem obowiązanym do zapłaty opłaty, a tym samym nie będzie mógł rozliczyć opłaty od zwróconych napojów zgodnie z art. 12f ust. 10 ustawy zmienianej. W takim

przypadku podmiot będzie mógł wystąpić do organu właściwego w sprawie opłaty z wnioskiem o stwierdzenie i zwrot nadpłaty zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej.

Zaproponowana w **art. 6** ust. 1 regulacja jednoznacznie wskazuje, że po wejściu w życie przepisów projektowanej ustawy do rozliczenia opłaty za okres poprzedzający jej wejście w życie zastosowanie będą miały przepisy ustawy zmienianej (w brzmieniu dotychczasowym). Natomiast pozostałe ustępy tego artykułu dotyczą zwrotu opłaty z tytułu zwróconych napojów oraz zwrotu opłaty z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu napojów, od których została zapłacona opłata. Przepisy te określają, że zwrot ten będzie przysługiwał wówczas, gdy zwrot napojów, dostawa wewnątrzwspólnotowa lub eksport zostaną dokonane po wejściu w życie projektowanych przepisów.

W **art. 7** wprowadzono regulację, zgodnie z którą projektowany art. 12b ust. 2 pkt 8 i 9 będzie stosowany od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej.

Przepis końcowy

Art. 8 – przepis określa termin wejścia w życie projektowanej ustawy. Ustawa wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia jej ogłoszenia.
Celem ustawy jest m.in. wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych oraz uproszczenie poboru opłaty od środków spożywczych, dlatego określony termin wejścia w życie ustawy jest terminem dającym niezbędny czas na dostosowanie się podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty do wprowadzanych zmian, a podmiotom, które dotychczas nie składały informacji o wysokości opłaty i jej nie płaciły, przygotowanie się do wykonywania ciążącego na nich obowiązku. Jest to też optymalny czas na dokonanie przez producentów napojów podlegających opłacie ewentualnej reformulacji składów napojów, zmierzającej do obniżenia zawartości cukru lub substancji słodzących.

Wpływ projektowanej regulacji na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorstw.

Projekt ustawy częściowo zmieni katalog podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty od środków spożywczych. W obecnym stanie prawnym producenci, importerzy oraz podmioty nabywające napoje wewnątrzwspólnotowo, którzy dokonują sprzedaży detalicznej napojów lub sprzedają napoje do punktów sprzedaży detalicznej, również są obowiązani do zapłaty opłaty.

Przedsiębiorcy, którzy przed wprowadzeniem zmiany ustawy nie byli obowiązani do zapłaty opłaty, będą objęci koniecznością składania informacji do urzędów skarbowych. Dodatkowo projekt ustawy będzie mieć wpływ na przedsiębiorstwa przez wykorzystanie polityki fiskalnej do reformulacji składu napojów oraz upowszechniania w ofercie mniejszych opakowań napojów. Należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projektowane rozwiązania będą wzmocnieniem dotychczas realizowanych działań.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy będzie podlegał procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) w związku z art. 7 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie) (Dz. Urz. UE L 241 z 17.09.2015, str. 1).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) w związku z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404), projekt ustawy z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacji.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Finansów **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu** Jarosław Neneman – Podsekretarz Stanu **Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu** Edyta Białas-Giejbatow, Dyrektor Departamentu Podatku Akcyzowego i Niektórych Danin Publicznych w Ministerstwie Finansów, tel.: 22 694 39 46, e-mail: sekretariat.pad@mf.gov.pl	**Data sporządzenia** 10 sierpnia 2026 r. **Źródło:** Inicjatywa własna **Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych RM** UD290

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

I. W celu stymulowania prozdrowotnych wyborów konsumentów od dnia 1 stycznia 2021 r. została wprowadzona opłata od środków spożywczych (tzw. opłata „cukrowa"), która objęła napoje słodzone oraz napoje z zawartością kofeiny lub tauryny. Opłata została wprowadzona, aby zachęcić producentów do redukcji ilości substancji słodzących, a konsumentów do wyboru zdrowszych produktów. Wpływy z tytułu opłaty od środków spożywczych od momentu wprowadzenia wyniosły odpowiednio: w 2021 r. 1 473 mln zł, w 2022 r. 1 656 mln zł, w 2023 r. 1 505 mln zł, w 2024 r. 1 493 mln zł, w 2025 r. 1 532 mln zł. Liczba podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty wynosiła 524 w marcu 2026 r. Według danych dotyczących sprzedaży napojów, w pierwszym roku obowiązywania opłaty nastąpił spadek sprzedaży napojów gazowanych o 19 %, jednakże w kolejnych latach wielkość sprzedaży tych napojów powróciła do poziomu sprzed wprowadzenia opłaty.

W trakcie obowiązywania ww. opłaty zidentyfikowano ograniczenia związane ze stosowaniem obowiązujących przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2026 r. poz. 149, z późn, zm.) w zakresie tzw. opłaty „cukrowej".

Stosowanie w praktyce przepisów ustawy przez Krajową Administrację Skarbową oraz tematyka wniosków o interpretację przepisów składanych przez przedsiębiorców, jak i rozstrzygnięcia sądów administracyjnych pozwoliły zidentyfikować kwestie, które budzą wątpliwości interpretacyjne i wymagają doprecyzowania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym w zakresie opłaty od środków spożywczych.

1. W obowiązującym stanie prawnym podmiotem obowiązanym do zapłaty opłaty jest:
   - podmiot, który sprzedaje napoje podmiotowi prowadzącemu sprzedaż detaliczną napojów,
   - podmiot prowadzący sprzedaż detaliczną – w przypadku producenta, importera, nabywcy wewnątrzwspólnotowego,
   - zamawiający u producenta wyprodukowanie napoju objętego opłatą.

   W praktyce trudności budzi ustalenie podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, z uwagi na konieczność analizy całego łańcucha dostaw, w celu identyfikacji podmiotu, który jako pierwszy dokonuje sprzedaży do podmiotu prowadzącego sprzedaż detaliczną.

   Dodatkowe komplikacje powoduje sprzedaż napojów przez producenta podmiotowi zamawiającemu, bowiem producent jest obowiązany do informowania organu o zawarciu umowy z zamawiającym najpóźniej w dniu powstania obowiązku zapłaty, który ciąży na zamawiającym. W przypadku dalszej odsprzedaży obowiązek zapłaty przenosi się na kolejny podmiot, który dokona wprowadzenia napojów do sprzedaży detalicznej. W takim przypadku producent jest obowiązany śledzić kolejne etapy sprzedaży napojów, aby zrealizować nałożone na niego obowiązki.

2. Obecnie obowiązek zapłaty opłaty powstaje z dniem „wprowadzenia na rynek krajowy napojów", definiowanego jako sprzedaż napojów przez podmioty obowiązane do zapłaty opłaty do pierwszego punktu, w którym jest prowadzona sprzedaż detaliczna oraz sprzedaż detaliczna napojów przez podmioty obowiązane do zapłaty opłaty. Zastosowanie terminu „sprzedaży detalicznej" w rozumieniu ustawy o prawach konsumenta skutkuje brakiem opłaty m.in. w przypadkach:
   - sprzedaży napojów przez Internet (zastosowana definicja „sprzedaży detalicznej" nie obejmuje sprzedaży na odległość),
   - sprzedaży napojów do gastronomii (gastronomia świadczy usługi),
   - sprzedaży napojów innym podmiotom, które nie prowadzą sprzedaży detalicznej,
   - czynności/zdarzeń innych niż sprzedaż napojów (np. nieodpłatne przekazanie).

Brak obciążenia opłatą „cukrową” części napojów wprowadzanych na rynek krajowy powoduje nierówne traktowanie podmiotów.

3. Zgodnie z obowiązującą definicją napoju, opłacie podlega napój z dodatkiem m.in. cukrów będących monosacharydami lub disacharydami oraz środków spożywczych zawierających te substancje. „Dodane” do napoju substancje mogą być również cukrami występującymi naturalnie, np. sok owocowy stanowi dodatek środka spożywczego zawierającego cukry naturalne i skutkuje objęciem napoju opłatą. Wątpliwości interpretacyjne budzi sformułowanie „z wyłączeniem substancji występujących w nich naturalnie” znajdujące się w definicji napoju.
W zakresie interpretacji tego sformułowania, a co za tym idzie ustalania podstawy obliczenia wysokości opłaty od środków spożywczych, istnieje niejednolitość w rozstrzygnięciach organu interpretacyjnego oraz sądów administracyjnych.

4. W obecnym stanie prawnym mieszanina wody i soku podlega opłacie, ponieważ sok uznawany jest, w takim napoju, za środek spożywczy zawierający cukry. Obowiązująca wykładnia przepisów ustawy w tym zakresie powoduje istotne wątpliwości interpretacyjne.

5. Obecnie opłacie podlegają m.in. nektary z owoców o wysokiej kwasowości, które zawierają powyżej 5 g cukrów. Obowiązujące przepisy ustawy wyłączają z opłaty od środków spożywczych napoje zawierające co najmniej 20 % soku i do 5 g cukrów. Natomiast w przypadku nektarów wytwarzanych z owoców o wysokiej kwasowości nie jest możliwe zachowanie wskazanego progu zawartości cukrów. Jednocześnie nektary te zawierają w swoim składzie cenne składniki, takie jak polifenole, antyoksydanty, witaminy, składniki mineralne.

6. Obecnie ustawa nie przewiduje możliwości zwrotu opłaty od napojów z zapłaconą opłatą wyprowadzanych z kraju w ramach eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów (WDT). Problem dotyczy podmiotów prowadzących jednocześnie sprzedaż hurtową i detaliczną, które kupują napoje z zapłaconą opłatą, i w przypadku wyprowadzenia tych napojów poza terytorium kraju nie mogą ubiegać się o zwrot tej opłaty. W konsekwencji napoje oferowane przez takie podmioty są mniej konkurencyjne od wyrobów sprzedawanych w ramach WDT lub eksportu przez podmioty wyprowadzające z kraju wyroby nieobciążone opłatą (producent, hurtownik, zamawiający).

II. Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych w art. 31 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych obliguje zakłady pracy chronionej oraz zakłady aktywności zawodowej do płacenia podatku od gier, podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, cła, podatków dochodowych i podatku od środków transportowych. Z uwagi na charakter opłaty od środków spożywczych jako daniny publicznej zasadne jest, aby podmioty te uiszczały również przedmiotową opłatę od sprzedawanych napojów.

III. W obecnym stanie prawnym nie jest możliwe opłacanie odsetek od zaległych opłat od środków spożywczych i dodatkowych opłat z rachunku VAT. Wprowadzenie takiej możliwości wymaga nowelizacji ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

I. Projekt wprowadza zmiany w ustawie z dnia 11 września 2005 r. o zdrowiu publicznym, których celem jest uproszczenie systemu opłaty „cukrowej” oraz wyeliminowanie zidentyfikowanych wątpliwości interpretacyjnych w obszarze opłaty.

Projektowane zmiany dotyczą:

1) przeniesienia obowiązku zapłaty opłaty – z podmiotów dokonujących sprzedaży detalicznej lub sprzedających napoje do punktów sprzedaży detalicznej – na producentów, importerów oraz podmioty nabywające wewnątrzwspólnotowo napoje. Przeniesienie obowiązku zapłaty opłaty na początek łańcucha dostaw w znacznym stopniu ułatwi ustalenie podmiotu obowiązanego do jej zapłaty, co ma również znaczenie dla zapewnienia skutecznej kontroli wywiązywania się z obowiązków w zakresie opłaty;

2) zastąpienia pojęć „wprowadzenie na rynek” oraz „sprzedaż detaliczna”, które obecnie określają moment powstania obowiązku zapłaty opłaty, pojęciem „pierwszej sprzedaży” na terytorium kraju napojów. Zmiana ma na celu wyeliminowanie wszystkich luk wynikających z obowiązujących przepisów.
Proponuje się, aby pojęcie „pierwszej sprzedaży” obejmowało czynności: sprzedaży, darowizny (z wyłączeniem przekazania na rzecz organizacji pożytku publicznego), użycia na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, wydania, przekazania lub wykorzystania na potrzeby reprezentacji, reklamy albo osobiste podmiotu;

3) doprecyzowania przepisów przez jednoznaczne wskazanie, że opłata od środków spożywczych jest obliczana od łącznej ilości cukrów zawartych w napoju – dodanych i naturalnych, czyli od ilości cukrów wskazanej w informacji o wartości odżywczej umieszczanej na opakowaniu jednostkowym napoju;

4) wyłączenia spod opłaty od środków spożywczych napojów, które są mieszaniną wody i soku owocowego lub warzywno-owocowego, lub owocowo-warzywnego, lub warzywnego, z zastrzeżeniem, że nie dodano do tego napoju cukrów, substancji słodzących, kofeiny ani tauryny;

5) wyłączenia spod opłaty od środków spożywczych nektarów z owoców o wysokiej kwasowości, w których zawartość cukrów jest równa lub mniejsza niż 13 g w przeliczeniu na 100 ml napoju oraz nie dodano do nich substancji słodzących, kofeiny ani tauryny;

6) wprowadzenia możliwości zwrotu opłaty „cukrowej" w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu od napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju. Jednocześnie, mając na uwadze zapewnienie skutecznego nadzoru organów podatkowych, proponuje się ograniczenie możliwości zwrotu opłaty do podmiotu, który dokonał zapłaty opłaty, oraz pierwszego nabywcy, który nabywa napoje bezpośrednio od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, a następnie dokonuje ich wyprowadzenia poza terytorium kraju w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu. Zwrot opłaty dokonywany będzie na wniosek podmiotu uprawnionego złożony do właściwego naczelnika urzędu skarbowego w terminie 6 miesięcy od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu.

II. Projekt wprowadza zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, której celem jest objęcie opłatą od środków spożywczych napojów sprzedawanych przez zakłady pracy chronionej oraz zakłady aktywności zawodowej.

III. Projekt wprowadza zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, których celem jest umożliwienie opłacania odsetek od zaległych opłat od środków spożywczych i dodatkowych opłat z rachunku VAT, co jest korzystnym rozwiązaniem dla podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W Belgii podatek akcyzowy od napojów bezalkoholowych obowiązuje od 1939 r. Służy on jako źródło dochodów dla rządu. Ostatnie dostosowania dotyczące struktury stawek zostały wprowadzone w 2018 r. Ustawodawca uzasadnił, że zmiany stawek zostały wprowadzone „ze względu na politykę zdrowotną". Oprócz napojów bezalkoholowych opodatkowana jest również kawa.

W Finlandii wykorzystuje się politykę cenową jako narzędzie wpływające na wielkość spożycia żywności. Należy zaznaczyć, że słodycze oraz napoje bezalkoholowe zostały objęte dodatkowo podatkiem akcyzowym. Do 2014 r. wszystkie napoje były opodatkowane według podobnej stawki, ale od 2014 r. stawka podatku została zróżnicowana dla napojów bezcukrowych i zawierających cukier w celu obniżenia spożycia cukru. Od tego czasu różnica w stawkach celnych między napojami bezcukrowymi a napojami zawierającymi cukier została zwiększona przez przyznanie wyższych podwyżek podatków napojom zawierającym cukier.

We Francji wdrożono Narodowy Program Żywienia i Zdrowia, w ramach którego wprowadzono m.in. zakaz umieszczania automatów vendingowych w szkołach. Od 2011 r. obowiązuje również danina od napojów słodzonych. Ponadto w 2017 r. został wprowadzony zakaz sprzedaży nieograniczonej liczby napojów bezalkoholowych w ofercie „tyle, ile możesz wypić". Obecnie obowiązują przepisy dot. opłaty od napojów słodzonych oraz składka na napoje zawierające substancje słodzące. Od 1 marca 2025 r. francuski parlament zmodyfikował skalę podatkową. Celem jest zachęcenie producentów do modyfikacji receptur napojów.

Na Węgrzech od 2011 r. obowiązuje podatek zdrowia publicznego. Opodatkowanie dotyczy produktów spożywczych, które mają potwierdzone ryzyko zdrowotne (wysoka zawartość cukrów). Podatek jest obliczany na podstawie zawartości cukru, soli i metyloksantyny w opakowaniach jednostkowych produktów spożywczych. Pierwsza ocena skutków wdrożenia tego rozwiązania, przeprowadzona rok później, wykazała, że 26–32 % konsumentów zmniejszyło spożycie produktów objętych podatkiem. Wzrost ceny był główną siłą napędową, chociaż wysoki odsetek konsumentów (22–38 %, w zależności od kategorii żywności) zmniejszył ich spożycie z powodu zwiększonej świadomości zdrowotnej. Co więcej, producenci żywności (40 %) przeprowadzili reformulację swoich produktów, 30 % całkowicie usunęło niekorzystne składniki w swoich produktach, a 70 % obniżyło zawartość niekorzystnych składników w swoich wyrobach.

W Irlandii podatek od wody słodzonej cukrem i napojów na bazie soków obowiązuje od 2018 r. Istnieją dwie stawki. Niższa stawka wynosi 16,26 € za hektolitr, natomiast wyższa – 24,39 €, w zależności od zawartości cukru w produkcie.

W Holandii podatek od napojów bezalkoholowych ma zryczałtowaną stawkę za hektolitr. Od 1 stycznia 2024 r. stawka podatku została znacznie podniesiona z 8,83 € do 26,13 € za hektolitr. Ze względu na ryczałt wszystkie napoje są opodatkowane tak samo. W związku z tym ilość cukru nie ma w tej chwili znaczenia dla należnego podatku. Ponadto od 1 stycznia 2024 r. woda z kranu i woda mineralna o kodzie CN 2201 są zwolnione z podatku.

W Portugalii od początku 2017 r. rząd wprowadził podatek na słodzone bezalkoholowe napoje.
W Rumunii obowiązek podatkowy od napojów bezalkoholowych z dodanym cukrem obowiązuje od 1 stycznia 2024 r. Ma on charakter zarówno zdrowotny, jak i fiskalny.
W Słowacji z dniem 1 stycznia 2025 r. wprowadzono podatek od napojów bezalkoholowych. Jest to jednostopniowy podatek od konsumpcji. Opodatkowaniu podlegają napoje, gdy zawierają dodatek cukru lub substancji słodzących.
Strategia walki z otyłością u dzieci została przyjęta również w Wielkiej Brytanii. Jej newralgicznym punktem jest polityka fiskalna, której instrumenty zostały wprowadzone w kwietniu 2018 r. Opłata dotyczy wszystkich napojów bezalkoholowych (innych niż naturalny sok owocowy, sok warzywny i mleko) i napojów alkoholowych o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 1,2 %, importowanych do Wielkiej Brytanii, które zawierają dodatek cukrów i co najmniej 5 g cukrów ogółem (zarówno naturalnie występującego, jak i dodanego) na 100 ml przygotowanego napoju gotowego do spożycia. Istnieją dwie stawki – 0,18 £ i 0,24 £ za litr napoju w zależności od zawartości cukrów w produkcie.
Wśród 9 krajów europejskich, w których opodatkowano napoje bezalkoholowe, 7 z nich za podstawę opodatkowania przyjęło całkowitą zawartość cukru w napoju, zarówno cukier dodany, jak i ten występujący w napoju naturalnie.
W większości krajów, w których obowiązują dodatkowe obciążenia fiskalne dla napojów słodzonych, podmiotami obowiązanymi do zapłaty są podmioty, które po raz pierwszy wprowadzają napoje do obrotu na terytorium kraju, w tym producenci i importerzy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Producenci napojów	774	Rocznik Statystyczny Przemysłu GUS 2023 Tab 2. Podmioty Gospodarcze wg sektorów własności sekcji i działów	W przypadku producenta napojów zmianie ulegają zasady uiszczania opłaty „cukrowej”. Dotychczas producent składał informację CUK-1 i płacił tę opłatę, o ile był podmiotem sprzedającym napoje do punktów sprzedaży detalicznej albo prowadzącym sprzedaż detaliczną napojów. Zmiana kręgu podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty „cukrowej” powoduje, że producent, dokonując wprowadzenia napojów na rynek krajowy, zawsze będzie obowiązany do złożenia informacji CUK-1 i zapłaty tej opłaty. Zwiększenie obciążeń finansowych.
Importerzy napojów, podmioty dokonujące nabycia wewnątrzwspólnotowego napojów	Brak danych		W przypadku importera i nabywcy wewnątrzwspólnotowego napojów zmianie ulegają zasady uiszczania opłaty „cukrowej”. Dotychczas podmioty te składały informację CUK-1 i płaciły opłatę „cukrową”, o ile były podmiotami sprzedającymi napoje do punktów sprzedaży detalicznej albo prowadzącymi sprzedaż detaliczną napojów. Zmiana kręgu podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty „cukrowej” powoduje, że importer i nabywca wewnątrzwspólnotowy, dokonując wprowadzenia napojów na rynek krajowy zgodnie z projektowanymi

			przepisami, zawsze będzie obowiązany do złożenia informacji CUK-1 i zapłaty tej opłaty. Zwiększenie obciążeń finansowych.
Producenci napojów, importerzy napojów, podmioty dokonujące nabycia wewnątrzwspólnotowego napojów, hurtownicy napojów	Brak danych		Obecnie przepisy ustawy nie przewidują możliwości wystąpienia z wnioskiem o zwrot opłaty „cukrowej", które zostały wyprowadzone poza terytorium kraju w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej czy eksportu. Projektowana regulacja przewiduje możliwość uzyskania zwrotu opłaty „cukrowej" od napojów wyprowadzonych poza terytorium kraju.
Naczelnicy urzędów skarbowych i dyrektorzy izb administracji skarbowej	400 naczelników urzędów skarbowych, 16 dyrektorów izb administracji skarbowej	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 361)	Wymiar, pobór, kontrola i nadzór nad prawidłowością wykonywania obowiązków wynikających z przepisów dotyczących opłaty od środków spożywczych.
Zakłady aktywności zawodowej	146	Niepelnosprawni.gov.pl	Zakłady pracy chronionej, które dotychczas nie były obowiązane do zapłaty opłaty od środków spożywczych, zostaną objęte obowiązkiem zapłaty tej opłaty
Zakłady pracy chronionej	559	Niepelnosprawni.gov.pl	Zakłady pracy chronionej, które dotychczas nie były obowiązane do zapłaty opłaty od środków spożywczych, zostaną objęte obowiązkiem zapłaty tej opłaty.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) oraz § 52 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin Pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404), projekt ustawy jednocześnie z przekazaniem do uzgodnień międzyresortowych został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny (www.rcl.gov.pl). Z chwilą udostępnienia w Biuletynie Informacji Publicznej projektu każdy mógł zgłosić zainteresowanie pracami nad tym projektem w formie wymaganej ww. ustawą.
Czas trwania konsultacji publicznych wyniósł 21 dni, natomiast opiniowania – 30 dni.
Podmioty, do których został skierowany projekt:
1) Federacji Konsumentów,
2) Krajowej Izby Gospodarczej „Przemysł Rozlewniczy",
3) Krajowej Izby Gospodarczej Przemysłu Spożywczego i Opakowań,
4) Krajowej Izby Gospodarczej,

5) Związku Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie,
6) Stowarzyszenia Regionalnych Browarów Polskich,
7) Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji,
8) Stowarzyszenia Krajowej Unii Producentów Soków,
9) Federacji Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”,
10) Business Centre Club,
11) Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej,
12) Rady Dialogu Społecznego,
13) Rady Działalności Pożytku Publicznego
14) Konfederacji Lewiatan,
15) Instytutu Żywności i Żywienia,
16) Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego – Państwowego Zakładu Higieny,
17) Konsultanta Krajowego w dziedzinie zdrowia publicznego,
18) Polskiej Federacji Producentów Żywności,
19) Związku Przedsiębiorców i Pracodawców,
20) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
21) Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych,
22) Forum Związków Zawodowych,
23) Krajowej Rady Izb Rolniczych,
24) Polskiego Towarzystwa Nauk Żywieniowych,
25) Polskiego Towarzystwa Programów Zdrowotnych,
26) Amerykańskiej Izby Handlowej,
27) Federacji Przedsiębiorców Polskich,
28) Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego PZH – Państwowego Instytutu Badawczego,
29) Polskiej Federacji Producentów Żywności – Związek Pracodawców,
30) Polskiej Izby Handlu,
31) Związku Rzemiosła Polskiego,
32) Naczelnej Izby Aptekarskiej,
33) Polskiej Izby Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych POLFARMED,
34) Izby Gospodarczej „ FARMACJA POLSKA”,
35) Polskiego Stowarzyszenia Obsługi Rolnictwa POLSOR.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z …… r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	*Łącznie (0-10)*
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie) - NFZ												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie) - NFZ												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie) - NFZ												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Zmiany polegające na doprecyzowaniu przepisów oraz wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych mogą przyczynić się do zwiększenia wpływów z tytułu opłaty od środków spożywczych. Jednocześnie, z uwagi na brak danych dotyczących skali obrotu napojami, które w wyniku projektowanych zmian będą podlegały opłacie od środków spożywczych, nie jest możliwe oszacowanie wysokości dodatkowych wpływów z tego tytułu.											

	Projektowane zwolnienia dotyczące napojów składających się wyłącznie z wody i soku oraz nektarów z owoców o wysokiej kwasowości nie powinny skutkować zmniejszeniem wpływów z tytułu opłaty od środków spożywczych. Zgodnie bowiem z utrwalającą się linią orzeczniczą Naczelnego Sądu Administracyjnego, na gruncie obowiązujących przepisów ustawy o zdrowiu publicznym cukry naturalne nie powinny być uwzględniane przy ustalaniu wysokości opłaty od środków spożywczych (orzeczenia NSA: z 22 listopada 2022 r. sygn. III FSK 934/22, z 1 marca 2023 r. sygn. III FSK 1278/22, z 15 marca 2023 r. sygn. III FSK 1480/22, z 23 sierpnia 2023 r. sygn. III FSK 189/23, z 21 listopada 2023 r. sygn. III FSK 870/23, z 22 listopada 2023 r. sygn. III FSK 862/23, z 7 grudnia 2023 r. sygn. III FSK 207/23, z 20 czerwca 2024 r. sygn. III FSK 150/24, z 11 grudnia 2024 r. sygn. III FSK 1010/24). Według danych GUS w 2025 r. powierzchnia uprawy owoców kwaśnych w Polsce, takich jak: truskawki, maliny, czerwona porzeczka, czarna porzeczka, aronia, agrest, wiśnia, śliwka, wynosiła blisko 150 tys. ha. Zbiory owoców kwaśnych w 2025 r. wyniosły ok. 650 tys. ton, w tym m.in. ok. 79 tys. ton malin, 112 tys. ton porzeczek, 43 tys. ton aronii, 141 tys. ton wiśni oraz 118 tys. ton śliwki. Branża napojowa wykorzystuje od ok. 1 % do ponad 6 % ogólnej produkcji tych owoców, w zależności od gatunku, co wpływa na sektor uprawy w związku z wrażliwością tego sektora na zmiany koniunktury na rynku. Nie przewiduje się, aby proponowane zmiany spowodowały zwiększenie wydatków po stronie organów Krajowej Administracji Skarbowej. Zmiany polegające na doprecyzowaniu przepisów oraz wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych mogą przyczynić się do zwiększenia wpływów z tytułu opłaty od środków spożywczych.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z …… r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt ustawy o zdrowiu publicznym będzie miał wpływ na przedsiębiorstwa (w tym na zakłady aktywności zawodowej oraz zakłady pracy chronionej) przez zmianę w zakresie obowiązku zapłaty opłaty „cukrowej" i nałożenie go na: producenta, nabywcę wewnątrzwspólnotowego oraz importera napojów. Podmioty, o których mowa powyżej, będą obowiązane do składania informacji o wysokości opłaty CUK-1 oraz zapłaty tej opłaty w związku z pierwszą sprzedażą napojów.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt ustawy będzie miał wpływ na mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (w tym na zakłady aktywności zawodowej oraz zakłady pracy chronionej) przez zmianę w zakresie obowiązku zapłaty opłaty „cukrowej" i nałożenie go na: producenta, nabywcę wewnątrzwspólnotowego oraz importera napojów. Podmioty, o których mowa powyżej, będą obowiązane do składania informacji o wysokości opłaty CUK-1 oraz zapłaty tej opłaty w związku z pierwszą sprzedażą napojów.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projekt ustawy nie będzie wpływał na obywateli, w tym osoby niepełnosprawne i starsze.						
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	W wyniku wejścia w życie ustawy przedsiębiorcy, którzy przed wprowadzeniem zmiany ustawy nie byli obowiązani do zapłaty opłaty „cukrowej", będą objęci obowiązkiem składania informacji na potrzeby urzędów skarbowych. Podmioty obowiązane do składania informacji mogą przekazywać je za pośrednictwem darmowej aplikacji CUK-1, która umożliwia ich elektroniczne złożenie. W ocenie projektodawcy przyjęty 6-miesięczny okres *vacatio legis* jest wystarczający na przygotowanie się przedsiębiorców do stosowania nowych regulacji.							

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

– Zwiększenie liczby dokumentów związane będzie ze składaniem comiesięcznych informacji o wysokości opłaty od środków spożywczych CUK-1 w przypadku podmiotów, które dotychczas nie były obowiązane do składania informacji, oraz zapłaty opłaty od środków spożywczych, w tym zakładów aktywności zawodowej oraz zakładów pracy chronionej.

– W przypadku ubiegania się o zwrot opłaty z tytułu wyprowadzenia napojów z kraju – konieczne będzie składanie wniosków o zwrot opłaty.

– Powołując się na realizację zasady równoważenia obowiązków administracyjnych, na mocy art. 67 ustawy – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.), należy wskazać, że projektowane zmiany przede wszystkim uproszczą system opłaty cukrowej, ograniczając liczbę podmiotów obowiązanych do zapłaty opłaty. Przeniesienie obowiązku zapłaty na początek łańcucha dostaw przyczyni się do redukcji obciążeń administracyjnych. Przykładowo producent napoju, który obecnie jest obowiązany śledzić kolejne etapy sprzedaży napojów, aby wykonać nałożone na niego obowiązki, nie będzie do tego zobligowany.

9. Wpływ na rynek pracy

Przewidywane regulacje dotyczące opłaty od środków spożywczych nie będą miały wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☒ zdrowie

Omówienie wpływu	Biorąc po uwagę, że proponowane zmiany w opłacie „cukrowej” mają charakter doprecyzowujący, eliminujący potencjalne spory interpretacyjne oraz upraszczający przepisy regulujące tę opłatę, projekt może oddziaływać na sądy administracyjne przez zmniejszenie wpływu skarg na decyzje organów właściwych w sprawie opłaty.

11.Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przepisy zmieniające ustawę o zdrowiu publicznym wejdą w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Efekty przedmiotowej regulacji będą monitorowane na wewnętrzne potrzeby Ministerstwa Finansów przez porównanie danych dotyczących liczby oraz zakresu przedmiotowego interpretacji indywidualnych wydanych przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej oraz skarg do sądów administracyjnych na te interpretacje w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2026 r. do danych zebranych po wejściu w życie nowych przepisów.

Efekty przedmiotowej regulacji będą monitorowane także przez porównanie wysokości wpływów z tytułu opłaty od środków spożywczych za okres roczny poprzedzający wejście w życie projektowanych zmian do danych zgromadzonych za pełny rok od wejścia w życie projektowanych przepisów.
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

RAPORT Z KONSULTACJI
projektu ustawy z dnia 10 września 2025 r. o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw UD 290

1. Omówienie wyników konsultacji publicznych i opiniowania.

a) Podmioty, do których skierowano projekt w celu przedstawienia stanowiska w ramach konsultacji publicznych lub wyrażenia opinii

- Krajowa Izba Gospodarcza,
- Krajowa Izba Gospodarcza „Przemysł Rozlewniczy”,
- Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań,
- Polska Izba Handlu,
- Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
- Federacja Konsumentów,
- Krajowa Rada Izb Rolniczych,
- Amerykańska Izba Handlowa,
- Forum Prawo dla Rozwoju,
- Fundacja Republikańska,
- Brytyjsko–Polska Izba Handlowa,
- Polska Federacja Producentów Żywności,
- Stowarzyszenie Regionalnych Browarów Polskich,
- Stowarzyszenie Krajowe Unii Producentów Soków,
- Instytut Żywności i Żywienia,
- Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego – Państwowy Zakład Higieny,
- Konsultant Krajowy w dziedzinie zdrowia publicznego,
- Polskie Towarzystwo Nauk Żywieniowych,
- Polskie Towarzystwo Programów Zdrowotnych,
- Narodowy Instytutu Zdrowia Publicznego PZH – Państwowy Instytut Badawczy,
- Polska Federacja Producentów Żywności – Związek Pracodawców,
- Naczelna Izba Aptekarska,
- Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych POLFARMED,
- Izba Gospodarcza „ FARMACJA POLSKA”,
- Polskie Stowarzyszenie Obsługi Rolnictwa POLSOR,
- Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
- Związek Pracodawców Business Centre Club,
- Konfederacja „Lewiatan”,
- Związek Przedsiębiorców i Pracodawców,
- Federacja Przedsiębiorców Polskich,
- Związek Rzemiosła Polskiego,
- Polskie Towarzystwo Gospodarcze,
- Rada Dialogu Społecznego,
- Rada Działalności Pożytku Publicznego,
- Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”,
- Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
- Forum Związków Zawodowych,
- Organizacja Pracodawców Rada Przedsiębiorców,
- Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie,
- Federacji Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”,

– Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

b) Podmioty, które przedstawiły stanowisko lub opinię

– Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku
– Federacja Gospodarki Żywnościowej RP
– Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców
– Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego
– Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw
– Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań
– Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy
– Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych
– PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty
– Federacja Polskich Banków Żywności
– KDCP Kancelaria Doradztwa Celnego i Podatkowego Rutkowski i Wspólnicy sp. z o.o.
– Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski i Wspólnicy Spółka Komandytowa
– Polskie Towarzystwo Dietetyki
– Fundacja PoVeg
– Polski Związek Producentów Żywności Roślinnej
– Danone
– Polskie Towarzystwo Nauk Żywieniowych
– Narodowy Instytutu Zdrowia Publicznego PZH – Państwowy Instytut Badawczy
– Partnerstwo na rzecz Profilaktyki i Leczenia Otyłości STOP OTYŁOŚCI
– Uczelnia Łazarskiego i Instytut Zarzadzania w Ochronie Zdrowia
– Nałęczów Zdrój Sp. z o.o.
– Świat Pigwowca Beata Poślednik
– Polskie Stowarzyszenie Diabetyków
– Roślinnie Jemy
– Sante Sp. z o.o.
– Konfederacja Lewiatan
– Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
– Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
– Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw
– Business Centre Club
– Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie
– Rada Działalności Pożytku Publicznego
– Polskie Towarzystwo Gospodarcze

c) Omówienie przedstawionych stanowisk lub opinii i odniesienie się do nich

Treść uwag oraz stanowisko Ministerstwa Finansów do zgłoszonych uwag zostały przedstawione w **załączniku** do niniejszego raportu**.**

2. Informacja o okresie przeprowadzenia konsultacji publicznych i opiniowania i terminie wyznaczonym do zajęcia stanowiska

Projekt ustawy został poddany konsultacjom publicznym równolegle z uzgodnieniami międzyresortowymi i przekazaniem projektu do zaopiniowania związkom zawodowym i organizacjom związkowym.

Pismami nr PAD7.8100.1.1.2025 z dnia 16 września 2025 r. Minister Finansów i Gospodarki poinformował o zamieszczeniu projektu ustawy w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Terminy wyznaczone na zgłoszenie ewentualnych uwag:

- w ramach konsultacji publicznych - do 7 października 2025 r.;
- w ramach opiniowania projektu - do 16 października 2025 r.

3. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Z uwagi na zakres projektu nie zasięgano opinii oraz nie dokonywano konsultacji i uzgodnień z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej.

4. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

1) Polskie Stowarzyszenie Diabetyków - data zgłoszenia 07.10.2025 r.
2) Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski i Wspólnicy sp. k - data zgłoszenia 15.10.2025 r.

Uwagi zgłoszone przez <u>zainteresowane podmioty/organizacje</u> w ramach konsultacji publicznych i opiniowania do projektu z dnia 10 września 2025 r. ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw (UD 290)				
Lp.	**Przepis z ustawy o zdrowiu publicznym /projektu ustawy, którego dotyczy uwaga/zagadnienie**	**Nazwa podmiotu/organizacji**	**Treść uwagi**	**Stanowisko Ministerstwa Finansów Uwaga zasadna/niezasadna/częściowo zasadna**
1.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 1)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	W założeniach do ustawy wskazano, że przeniesienie obowiązku zapłaty opłaty – z podmiotów dokonujących sprzedaży detalicznej lub sprzedających napoje do punktów sprzedaży detalicznej – na producentów, importerów oraz podmioty nabywające wewnątrzwspólnotowo napoje tj. na początek łańcucha dostaw w znacznym stopniu ułatwi ustalenie podmiotu obowiązanego do zapłaty. **Zasadne jest jednak dodanie art. 12a ust. 1a celem umożliwienia zrównoważonej i uczciwej współpracy pomiędzy właścicielem marki i producentami na zlecenie.**	**Uwaga uwzględniona**

		Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy		
2.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 2)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy Pracodawcy RP	Przepis niejasny i rodzi ryzyko opodatkowania soków zagęszczonych stosowanych do przemysłowej produkcji soków i napojów – takie soki zagęszczone z technicznego punktu widzenia są koncentratami soku. Z treści przepisu nie wynika przy tym, kiedy płacimy podatek od koncentratu, a kiedy od płynu do bezpośredniego spożycia (alternatywa „albo …albo"). Grozi to podwójnym opodatkowaniem produktu (najpierw surowca w postaci koncentratu, a potem wyrobu gotowego). Zapis budzi wątpliwości czy opłacie nie podlega sprzedaż/obrót koncentratu soku na terenie kraju od kolejnego pośrednika (druga, trzecia transakcja kupna-sprzedaży zagęszczonego soku). Z proponowanych przepisów wynika, że **opłata będzie miała zastosowanie do wszystkich soków owocowych i warzywnych (w tym koncentratów i soków NFC) po raz pierwszy wprowadzanych do obrotu, również w opakowaniach zbiorczych lub transportowych oraz wprowadzanych do obrotu bez opakowania np. w cysternach**. **Ustawa powinna być stosowana nie do półproduktów kupowanych przez przemysł, a wyłącznie do koncentratów będących finalnymi wyrobami oferowanymi konsumentom (np. syropy, czy inne bazy napojowe sprzedawane w handlu detalicznym), ewentualnie do baz stosowanych w gastronomii do wytwarzania napojów na miejscu.** Proponujemy doprecyzowanie pojęcia koncentratu w ten sposób, że dotyczy ono wyłącznie koncentratu w postaci oferowanej konsumentowi do domowego użytku, ewentualnie koncentratu wykorzystywanego jako baza do sporządzania napojów na miejscu w punktach sprzedaży gastronomicznej.	**Uwaga uwzględniona**

		Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan		
3.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 3 pkt 2, 5 i 6)	Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu	Sprzeciw wobec objęcia opłatą produktów przekazywanych w **formie nieodpłatnej** np. na cele pracownicze, darowizny, reklamy. Rozszerzenie katalogu czynności o „darowizny, użycia na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, wydania, przekazania lub wykorzystania na potrzeby reprezentacji, reklamy albo osobiste podmiotu" oznacza jednocześnie, że ciężar ekonomiczny opłaty cukrowej przy tego rodzaju czynnościach będzie ponoszony przez producenta. W rezultacie, oznacza to dodatkowe obciążenie dla producentów, które do tej pory nie występowało. Jednocześnie, **proponowana zmiana godzi w działalność charytatywną** i prowadzić może do marnowania żywności, gdyż po jej wprowadzeniu nie można już będzie bez opłaty przekazywać organizacjom charytatywnym, wydawać napojów pracownikom, udostępniać na salach konferencyjnych, czy rozdawać w akcjach promocyjnych (reprezentacja i reklama). Wątpliwości budzi sposób ustalenia momentu, w którym powstanie obowiązek naliczenia opłaty w przypadku przekazanie produktów w formie darowizny, gdzie nie będziemy mieli do czynienia ze sprzedażą produktów (w tym wystawieniem dokumentu księgowego potwierdzającego tę sprzedaż. Termin pierwszej sprzedaży powinien być więc precyzyjnie określony w projekcie, aby nie budził on wątpliwości interpretacyjnych.	**Uwaga częściowo uwzględniona** W projektowanym przepisie zostanie uwzględnione wyłączenie spod opłaty darowizny napojów przeznaczonych na cele charytatywne. Jest ono uzasadnione polityką społeczną i pomocą potrzebującym. Natomiast w pozostałym zakresie brak jest uzasadnienia aby opłacie nie podlegały napoje spożywane na konferencjach, w ramach reklamy czy darowanych pracownikom. Jednocześnie dodany zostanie przepis określający moment powstania obowiązku zapłaty opłaty w przypadkach przekazania napojów jako darowizny (z wyłączeniem celu charytatywnego) – z dniem dokonania czynności – darowizny, wydania, przekazania, użycia.

		Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty Federacja Polskich Banków Żywności KDCP Kancelaria Doradztwa Celnego i Podatkowego Rutkowski i Wspólnicy sp. z o.o. Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Rada Działalności Pożytku Publicznego Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan	Objęcie darowizn żywności na cele charytatywne definicją "pierwszej sprzedaży", a w konsekwencji - opłatą - przekazań darowizn żywności, stoi w sprzeczności z fundamentalnymi zasadami polityki społecznej oraz tworzy niespójność systemową i prowadzi do sytuacji, w której ten sam czyn (darowizna żywności) jest traktowany preferencyjnie w systemie VAT, a jednocześnie obciążany opłatą behawioralną. Taka rozbieżność w podejściu regulacyjnym jest nieracjonalna i wywołuje efekt zniechęcający do działalności charytatywnej. Opodatkowanie darowizn produktowych może doprowadzić do sytuacji, w której pełnowartościowe produkty będą poddawane utylizacji zamiast trafiać do osób potrzebujących. Takie rozwiązanie jest sprzeczne z zasadami racjonalnej gospodarki, w tym z polityką niemarnowania żywności, którą Polska zobowiązana jest realizować również na poziomie unijnym. Rada postuluje o całkowite i jednoznaczne wyłączenie darowizn, w szczególności tych przekazywanych na cele działalności statutowej pożytku publicznego organizacji pozarządowych, z definicji czynności podlegających opłacie od środków spożywczych. Rekomenduje się, rozważyć wprowadzenie jednoznacznego wyłączenia podmiotowego dla organizacji pozarządowych, w tym kół gospodyń wiejskich, w zakresie prowadzonej przez nie działalności statutowej, misyjnej i niskoprzychodowej.	
4.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 3 pkt 7)	Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski	**Konstrukcja projektowanego przepisu, bazująca na nieostrym pojęciu „przekazania" może doprowadzić w praktyce do licznych wątpliwości w zakresie momentu**	**Uwaga uwzględniona**

		i Wspólnicy Spółka Komandytowa KDCP Kancelaria Doradztwa Celnego i Podatkowego Rutkowski i Wspólnicy sp. z o.o. Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie	**powstania obowiązku ponoszenia opłaty, zwrotu opłaty od napojów wywiezionych z Polski oraz możliwości dokonania pomniejszenia opłaty w przypadku zwrotu napojów.** Projekt nie definiuje pojęcia „przekazania", natomiast w praktyce rynkowej dochodzić może do szeregu sytuacji, w których powszechne rozumienie tego pojęcia nie będzie wystarczające dla dokonania właściwej wykładni przepisów prawa. W efekcie, zrównanie pojęcia sprzedaży z nieprecyzyjną definicją „przekazania zamawiającemu" może powodować dowolność kształtowania momentu sprzedaży i prowadzić do sporów z organami podatkowymi. Brak precyzyjnej definicji przekazania może powodować problemy interpretacyjne w odniesieniu do sytuacji, w których dochodzi do powstania strat wyprodukowanych napojów, które znajdują się w posiadaniu podmiotu produkcyjnego. Pojawia się bowiem pytanie czy taka strata miała miejsce przed przekazaniem zamawiającemu, czy po przekazaniu zamawiającemu, a w efekcie czy konieczne jest rozliczenie opłaty. W modelu biznesowym, w którym napoje objęte obowiązkiem zapłaty opłaty cukrowej są produkowane na zlecenie podmiotu trzeciego, obowiązek uiszczenia opłaty powinien wystąpić wyłącznie w momencie rzeczywistego wprowadzenia gotowego wyrobu do obrotu. Opłata cukrowa ma charakter daniny konsumpcyjnej której celem jest ograniczenie spożycia określonych produktów przez konsumentów. Projektowany art radykalnie odstępuje od tej zasady, przenosząc obowiązek podatkowy na etap przekazania wyrobu między producentem kontraktowym a zamawiającym – a więc na etap niemający żadnego związku z faktyczną konsumpcją. Ponadto, w przypadku, gdy skład napoju stanowi element umowy dotyczącej produkcji tego napoju, to nie producent, a zamawiający kształtuje obecność poszczególnych substancji w napoju. Producent jest tylko i wyłącznie wykonawcą realizującym zalecenia zamawiającego. Konsekwencje	

			takiego rozwiązania są daleko idące: producent kontraktowy, który nie jest właścicielem ani surowców, ani wyrobu gotowego i świadczy wyłącznie usługę przetworzenia, zostanie obciążony opłatą od produktów niebędących jego własnością. **Proponujemy przeniesienie obowiązku zapłaty opłaty na moment wprowadzenia wyrobów do obrotu i przeniesienia jej na zlecającego usługową produkcję napoju.**	
5.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 4)	Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych	Zgłaszamy sprzeciw wobec objęcia opłatą koncentratu soku (zagęszczonego soku) owocowego/warzywnego. Proponowane zmiany będą miały bardzo negatywny wpływ na polskich rolników, producentów owoców i warzyw, które wykorzystuje się do produkcji napojów owocowych i warzywnych. Przykładowo napoje owocowe na bazie soku jabłkowego stanowią dominującą część asortymentu dostępnego na polskim rynku.	**Uwaga wyjaśniona** Sok 100% i koncentrat soku nie podlegają opłacie.
6.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 4)	Polskie Towarzystwo Dietetyki Fundacja PoVeg Polski Związek Producentów Żywności Roślinnej Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Nowa definicja napoju wskazuje, że substancje takie, jak m.in. cukry powinny zostać dodane do napojów celem ich objęcia opłatą cukrową, **brakuje jednak w brzmieniu projektowanych przepisów jednoznacznego wyłączenia substancji występujących naturalnie w napojach.** W szczególności zwracamy uwagę na to, że zgodnie z proponowaną nowelizacją, opłata od środków spożywczych ma być obliczana od łącznej ilości cukrów zawartych w napoju – zarówno dodanych, jak i naturalnych, czyli od ilości cukrów wskazanej w informacji o wartości odżywczej na opakowaniu. Takie wątpliwości interpretacyjne stwarzają możliwość objęcia podatkiem nowych kategorii produktów, w tym np. napojów roślinnych (…). Wprowadzenie opłaty cukrowej na napoje roślinne zawierające w składzie wyłącznie naturalnie występujące cukry może prowadzić do ograniczenia dostępności tych produktów dla osób, które ze względów zdrowotnych, etycznych lub środowiskowych rezygnują z mleka krowiego. Sposób konstrukcji proponowanych przepisów – w szczególności brak jednoznacznego wyłączenia, które	**Uwaga nieuwzględniona** Nie ma uzasadnienia uzupełnienie definicji napoju o wyrażenie „z wyłączeniem substancji występujących w nich naturalnie”. Zaproponowana w projekcie ustawy definicja napoju jednoznacznie precyzuje, że opłacie podlega płyn do bezpośredniego spożycia bądź koncentrat z **dodatkiem** cukrów, środków spożywczych zawierających cukry lub substancji słodzących (słodzików). Niezależnie od powyższego, zaproponowana zmiana w zakresie koncentratów została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.

		Polskie Towarzystwo Gospodarcze	znajdowało się w dotychczasowej ustawie – tworzy istotne ryzyko interpretacyjne. Może ono skutkować niejednolitym stosowaniem prawa przez organy kontrolne i prowadzić do objęcia tą opłatą napojów roślinnych, mimo że nie zawierają one żadnych cukrów dodanych. **Apelujemy o doprecyzowanie definicji napoju w projektowanej ustawie w taki sposób, aby jednoznacznie wskazywała, że napoje zawierające wyłącznie cukry naturalnie występujące w surowcach nie podlegają opłacie, a dodanie wody nie zmienia kwalifikacji takiego napoju.**	
7.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 4)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Brak definicji koncentratu powoduje wątpliwości co do opodatkowania soku zagęszczonego, będącego z technicznego punktu widzenia koncentratem, co prowadziłoby do podwójnego opodatkowana. Brak poprzednio obowiązującego określenia „z wyjątkiem substancji występujących w nich naturalnie” (w odniesieniu do cukrów lub kofeiny), powoduje: • Możliwość uznania soku (soku zagęszczonego) dodanego do produktu, za dodatek cukru (na co wskazuje też wprowadzone w nowelizacji dodatkowe zwolnienie dla napojów typu woda + sok); • Możliwość opodatkowania napojów zawierających śladowe ilości kofeiny (nie ma dla niej limitu zawartości) w wyniku np. dodatku herbaty (np. ice tea). **Proponujemy przywrócenie w definicji napoju zwrotu „z wyjątkiem substancji występujących w nich naturalnie” poprzez dodanie w dotychczasowej treści art. 12a ust. 4 zdania: „Za dodatek cukru nie jest uważany cukier naturalnie występujący w składnikach produktu” oraz doprecyzowanie pojęcie koncentratu w ten sposób, że dotyczy ono wyłącznie koncentratu w postaci oferowanej konsumentowi do domowego użytku, ewentualnie koncentratu wykorzystywanego jako baza do sporządzania napojów na miejscu w punktach sprzedaży gastronomicznej.**	**Uwaga częściowo uwzględniona** W projektowanych przepisach zostanie dodana definicja koncentratu w taki sposób że pojęciem koncentratu będzie objęty koncentrat wykorzystywany w warunkach domowych lub w gastronomii. Nie ma natomiast uzasadnienia uzupełnienie definicji napoju o wyrażenie „z wyłączeniem substancji występujących w nich naturalnie”. Zaproponowana definicja jednoznacznie precyzuje, że opłacie podlega płyn do bezpośredniego spożycia bądź koncentrat z **dodatkiem** cukrów, środków spożywczych zawierających cukry lub substancji słodzących (słodzików). Niezależnie od powyższego, zmiana dotycząca objęcia opłatą wszystkich koncentratów została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.

		Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty Danone Konfederacja Lewiatan	W przypadku suplementów diety zawierających dodatki do żywności, takie jak np. sorbitol czy maltitol, ich obecność jest technologicznie uzasadniona, ponieważ poprawiają smak (w szczególności maskując nieprzyjemny smak składników aktywnych i ułatwiając przez to stosowanie suplementu diety), stabilność, rozpuszczalność. Wyeliminowanie tych składników może pogorszyć jakość produktu, zniechęcić konsumentów do jego stosowania, ograniczyć wybór na rynku (np. zawierają substancje słodzące, nie w celu zwiększenia walorów smakowych, lecz dla zapewnienia stabilności, rozpuszczalności i akceptowalności produktu). Ich forma technologiczna jest dostosowana do potrzeb konsumentów, w tym osób mających przykładowo trudności z połykaniem. Zakwalifikowanie ich jako podlegających pod definicję napoju, o której mowa w art. 12a ust. 4 projektowanej ustawy, ignoruje ich specyfikę technologiczną oraz sposób użycia. Suplementy diety często zawierają składniki aktywne o charakterystycznym, trudnym do zaakceptowania smaku. W celu uzyskania akceptowalnej dla konsumenta formulacji, stosuje się substancje zmieniające smak, takie jak cukier, miód, syrop fruktozowy czy substancje słodzące. Ich rolą jest przede wszystkim maskowanie nieprzyjemnego smaku składników aktywnych. Umożliwia to podanie składników w odpowiedniej porcji, bez konieczności kapsułkowania, np. witaminy z grupy B, kwas askorbinowy.	
8.	art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy (art. 12a ust. 7)	KDCP Kancelaria Doradztwa Celnego i Podatkowego Rutkowski i Wspólnicy sp. z o.o.	Unijny Kodeks Celny przewiduje szereg różnorodnych procedur, w tym procedurę dopuszczenia do obrotu, składowanie celne, uszlachetnianie czynne, odprawę czasową czy tranzyt. Nie wszystkie z tych procedur prowadzą do faktycznego wprowadzenia towaru na rynek krajowy – niektóre mają charakter tymczasowy lub przejściowy. W świetle proponowanego brzmienia przepisu powstaje fundamentalna wątpliwość, czy każdy fizyczny przywóz napojów z państwa trzeciego na terytorium Polski, niezależnie od zastosowanej procedury celnej, rodzi obowiązek uiszczenia opłaty cukrowej.	**Uwaga wyjaśniona** Opłacie nie podlega import napojów lecz napoje importowane, które zostają po raz pierwszy sprzedane przez importera na terytorium kraju.

9.	art. 1 pkt 3 lit. b tiret drugie projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 2)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty Danone	Dotychczas suplementy diety w ogóle nie podlegały opłacie, w projekcie – jeżeli nie przekraczają 200 ml. Należy tu wskazać na względy społeczne (większe opakowanie jest bardziej ekonomiczne dla konsumenta potrzebującego suplementacji diety). Z definicji, produkty te w dawkach wynikających z przepisów prawa i określonych na opakowaniu mają za zadanie uzupełnić normalną dietę w skoncentrowane źródło witamin, składników mineralnych i innych substancji o działaniu odżywczym lub fizjologicznym. Wielkość opakowań suplementów diety w postaci syropu na rynku krajowym jest bardzo zróżnicowana, od bardzo małych kilkudziesięciu mililitrowych butelek do większych, ekonomicznych opakowań 500 ml czy 1000 ml. Tak duże opakowania sprzedawane są także w kanale aptecznym jako ekonomiczne, wydajne i tańsze rozwiązanie Bez względu na wielkość opakowań suplementów diety to zalecana dzienna porcja do spożycia w ciągu dnia ma istotne znaczenie oraz fakt, że konsument nie powinien przekraczać takiej porcji suplementu diety, jaka została określona przez producenta. Często taka zalecana dzienna porcja suplementu diety jest niewielka (i wynosi od kilku do kilkudziesięciu mililitrów) w opakowaniu zawierającym wiele porcji produktu, przekraczającym 200 ml. **Zatem przyjęcie propozycji zmiany ustawy w zaproponowanym brzmieniu może powodować celowe zmniejszanie przez producentów wielkości opakowań suplementów diety dotychczas pakowanych w większe opakowania, zawierające większą liczbę porcji produktu do spożycia, w opakowania poniżej 200 ml, zmniejszając tym samym liczbę porcji produktu do spożycia.** Zaproponowane w projekcie wyłączenie bazujące na kryterium pojemności (objętości) produktu wyrażonej w mililitrach, nie obejmują tym samym suplementów diety, które mogłyby spełniać definicję napoju, a które oznaczone są innymi jednostkami miary niż ml, przykładowo jako mg.	**Uwaga nieuwzględniona** Z uwagi na przeznaczenie suplementów diety, tj. uzupełnienie niedoboru określonego składnika, przy czym suplement diety nie powinien zastępować zdrowej i zróżnicowanej diety) akceptowalnym rozwiązaniem jest wyłączenie z opłaty suplementów sprzedawanych w opakowaniach o objętości jednoznacznie wskazującej na cel stosowania (suplementacja, a nie żywność np. jako syrop do herbaty). Co istotne, na rynku znajdują się produkty określane jako suplementy diety, będące syropami zawierającymi w swoim składzie przede wszystkim cukier (nawet w ilości powyżej 70 %), prezentowane przez producentów m.in. jako baza do napojów, deserów i koktajli. Uzasadnione wydaje się, aby takie produkty były objęte opłatą cukrową. W odniesieniu do sformułowania, iż proponowane w projekcie kryterium pojemności wyrażone w mililitrach nie obejmuje suplementów diety oznaczanych innymi jednostkami miary, tj. miligramami, które również mogą spełniać definicję napoju, trzeba wyjaśnić, że zgodnie z art. 23 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/20112 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i

		Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan	Wiele suplementów diety w formie syropów (np. prawoślazowy, z rutyną, z porostu islandzkiego) jest stosowanych prozdrowotnie i dostępnych głównie w aptekach oraz stosowanych zgodnie z zaleceniami producentów, zamieszczonymi na opakowaniach produktów. Objęcie ich opłatą od środków spożywczych może zniechęcić konsumentów do stosowania preparatów wspierających zdrowie, a w efekcie doprowadzić do wycofywania ich z rynku przez producentów, ograniczenia ich dostępności w aptekach, przeniesienia konsumentów do mniej kontrolowanych kanałów sprzedaży, wzrostu cen takich produktów, w tym na skutek ograniczenia ich dostępności na rynku. Projekt ustawy nie zawiera **definicji opakowania jednostkowego.** Wnosimy o dodanie do projektu ustawy jednoznacznej definicji opakowania jednostkowego, rozumianego jako opakowanie mające bezpośredni kontakt z produktem, stanowiące zalecaną dzienną porcję przeznaczoną do spożycia w podczas jednej aplikacji., W przeciwieństwie do tego, opakowanie zbiorcze (np. kartonowe pudełko zawierające kilkanaście/kilkadziesiąt sztuk/porcji jednostkowego produktu) nie spełnia kryterium bezpośredniego kontaktu z produktem.	Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/20041, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1169/2011”, ilość netto danego środka spożywczego jest wyrażana w litrach, centylitrach, mililitrach, kilogramach lub gramach, odpowiednio: a) w jednostkach objętości w przypadku produktów płynnych, b) w jednostkach masy w przypadku innych produktów. W świetle wyżej wymienionej regulacji produkty płynne powinny być znakowane w oparciu o jednostki objętości. Natomiast w kwestii definicji opakowania jednostkowego, resort finansów nie widzi potrzeby wprowadzenia jej w projektowanej ustawie. Definicja legalna opakowania zamieszona jest w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2025 r. poz. 870). Jednocześnie art. 4 określa, że opakowanie jednostkowe służy do przekazywania produktu użytkownikowi w miejscu zakupu. Niezależnie od powyższego, zaproponowana zmiana została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
10.	art. 1 pkt 3 lit. b tiret trzecie projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 5)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Zwolnienie z opłaty napojów do 5 g i zawierających 20% soku nie będzie miało zastosowania, jeśli w napoju będą substancje słodzące (słodziki). Tym samym wszystkie napoje poddane reformulacji po uchwaleniu pierwotnej wersji ustawy, zawierające substancje słodzące dotąd całkowicie zwolnione, zostaną obciążone stawką 0,50 zł/litr. Zmiana uderzy w	**Uwaga nieuwzględniona** Proponowane zmiany mają umożliwić bardziej skuteczną realizację celu, jaki przyświecał wprowadzeniu opłaty od środków spożywczych, tj. stymulowania prozdrowotnych wyborów konsumenckich,

		Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty KDCP Kancelaria Doradztwa Celnego i Podatkowego Rutkowski i Wspólnicy sp. z o.o Związek Pracodawców	polskich sadowników i przemysł przetwórczy, z uwagi na opodatkowanie wolnej dotąd od podatku kategorii napojów owocowych, stanowiącej dominujący segment w tej grupie i produkowanej z wykorzystaniem soku jabłkowego z polskich owoców. Dodatkowo, dodatek kofeiny spowoduje, że napój nie będzie korzystał ze zwolnienia z opłaty w części kofeinowej, ale również w zakresie opłaty cukrowej. Ponadto, w suplementach diety kofeina i tauryna pełnią funkcję składników aktywnych. Objęcie produktów zawierających te składniki opłatą jest więc nieuzasadnione, nie sprzyja stymulowaniu wyborów prozdrowotnych konsumentów. Opis dotyczący objęcia opłatą napojów zawierających ≥20% soku i ≤5 g cukrów/100 ml, jeżeli jednocześnie zawierają kofeinę, taurynę lub substancje słodzące, jest niejasny i budzi wątpliwości. Substancje słodzące stanowią zamiennik cukru, a zgodnie z Rozporządzeniem Komisji (UE) nr 432/2012 z dnia 16 maja 2012 r. dopuszczono oświadczenia zdrowotne potwierdzające, że zastąpienie cukru niektórymi substancjami (np. fruktozą) prowadzi do mniejszego wzrostu poziomu glukozy we krwi niż po spożyciu produktów zawierających cukier. Tym samym, **objęcie napojów zawierających substytuty cukru dodatkową opłatą nie sprzyja realizacji deklarowanego celu zdrowotnego ustawy** i wymaga ponownego rozważenia. .	poprzez ograniczenie dostępności ekonomicznej napojów słodzonych. Nadmierne korzystanie z łatwo dostępnych i słodkich produktów żywnościowych powoduje realne koszty związane z leczeniem chorób takich jak cukrzyca, choroby układu krążenia oraz szereg innych bezpośrednio związanych z chorobą otyłościową. Istotne jest zatem podejmowanie działań, dzięki którym możliwe jest osiągnięcie celu zdrowotnego przyjętego przy wprowadzaniu opłaty. Propozycja ograniczenia wyłączenia spod opłaty do napojów zawierających min 20% soku i do 5g cukru pod warunkiem nie dodania do niego substancji słodzących ani kofeiny czy tauryny uwzględnia dodatkowe ryzyko, jakie jest związane ze spożywaniem napojów energetycznych, które zawierają te substancje, ponieważ spożywanie tych substancji wywołuje negatywne skutki dla zdrowia człowieka. Jak podaje Narodowe Centrum Edukacji Żywieniowej: „Kofeina nie jest składnikiem odżywczym, ale substancją psychoaktywną, stosowaną w żywności najczęściej ze względu na takie właśnie działanie fizjologiczne. Spożywanie jej w niewielkich ilościach korzystnie stymuluje aktywność centralnego układu nerwowego, natomiast w przypadku większych dawek mogą pojawiać się objawy rozdrażnienia, niepokoju, napady lęku, bezsenność lub zaburzenia koordynacji ruchowej (…).”. Ponadto, jak wskazuje dr Cichocki (Przegląd Lekarski nr 2012/69/ 10), u osób regularnie spożywających napoje bogate w kofeinę

		Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan		odnotowuje się takie niepokojące symptomy jak: • kołatanie serca, • wzrost ciśnienia krwi, • uczucie niepokoju, • ból w klatce piersiowej, • płytki i przyspieszony oddech, • zawroty i ból głowy, • incydenty żołądkowo-jelitowe. Podobnie jest w przypadku substancji słodzących. Przeprowadzone w Brazylii badanie (trwające 8 lat) wykazało, że spadek sprawności umysłowej u osób w grupie spożywającej najwięcej słodzików był aż od 62% szybszy. Byli oni o ok 1,6 roku starsi niż uczestnicy badania o najmniejszej podaży słodzików. Ci spożywający średnią ilość starzeli się o 35% szybciej. Grupa badanych o najmniejszym spożyciu przyjmowała średnio 20 mg/dzień, a ta o najwyższym 191 mg/dzień. To mniej więcej tyle, ile w dwóch puszkach dietetycznej coli. Ponadto, mózg zapamiętuje smak słodki na takim poziomie, jaki mu sami wyznaczymy przez ilość spożywanej słodkiej żywności (słodycze, słodkie napoje itp.). Warto zatem ograniczać ilość słodkich napojów (bez względu na dodatek cukru czy substancji słodzącej) i słodyczy w diecie, aby stopniowo obniżać próg wrażliwości na słodki smak. Skoro opodatkowanie służy celom zdrowotnym, zasadnym jest zatem dodatkowe obciążenie tych napojów, które wywołują zwiększone ryzyko dla zdrowia**.**

				Skala prognozowanych spadków konsumpcji nie uzasadnia również twierdzenia, że projektowane zmiany doprowadzą do radykalnego pogorszenia sytuacji sadowników i przemysłu przetwórczego. Napoje nadal pozostaną, choć w mniejszym stopniu niż obecnie, dostępne cenowo. Niezależnie od powyższego, zaproponowana zmiana w zakresie objęcia opłatą napojów zawierających powyżej 20% soku i do 5 g cukrów/100 ml, jeżeli jednocześnie zawierają kofeinę, taurynę lub substancje słodzące, została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
11.	art. 1 pkt 3 lit. b tiret trzecie i szóste projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 5 i 8) oraz art. 1 pkt 8 lit. f projektowanej ustawy (art. 12f ust. 7)	Polskie Towarzystwo Nauk Żywieniowych Partnerstwo na rzecz Profilaktyki i Leczenia Otyłości STOP OTYŁOŚCI	W przedłożonym projekcie istnieje niespójność pomiędzy celami poboru opłaty od środków spożywczych („Opłata cukrowa") a wyłączeniami od jej poboru napojów zawierających cukier pochodzący z dodanych soków. **Przedstawiony do opinii projekt otwiera „furtkę" do wykorzystania soków jako „substancji słodzącej", która omija podatek cukrowy.** W efekcie dosładzane sokami wody i napoje (tzw. woda smakowa) mogą być ofererowane w korzystniejszej dla konsumentów cenie, zwiększając ich spożycie, co stoi w sprzeczności z politykami prozdrowotnymi organizacji międzynarodowych i krajowych wskazującymi na konieczność zdecydowanych działań prowadzących do ograniczenia spożycia cukrów, w tym cukrów tzw. wolnych. Proponowane zmiany zamiast ograniczyć spożycie cukru przez Polaków przyczynią się wprost do wzrostu konsumpcji napojów i wód z zawartością cukru z uwagi na większą opłacalność produkcji napojów z zawartością soków. **Powyższe wyłączenia w sposób selektywny wspierają producentów wód smakowych zawierających soki owocowe, warzywne, owocowo-warzywne oraz warzywno-**	**Uwaga częściowo uwzględniona** Przepisy dotyczące opłaty od środków spożywczych, w tym zasady zwolnienia i częściowego zwolnienia napojów zawierających co najmniej 20% soku, obowiązują w niezmienionej formie od 2021 r. i do chwili obecnej nie były przedmiotem zastrzeżeń. Projekt ustawy w zakresie zwolnień wprowadza natomiast istotne ograniczenia. Zgodnie z projektowanymi regulacjami zwolnienie z opłaty będzie możliwe wyłącznie dla napojów niezawierających substancji słodzących, kofeiny ani tauryny. Zatem, jeżeli do napoju zawierającego minimum 20% soku i do 5 g cukru zostanie dodany słodzik, kofeina lub tauryna, napój taki będzie podlegał opłacie na zasadach ogólnych tj. 0,50 zł opłaty stałej, 0,50 zł za obecność słodzika i 0,10 zł za ewentualny dodatek kofeiny lub tauryny. W praktyce prowadzi to do zawężenia katalogu

			owocowe, w oparciu o parametry, których trudno nie uznać za dyskryminujące (zawartość soków w składzie surowcowym lub/i ilość cukru). Jest to w sprzeczności z celem i logiką opłaty cukrowej, wywołuje negatywne skutki dla konkurencji i zdrowia publicznego oraz może także stanowić niedozwoloną pomoc publiczną, o której mowa w art. 107 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Wyłączenia z opłaty cukrowej wód smakowych zwiększa skalę preferencji fiskalnych dla producentów wody smakowej, która opodatkowana jest 5% VAT (versus 23% VAT). W konsekwencji, wielu producentom i sieciom handlowym bardziej opłaca się produkcja i promowanie wód smakowych, niż wody mineralnej i źródlanej (23% VAT), co zważywszy na ich siłę marketingową przyczynia się do popularyzacji konsumpcji wód smakowych zamiast wody bez dodatków.	napojów, które mogą korzystać ze zwolnienia z opłaty. W związku z powyższym nie można również podzielić stanowiska, że projektowane przepisy zwiększą atrakcyjność cenową dosładzanych napojów względem innych napojów bezalkoholowych, w tym „czystej" wody. Każdy napój zawierający słodziki, kofeinę lub taurynę – nawet jeśli zawiera wymagany udział soku – będzie objęty opłatą na zasadach ogólnych. Oznacza to realne ograniczenie preferencji dla napojów dosładzanych, czy też zawierających kofeinę lub taurynę. W zakresie wpływu regulacji na zachowania konsumentów i spożycie cukru zawartego w sokach należy wskazać, że proponowane zmiany prowadzą do ograniczenia możliwości stosowania wyłączeń z opłaty, co powinno sprzyjać zmniejszeniu konsumpcji napojów słodzonych oraz napojów zawierających dodatki, takie jak kofeina czy tauryna, na rzecz zwiększenia konsumpcji m.in. „czystej" wody. Tym samym procedowane zmiany pozostają spójne z podstawowym celem wprowadzenia opłaty, jakim jest promowanie prozdrowotnych wyborów żywieniowych. Zaproponowana w art. 12b ust. 2 pkt 8 zmiana zostanie usunięta z projektu, a kwestia wyłączenia z opłaty mieszaniny wody z sokiem bez dodatku substancji słodzących, kofeiny i tauryny zostanie poddana analizie na etapie ewentualnych prac nad aktem wykonawczym do ustawy. W tym celu w projekcie ustawy zostanie dodane upoważnienia ustawowe do fakultatywnego

				wydania rozporządzenia określającego zwolnienia od opłaty inne niż wymienione w obowiązujących przepisach. Ponadto, zaproponowana zmiana w zakresie objęcia opłatą napojów zawierających powyżej 20% soku, jeżeli jednocześnie zawierają kofeinę, taurynę lub substancje słodzące, została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
12.	art. 1 pkt 3 lit. b tiret czwarte projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 6)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Napoje izotoniczne tzw. „elektrolity” dotychczas zwolnione, będą podlegały opłacie 0,50 zł/litr, jeśli będą zawierać słodziki. Proponujemy rezygnację ze zmiany, uderza ona w kategorię napojów funkcjonalnych, które służą osobom prowadzącym intensywny wysiłek fizyczny.	**Uwaga nieuwzględniona** Proponowane zmiany mają umożliwić bardziej skuteczną realizację celu, jaki przyświecał wprowadzeniu opłaty od środków spożywczych, tj. stymulowania prozdrowotnych wyborów konsumenckich, poprzez ograniczenie dostępności ekonomicznej napojów słodzonych. Nadmierne korzystanie z łatwo dostępnych i słodkich produktów żywnościowych powoduje realne koszty związane z leczeniem chorób takich jak cukrzyca, choroby układu krążenia oraz szereg innych bezpośrednio związanych z chorobą otyłościową. Istotne jest zatem podejmowanie działań, dzięki którym możliwe jest osiągnięcie celu zdrowotnego przyjętego przy wprowadzaniu opłaty. Propozycja ograniczenia wyłączenia spod opłaty do napojów będących roztworami węglowodanowo-eliktrolitowymi zawierających do 5g cukru pod warunkiem nie dodania do nich substancji słodzących ani kofeiny czy tauryny uwzględnia dodatkowe ryzyko, jakie jest związane ze

		Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie Pracodawcy RP Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan		spożywaniem napojów zawierających te substancje, ponieważ spożywanie tych substancji wywołuje negatywne skutki dla zdrowia człowieka. Przeprowadzone w Brazylii badanie (trwające 8 lat) wykazało, że spadek sprawności umysłowej u osób w grupie spożywającej najwięcej słodzików był aż od 62% szybszy. Byli oni o ok 1,6 roku starsi niż uczestnicy badania o najmniejszej podaży słodzików. Ci spożywający średnią ilość starzeli się o 35% szybciej. Grupa badanych o najmniejszym spożyciu przyjmowała średnio 20 mg/dzień, a ta o najwyższym 191 mg/dzień. To mniej więcej tyle, ile w dwóch puszkach dietetycznej coli. Ponadto, mózg zapamiętuje smak słodki na takim poziomie, jaki mu sami wyznaczymy przez ilość spożywanej słodkiej żywności (słodycze, słodkie napoje itp.). Warto zatem ograniczać ilość słodkich napojów (bez względu na dodatek cukru czy substancji słodzącej) i słodyczy w diecie, aby stopniowo obniżać próg wrażliwości na słodki smak. Skoro opodatkowanie służy celom zdrowotnym, zasadnym jest zatem dodatkowe obciążenie tych napojów, które wywołują zwiększone ryzyko dla zdrowia. Węglowodany są zawarte w napojach izotonicznych w postaci łatwo przyswajalnych cukrów i mają na celu wyrównanie strat energetycznych powstałych podczas wykonywanego wysiłku fizycznego, ale także wspomagają wchłanianie wody do wnętrza komórek. Skład napojów izotonicznych jest celowo tak

				opracowany, aby uzupełniać straty wynikające z dużego wysiłku fizycznego, a zmniejszenie ilości węglowodanów (i zastąpienie ich substancjami słodzącymi) pozbawi ten napój jego funkcjonalności. W aktualnych przepisach odnoszących się do opłaty cukrowej, napoje te zostały preferencyjnie potraktowane poprzez ich wyłączenie ze stosowania opłaty (w przypadku napojów, w których zawartość cukrów jest mniejsza lub równa 5 g w przeliczeniu na 100 ml napoju). Niezależnie od powyższego, zaproponowana zmiana w zakresie objęcia opłatą napojów izotonicznych zawierających kofeinę, taurynę lub substancje słodzące, została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
13.	art. 1 pkt 3 lit. b tiret szóste projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 8)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego	Z uwagi na użycie w przepisie słów „w których w wykazie składników znajduje się wyłącznie woda i sok” wyklucza realnie całą kategorię – w składzie takich napojów są też inne składniki niecukrowe (witaminy, minerały, aromaty). Wyłączenie spod opłaty jest zatem wewnętrznie sprzeczne (poprzez użycie słów „wyłącznie” „oraz nie dodano do nich”), jeżeli miałaby zostać, to powinno się usunąć słowo „wyłącznie”. Projekt wymaga również dalszego doprecyzowania w zakresie powszechnych na rynku produktów będących mieszaninami wody i przecierów owocowych. Przeciery owocowe, warzywne, owocowo-warzywne lub warzywno-owocowe są substytutem 100% soków owocowych i warzywnych i nazywane są potocznie sokami przecierowymi. Powstają ze zmielenia całych owoców / warzyw wraz z ich częściami stałymi bez odsączania zawartego w owocach / warzywach soku.	**Uwaga nieuwzględniona** W odniesieniu do propozycji rozszerzenia wyłączenia o mieszaniny wody i przecieru owocowego, trzeba wyjaśnić, że ze zdrowotnego punktu widzenia, źródło cukrów nie ma znaczenia dla finalnego bilansu energetycznego konsumenta. W rekomendacjach WHO z 2015 r. zostało użyte określenie „cukry wolne”, które odnosi się do wszystkich cukrów – monosacharydów (jak glukoza i fruktoza), disacharydów (sacharoza i cukier rafinowany) dodawanych w procesie produkcji, podczas gotowania potraw, stosowanych przez konsumentów, a także cukrów występujących naturalnie w miodzie, syropach, sokach owocowych i przetworach

		Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan	W tym kontekście proponujemy następujące zmiany projektowanego przepisu: 8) będących wyrobami, w których w wykazie składników znajduje się **woda i sok lub przecier owocowy**, warzywny, owocowo-warzywny lub warzywno-owocowy, oraz nie dodano do nich cukrów, środków spożywczych zawierających cukry, substancji słodzących, kofeiny ani tauryny;	owocowych. Nadmierne spożycie cukrów wolnych obniża jakość diety przez zwiększenie ilości energii bez równoczesnego zapewnienia dodatkowych wartości odżywczych. Woda co do zasady nie posiada smaku i w swoim składzie nie posiada cukru, środków spożywczych zawierających cukry czy substancji słodzących. Dodatek soku owocowego do wody prowadzi do produkcji nowego napoju jakim jest tzw. woda smakowa. Obecność soku owocowego w takim produkcie pełni dwojaką funkcję – słodzącą oraz smakową. Wśród środków spożywczych zawierających cukry obok soków owocowych możemy wymienić także przeciery owocowe. Mylne jest przekonanie wielu konsumentów, ale i producentów żywności, że cukry pochodzące z soku owocowego czy przecieru dodanego do wody, wynikają z ich naturalnej obecności w takim produkcie. Sok owocowy/przecier owocowy pełni w wodzie funkcję słodzącą i nie może być traktowany jako naturalne źródło cukrów – przeciwnie, jest to dodatek mający podnosić atrakcyjność produktu dla klientów (w tym przede wszystkim dzieci i młodzieży), prowadząc do wzrostu konsumpcji cukrów wolnych. Dlatego też powinniśmy dążyć w tym zakresie do preferencyjnego traktowania wody jako napoju pierwszego wyboru. owocowy. Zaproponowana w art. 12b ust. 2 pkt 8 zmiana zostanie usunięta z projektu, a kwestia wyłączenia z opłaty mieszaniny wody z sokiem bez dodatku substancji

				słodzących, kofeiny i tauryny zostanie poddana analizie na etapie ewentualnych prac nad aktem wykonawczym do ustawy. W tym celu w projekcie ustawy zostanie dodane upoważnienia ustawowe do fakultatywnego wydania rozporządzenia określającego zwolnienia od opłaty inne niż wymienione w obowiązujących przepisach.
14.	art. 1 pkt 3 lit. b tiret szóste projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 8)	Nałęczów Zdrój Sp. z o.o.	Wyłączenia z opłaty cukrowej wód smakowych (art. 12b ust. 2 pkt 5, art. 12b ust. 2 pkt 8 oraz art. 12f ust. 7 pkt 1) będą miały negatywny wpływ na stan zdrowia społeczeństwa, gdyż tworzą furtkę do dosładzania napojów i wód sokami. W efekcie projekt zamiast ograniczyć spożycie cukru spowoduje wzrost konsumpcji napojów i wód z zawartością cukru z uwagi na większą opłacalność produkcji napojów z zawartością soków. Wyłączenia te powinny zostać wykreślone z projektu, gdyż w sposób selektywny wspierają producentów wód smakowych zawierających soki owocowe, warzywne, owocowo-warzywne oraz warzywno-owocowe, w oparciu o ewidentnie dyskryminujące parametry (zawartość soków w składzie surowcowym lub/i ilość cukru). Jest to w sprzeczności z celem i logiką opłaty cukrowej, wywołuje negatywne skutki dla konkurencji i zdrowia publicznego oraz może stanowić niedozwoloną pomoc publiczną, o której mowa w art. 107 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”).	**Uwaga częściowo uwzględniona** Przepisy dotyczące opłaty od środków spożywczych, w tym zasady zwolnienia i częściowego zwolnienia napojów zawierających co najmniej 20% soku, obowiązują w niezmienionej formie od 2021 r. i do chwili obecnej nie były przedmiotem zastrzeżeń. Projekt ustawy w zakresie zwolnień wprowadza natomiast istotne ograniczenia. Zgodnie z projektowanymi regulacjami zwolnienie z opłaty będzie możliwe wyłącznie dla napojów niezawierających substancji słodzących, kofeiny ani tauryny. Zatem, jeżeli do napoju zawierającego minimum 20% soku i do 5 g cukru zostanie dodany słodzik, kofeina lub tauryna, napój taki będzie podlegał opłacie na zasadach ogólnych tj. 0,50 zł opłaty stałej, 0,50 zł za obecność słodzika i 0,10 zł za ewentualny dodatek kofeiny lub tauryny. W praktyce prowadzi to do zawężenia katalogu napojów, które mogą korzystać ze zwolnienia z opłaty. W związku z powyższym nie można również podzielić stanowiska, że projektowane przepisy zwiększą atrakcyjność cenową dosładzanych napojów względem innych napojów bezalkoholowych, w tym „czystej” wody. Każdy napój zawierający słodziki, kofeinę lub taurynę – nawet jeśli zawiera

				wymagany udział soku – będzie objęty opłatą na zasadach ogólnych. Oznacza to realne ograniczenie preferencji dla napojów dosładzanych, czy też zawierających kofeinę lub taurynę. W zakresie wpływu regulacji na zachowania konsumentów i spożycie cukru zawartego w sokach należy wskazać, że proponowane zmiany prowadzą do ograniczenia możliwości stosowania wyłączeń z opłaty, co powinno sprzyjać zmniejszeniu konsumpcji napojów słodzonych oraz napojów zawierających dodatki, takie jak kofeina czy tauryna, na rzecz zwiększenia konsumpcji m.in. „czystej" wody. Tym samym procedowane zmiany pozostają spójne z podstawowym celem wprowadzenia opłaty, jakim jest promowanie prozdrowotnych wyborów żywieniowych. Zaproponowana w art. 12b ust. 2 pkt 8 zmiana zostanie usunięta z projektu, a kwestia wyłączenia z opłaty mieszaniny wody z sokiem bez dodatku substancji słodzących, kofeiny i tauryny zostanie poddana analizie na etapie ewentualnych prac nad aktem wykonawczym do ustawy. W tym celu w projekcie ustawy zostanie dodane upoważnienia ustawowe do fakultatywnego wydania rozporządzenia określającego zwolnienia od opłaty inne niż wymienione w obowiązujących przepisach.
15.	art. 1 pkt 3 lit. b tiret szóste projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 9)	Świat Pigwowca Beata Pośledník	Pigwa "cydonia oblonga" to całkowicie inny owoc niż Pigwowiec "chanemoles japonica". Sok z pigwowca jest bardzo kwaśny, ale ma 7 razy więcej witaminy C niż cytryna i śladowe ilości cukru naturalnie zawartego w owocu. Jest tak samo kwaśny jak wyciskany sok	**Uwaga nieuwzględniona** Zaproponowana w art. 12b ust. 2 pkt 9 zmiana zostanie usunięta z projektu, a zasadność zwolnienia z opłaty nektarów z

		Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	z cytryny lub limonki. Jest zbyt kwaśny, aby popijać go ze szklanki. Stosuje się go natomiast jako doskonały zakwaszacz: 2-4 łyżeczki na szklankę wody lub herbaty. Proszę o rozważenie dopisania do pkt 8 pigwowca. Uważam, że sok/nektar z pigwowca spełnia oczekiwania ustawodawcy w zakresie zwolnienia z opłaty cukrowej nektarów z owoców niskocukrowych występujących naturalnie w Polsce. Tym bardziej, że spośród dotychczas tam wymienionych to owoc pigwowca ma najmniej cukrów naturalnie zawartych w owocu. Proponujemy rozszerzenie zwolnienia na **mieszanki nektarów** z poszczególnych owoców kwaśnych oraz dodanie nektarów z truskawki, maliny i czerwonej porzeczki. W ramach powyższego zapisu zapewniono zwolnienie z opłaty dla nektarów z owoców kwaśnych, które oprócz czarnej porzeczki stanowią niszowe produkty.	pigwowca (chanemoles japonica) zostanie poddana analizie na etapie ewentualnych prac nad aktem wykonawczym do ustawy. W tym celu w projekcie ustawy zostanie dodane upoważnienia ustawowe do fakultatywnego wydania rozporządzenia określającego zwolnienia od opłaty inne niż wymienione w obowiązujących przepisach.

		Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan		
16.	art. 1 pkt 5 projektowanej ustawy (art. 12d ust. 1 i 2)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy	W konsekwencji dodania art. 12a ust. 1a należy dodać punkt 4: „4) podmiotem będącym właścicielem marki lub licencjobiorcą marki zamawiającym u producenta wyprodukowanie napojów.”. Ponadto, objęcie obowiązkiem uiszczania opłaty podmiotu produkującego na zlecenie, nie znajduje uzasadnienia z szeregu powodów: • usługowi producenci to niekiedy małe podmioty, które nie posiadają środków finansowych niezbędnych dla finansowania opłaty cukrowej od produkowanych napojów - to nie usługowi producenci, ale zamawiający osiągają korzyści ekonomiczne związane ze sprzedażą napojów do np. sieci sprzedaży detalicznej. • taka konstrukcja przepisów prowadzi do sytuacji, gdzie inny podmiot ponosi ciężar opłaty cukrowej, a inny podmiot otrzymuje jej zwrot - producent napojów będzie zmuszony do renegocjacji kontraktów, aby uwzględnić w nich wysokość opłaty cukrowej co także wiąże się z problemem identyfikacji która partia produkowana będzie przeznaczana na rynek krajowy, a która zagraniczny. W przeciwnym przypadku, ciężar opłaty będzie ponosił producent a zamawiający odzyska opłatę cukrową, której ciężaru fiskalnego de facto nie poniósł. Projektowany przepis 12d ust. 2 jest sprzeczny z art. 12a ust. 2, i istnieje konieczność doprecyzowania pojęcia koncentratu. Proponujemy doprecyzowanie pojęcia koncentratu w ten sposób, że dotyczy ono wyłącznie koncentratu w postaci oferowanej konsumentowi do domowego użytku, ewentualnie koncentratu wykorzystywanego jako baza do sporządzania napojów na miejscu w punktach sprzedaży gastronomicznej.	**Uwaga uwzględniona**

		Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Polskie Towarzystwo Gospodarcze		
17.	art. 1 pkt 6 lit. a i b projektowanej ustawy (art. 12e ust. 1 i 1a)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu	Przepis rodzi ryzyko opodatkowania soków zagęszczonych stosowanych do przemysłowej produkcji soków i napojów – takie soki zagęszczone z technicznego punktu widzenia są koncentratami soku. Doprecyzowania wymaga art. 12a ust. 2 pkt 2.	**Uwaga wyjaśniona** Soki 100% oraz koncentrat soków 100% nie podlegają opłacie.

		Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy		
18.	art. 1 pkt 6 lit. a i b projektowanej ustawy (art. 12e ust. 1 i 1a)	Konfederacja Lewiatan	Projektowane przepisy przewidują szczególną regulację momentu powstania obowiązku zapłaty opłaty wyłącznie dla sytuacji wskazanej w art. 12a ust. 2 pkt 2, tj. sprzedaży koncentratu następującej po pierwszej sprzedaży na terytorium kraju. Brak analogicznego przepisu dla sytuacji opisanej w art. 12a ust. 2 pkt 1 (sprzedaż płynu do bezpośredniego spożycia wyprodukowanego z koncentratu) prowadzi do niejasności i potencjalnej sprzeczności z zasadą ogólną z art. 12e ust. 1. Dla zapewnienia spójności i pewności prawa, konieczne jest uzupełnienie projektowanych przepisów o regulację szczególną, zgodnie z którą, w przypadku sprzedaży płynu do bezpośredniego spożycia, o którym mowa w art. 12a ust. 2 pkt 1, obowiązek zapłaty opłaty powstawałby z dniem pierwszej sprzedaży na terytorium kraju tego płynu do bezpośredniego spożycia.	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projektowany art. 12e ust. 1 stanowi ogólną zasadę określającą moment powstania obowiązku zapłaty opłaty. Dzięki zdefiniowaniu pojęcia koncentratu możliwe będzie zastosowanie zasad ogólnych również do powstania obowiązku zapłaty opłaty z tytułu sprzedaży koncentratów. Niezależnie od powyższego, zmiana dotycząca objęcia opłatą wszystkich koncentratów została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
19.	art. 1 pkt 7 projektowanej ustawy (art. 12ea ust. 1)	Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego PZH – Państwowy Instytut Badawczy	Z dotychczasowych, jak i obecnie zmienianych zapisów ustawy wynika, że na wysokość opłaty ma wpływ zawartość cukrów, zawartość soków, dodatek substancji słodzących, dodatek kofeiny lub dodatek tauryny. Tymczasem proponowany zapis może być rozumiany w ten sposób, że podstawą obliczenia opłaty jest zawartość substancji słodzących, zawartość kofeiny i zawartość tauryny, podobnie jak ma to miejsce w przypadku cukrów. W technologii żywności i nauce o żywieniu termin „zawartość" odnosi się raczej do ilości w produkcie (wyrażonej np. w g/100 g), natomiast w tym przypadku chodzi jedynie o dodatek tych składników do napojów, bez względu na ich ilość recepturową.	**Uwaga uwzględniona**

			Proponuje się zmianę zapisów tak, aby chodziło o zawartość cukrów i dodatek substancji słodzących, kofeiny lub tauryny.	
20.	art. 1 pkt 7 projektowanej ustawy (art. 12ea ust. 2)	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan	Doprecyzowanie, że do obliczenia podstawy opodatkowania uwzględniamy ogólny poziom cukrów z tabeli wartości odżywczej, a nie tylko poziom cukrów dodanych. W projekcie wskazano, że opłata cukrowa naliczana będzie od łącznej ilości cukrów w napoju, wg wartości odżywczej określonej na opakowaniu produktu. Pojawia się zatem wątpliwość, w jaki sposób naliczana będzie opłata w przypadku suplementów diety, w przypadku których nie ma obowiązku podawania wartości odżywczej. Oznacza to, że w praktyce nie da się ustalić wysokości takiej opłaty. Powyższe stanowi więc uzasadnienie, dla utrzymania aktualnie obowiązującego stanu prawnego, polegającego na wyłączeniu wszystkich suplementów diety, jako kategorii, spod obowiązku zapłaty opłaty cukrowej (bez względu na ich objętość). Negatywnie oceniamy proponowane brzmienie art. 12ea ust. 2. Uznajemy, że objęcie opłatą cukru naturalnie występującego w napojach prowadzi do wypaczenia ratio legis ustawy. W naszej ocenie, omawiana zmiana podważa prozdrowotny charakter opłaty, który od samego początku wprowadzenia opłaty do polskiego porządku prawnego, podkreślany był przez ustawodawcę jako jej główny cel. Postulujemy, aby ustawodawca jednoznacznie ograniczył podstawę opodatkowania do cukrów dodanych do napojów na etapie produkcji, wyłączając z niej cukry występujące w napojach naturalnie.	**Uwaga nieuwzględniona** Nieuprawnione jest twierdzenie, że objęcie opłatą cukru naturalnie występującego w napojach prowadzi do wypaczenia ratio legis ustawy, a proponowana zmiana podważa prozdrowotny charakter opłaty, ponieważ ze zdrowotnego punktu widzenia, źródło cukrów nie ma znaczenia dla finalnego bilansu energetycznego konsumenta. W rekomendacjach WHO z 2015 r. zostało użyte określenie „cukry wolne", które odnosi się do wszystkich cukrów – monosacharydów (jak glukoza i fruktoza), disacharydów (sacharoza i cukier rafinowany) dodawanych w procesie produkcji, podczas gotowania potraw, stosowanych przez konsumentów, a także cukrów występujących naturalnie w miodzie, syropach, sokach owocowych i przetworach owocowych. Nadmierne spożycie cukrów wolnych obniża jakość diety przez zwiększenie ilości energii bez równoczesnego zapewnienia dodatkowych wartości odżywczych. Niezależnie od powyższego, kwestia dotycząca objęcia opłatą suplementów diety w opakowaniach o pojemności powyżej 200 ml (a więc i jej obliczania) została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
21.	art. 1 pkt 8 lit. f projektowanej ustawy (art. 12f ust. 6)	Konfederacja Lewiatan	Przepisy wprowadzające tzw. opłatę cukrową od początku budziły (…) wątpliwości, między innymi w zakresie kalkulacji opłaty tj. stosowania maksymalnej wysokości	**Uwaga uwzględniona**

			opłaty (czy taką stawkę maksymalną należy stosować na ostatnim etapie kalkulacji podatku tj. łącznie, w odniesieniu do wszystkich napojów wprowadzanych na rynek przez danego podatnika, czy zaś w odniesieniu do każdego napoju z osobna). Postulujemy, aby nowelizowane przepisy jednoznacznie przesądzały sposób kalkulacji maksymalnej opłaty, poprzez wskazanie, że maksymalna wysokość opłaty dla płynu do bezpośredniego spożycia jest obliczana według stawki 1,2 zł w przeliczeniu **na 1 litr danego płynu.**	
22.	art. 1 pkt 8 lit. f projektowanej ustawy (art. 12f ust. 7)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań	Po wprowadzeniu do porządku prawnego opłaty cukrowej producenci podjęli szereg czynności, które zmierzały do zwiększenia jakości produktów oraz obniżenia ich negatywnego wpływu na zdrowie konsumentów, w tym m.in. zwiększenie ilości soków do co najmniej 20% oraz obniżenie ilości cukrów do 5g/100ml. W rezultacie, producenci podążyli wyznaczoną przez ustawodawcę drogą, który przewidział wyłączenie z opłaty produktów, w których udział masowy soku owocowego, warzywnego lub owocowo-warzywnego wynosi nie mniej niż 20% składu surowcowego oraz zawartość cukrów jest mniejsza lub równa 5 g w przeliczeniu na 100 ml napoju. **W rezultacie, nie znajduje uzasadnienia zmiana, która obejmie opłatą cukrową te produkty, które zawierają substancje słodzące, pomimo że zawierają co najmniej 20% oraz obniżenia ilości cukrów do 5g/100ml.** Należy bowiem zauważyć, że w świetle regulacji polskich oraz prawa Unii Europejskiej substancje słodzące są również składnikami spożywczymi bezpiecznymi i dopuszczonymi do użycia w środkach spożywczych. Proponujemy rezygnację ze zmiany, w interesie producentów i przetwórstwa owoców krajowych, a w szczególności jabłek. Dyskryminacja napojów reformulowanych. Wprowadzony "podatek cukrowy" jest naliczany bez względu na substancję słodzącą i dotyczy również tych substancji o niskim indeksie glikemicznym i kaloryczności, co jest sprzeczne z uzasadnieniem nowelizacji ustawy o zdrowiu tj.	**Uwaga nieuwzględniona** Proponowane zmiany mają umożliwić bardziej skuteczną realizację celu, jaki przyświecał wprowadzeniu opłaty od środków spożywczych, tj. stymulowania prozdrowotnych wyborów konsumenckich, poprzez ograniczenie dostępności ekonomicznej napojów słodzonych. Nadmierne korzystanie z łatwo dostępnych i słodkich produktów żywnościowych powoduje realne koszty związane z leczeniem chorób takich jak cukrzyca, choroby układu krążenia oraz szereg innych bezpośrednio związanych z chorobą otyłościową. Istotne jest zatem podejmowanie działań, dzięki którym możliwe jest osiągnięcie celu zdrowotnego przyjętego przy wprowadzaniu opłaty. Propozycja ograniczenia napojów od których obliczana jest opłata tylko wg stawki zmiennej (udział masowy soku wynosi co najmniej 20% lub będących roztworami węglowodanowo-eliktrolitowymi zawierających powyżej 5 g cukru) pod warunkiem nie dodania do nich substancji słodzących ani kofeiny czy tauryny uwzględnia dodatkowe ryzyko, jakie jest

		Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Polskie Towarzystwo Gospodarcze	"stymulowaniu prozdrowotnych wyborów konsumenckich", gdyż nie daje alternatywnego wyboru napoju dietetycznego.	związane ze spożywaniem napojów zawierających te substancje, ponieważ spożywanie tych substancji wywołuje negatywne skutki dla zdrowia człowieka. Przeprowadzone w Brazylii badanie (trwające 8 lat) wykazało, że spadek sprawności umysłowej u osób w grupie spożywającej najwięcej słodzików był aż od 62% szybszy. Byli oni o ok 1,6 roku starsi niż uczestnicy badania o najmniejszej podaży słodzików. Ci spożywający średnią ilość starzeli się o 35% szybciej. Grupa badanych o najmniejszym spożyciu przyjmowała średnio 20 mg/dzień, a ta o najwyższym 191 mg/dzień. To mniej więcej tyle, ile w dwóch puszkach dietetycznej coli. Ponadto, mózg zapamiętuje smak słodki na takim poziomie, jaki mu sami wyznaczymy przez ilość spożywanej słodkiej żywności (słodycze, słodkie napoje itp.). Warto zatem ograniczać ilość słodkich napojów (bez względu na dodatek cukru czy substancji słodzącej) i słodyczy w diecie, aby stopniowo obniżać próg wrażliwości na słodki smak. Skoro opodatkowanie służy celom zdrowotnym, zasadnym jest zatem dodatkowe obciążenie tych napojów, które wywołują zwiększone ryzyko dla zdrowia. Niezależnie od powyższego, zaproponowana zmiana została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
23.	art. 1 pkt 8 lit. g projektowanej ustawy (art. 12f ust. 7a)	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku	Do tej pory maksymalna opłata wynosiła 1,2 zł na litr, teraz koncentraty (w tym syropy) będą płacić 3,00 zł za 1 litr, co stanowi drastyczną podwyżkę o 150%.	**Uwaga nieuwzględniona** Z uwagi na wyodrębnienie napojów w postaci koncentratów będących środkami

		Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Polskie Towarzystwo Gospodarcze	Proponujemy rezygnację z podwyżki opłaty.	spożywczymi przeznaczonymi do sporządzania napojów – płynów do bezpośredniego spożycia, za zasadne uznano ustalenie odrębnej dla tej grupy napojów wysokości opłaty. Dotychczasowe przepisy nie określają, czy opłata powinna być ustalana dla koncentratu, czy też dla produktu rozcieńczonego. Ustalanie opłaty dla produktu rozcieńczonego mogłoby powodować trudności związane z prawidłowym ustalaniem proporcji rozcieńczania. Biorąc pod uwagę maksymalną wysokość opłaty 1,20 zł za litr napoju, w przypadku objęcia opłatą koncentratów, opłata ta jest nieproporcjonalnie niska w stosunku do zawartości cukru w skoncentrowanym produkcie. Dyskryminuje to również podmioty dokonujące obrotu napojami gotowymi do spożycia w stosunku do podmiotów, które dokonują obrotu koncentratami, ponieważ wysokość opłaty za litr napoju wytworzonego z koncentratu jest wielokrotnie niższa od opłaty przewidzianej za litr napoju wyprodukowanego jako napój gotowy do bezpośredniego spożycia. Takie rozwiązanie ma na celu wspieranie uczciwej konkurencji i zniwelowanie dysproporcji pomiędzy podmiotami dokonującymi obrotu napojami gotowymi do bezpośredniego spożycia, a podmiotami dokonującymi obrotu koncentratami. Niezależnie od powyższego, kwestia dotycząca objęcia opłatą koncentratów została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w

				projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
24.	art. 1 pkt 8 lit. h projektowanej ustawy (art. 12f ust. 9)	Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski i Wspólnicy Spółka Komandytowa Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie	Kolejna wątpliwość pojawia się w przypadku zwrotu produktów do podmiotu zobowiązanego do zapłaty opłaty. W modelu biznesowym opartym na produkcji na zlecenie (zamawiający) na materiale powierzonym, możliwość potrącania opłaty w przypadku zwrotu napojów może rodzić trudności. Zwrot napojów, od których pierwotnie rozliczono opłatę będzie odbywał się na podstawie faktury korygującej do podmiotu zlecającego produkcję, bowiem to ten podmiot jako właściciel napojów będzie odpowiedzialny za realizację ich dystrybucji. W dalszej kolejności, podmiot zlecający nie będzie uprawniony do zwrotu napojów do podmiotu produkcyjnego, bowiem napoje te nigdy nie były własnością podmiotu produkcyjnego, gdyż podmiot ten jedynie świadczył usługę produkcyjną z wykorzystaniem surowców i materiałów otrzymanych od podmiotu zlecającego. Oznacza to, iż podmiot zlecający z uwagi na fakt, iż nie jest podmiotem zobowiązanym do rozliczenia opłaty nie będzie uprawniony do pomniejszenia należnej opłaty i jednocześnie nie będzie miał podstaw do wystąpienia do producenta tych napojów z wnioskiem o pomniejszenie należnej opłaty z tytułu zwrotu tych napojów z rynku i nieprzekazania ich do konsumpcji.	**Uwaga uwzględniona**
25.	art. 1 pkt 11 projektowanej ustawy (art. 12ia ust. 1 art. 12ib ust. 1)	Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski i Wspólnicy Spółka Komandytowa Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Projektowane regulacje nie uwzględniają prowadzenia działalności gospodarczej polegającej jedynie na świadczeniu usługi produkcji na materiale powierzonym, która została zaadresowana w art. 12a ust. 3 pkt 7 projektu. W takim przypadku podmiotem zobowiązanym do zapłaty opłaty, będzie faktyczny producent, zaś podmiotem uprawnionym do dokonania WDT lub eksportu będzie podmiot zlecający produkcję napojów. Oznacza to, iż w sytuacji, w której dojdzie do wywozu napojów z terytorium kraju, wyprodukowanych na materiale powierzonym, na zlecenie zamawiającego, **żaden z podmiotów nie będzie uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o zwrot opłaty.** Należy bowiem zaznaczyć, iż ani podmiot produkcyjny, który nie dokona WDT lub eksportu	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt zostanie uzupełniony o wskazanie zamawiającego jako podmiotu zobowiązanego do zapłaty opłaty, a co za tym idzie również uprawnionego do wystąpienia z wnioskiem o jej zwrot z tytułu importu lub dostawy wewnątrzwspólnotowej. Wskazany w projekcie ustawy 6-miesięczny termin na wystąpienie z wnioskiem o zwrot opłaty z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu napojów od których opłata została zapłacona

		Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy KDCP Kancelaria Doradztwa Celnego i Podatkowego Rutkowski i Wspólnicy sp. z o.o. Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	(gdyż napoje nigdy nie były jego własnością), ani podmiot zlecający, który nie nabędzie tych napojów od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty (bowiem podmiot produkcyjny nie dokonuje sprzedaży napojów, lecz świadczy wyłącznie usługę produkcyjną) nie będą uprawnieni do zwrotu na podstawie art. 12ia. Sytuacja taka wydaje się być sprzeczna z celem regulacji polegającym na umożliwieniu odzyskania opłaty przez podmiot, który poniósł jej koszt w stosunku do napojów które zostały wywiezione z kraju. Niezrozumienie budzi ograniczenie katalogu podmiotów uprawnionych do występowania z wnioskiem o zwrot opłaty. Jak bowiem wynika z projektowanego przepisu katalog podmiotów uprawnionych do uzyskania zwrotu obejmuje wyłącznie dwie kategorie, tj. podmioty które: • dokonały zapłaty opłaty i jednocześnie dokonały dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu tych napojów, albo • nabyły te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty i jednocześnie dokonały dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu tych napojów. Taka regulacja doprowadzi do nierównego traktowania podmiotów na rynku. W praktyce bowiem regularnie dochodzi do sytuacji, gdzie łańcuch dostaw jest dłuższy niż przewidziany w omawianych przepisach i wywozu napojów z kraju, od których została zapłacona opłata nie dokonuje podmiot, który rozliczył opłatę lub podmiot, który nabył napoje bezpośrednio od podmiotu, który dokonał zapłaty opłaty. Projektowane przepisy nie przewidują prawa do zwrotu dla podmiotów znajdujących się na dalszym etapie łańcucha dostaw. Kluczowe dla możliwości skorzystania z mechanizmu zwrotu opłaty powinien być fakt, iż opłata ta została rozliczona w należytej wysokości, a nie który z podmiotów występuje z wnioskiem o zwrot. Ograniczenie katalogu podmiotów uprawnionych do występowania z	na terytorium kraju zostanie wydłużony do 12 miesięcy. W ocenie projektodawcy nie zasadne jest natomiast poszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych do zwrotu zapłaty opłaty od napojów o kolejne podmioty. Do wniosku o zwrot opłaty konieczne jest dołączenie dowodu potwierdzającego zapłatę opłaty na terytorium kraju. Poszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych może spowodować trudności bądź też całkowicie uniemożliwić pozyskanie wymaganych dokumentów. Podobne rozwiązanie funkcjonuje w zakresie zwrotu podatku akcyzowego z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu wyrobów akcyzowych.

		Polskie Towarzystwo Gospodarcze Konfederacja Lewiatan	wnioskiem o zwrot może być potraktowane jako naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa. Ograniczenie uzyskania zwrotu opłaty cukrowej w terminie 6 miesięcy nie znajduje racjonalnego uzasadnienia. Proponujemy, aby konstrukcja zwrotu opłaty cukrowej w przypadku eksportu/dostawy wewnątrzwspólnotowej, wynosiła rok od dnia eksportu/dostawy wewnątrzwspólnotowej.	
26.	art. 6 projektowanej ustawy	Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soku Federacja Gospodarki Żywnościowej RP Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw Krajowa Izba Gospodarcza	**Wnioskujemy o wyznaczenie 12-miesięcznego okresu vacatio legis w celu umożliwienia wprowadzenia zmian.** Wprowadzane zmiany wymagają od producentów implementacji zmian w polityce cenowej, cennikach i umowach z klientami, zmian w systemach IT służących do obliczania i raportowania opłaty cukrowej. Są to zmiany, których wdrożenie wymaga zastosowania dłuższego vacatio legis, tj. minimum 12 miesięcy ze skutkiem nie wcześniej niż od 1 stycznia.	**Uwaga nieuwzględniona** Przewidziany w projekcie termin wejścia w życie przepisów określony jako pierwszy dzień miesiąca następujący po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia jest odpowiednio długim okresem na dostosowanie się do proponowanych zmian.

		Przemysłu Spożywczego i Opakowań Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy		
27.	uwaga ogólna	Polskie Stowarzyszenie Diabetyków	Wnioskujemy, by środki z opłaty cukrowej były wydatkowane zgodnie z ustawowym przeznaczeniem - tj. m.in. na wczesne interwencje - ze szczególnym uwzględnieniem profilaktyki chorób cywilizacyjnych oraz edukacji zdrowotnej, a także zapewnienia dostępu do nowoczesnych terapii, wyrobów medycznych oraz profilaktyki powikłań cukrzycy wraz z zapewnieniem dostępu do ich właściwego leczenia – ze szczególnym uwzględnieniem stopy cukrzycowej oraz powikłań sercowo-naczyniowych i nerkowych. Wnosimy o doprecyzowanie, że środki z opłaty będą przeznaczane w określonej części na profilaktykę i leczenie chorób cywilizacyjnych (cukrzyca, otyłość, choroby układu krążenia). Proponujemy wskazanie minimalnego progu % na programy profilaktyczne i edukacyjne.	**Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu** Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o zdrowiu publicznym (art.12e) Narodowy Fundusz Zdrowia otrzymuje 96,5% wpływów z opłaty i to NFZ odpowiada za wykorzystanie tych środków na działania zgodne z celami ustawowymi.
28.	uwaga ogólna	Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Sprzeciw wobec podwyższenia opłaty za podatek cukrowy. Zwiększenie kwot podatku cukrowego może spowodować spadek zapotrzebowania na jabłka, jak i inne owoce. Ponadto, może negatywnie wpłynąć na rozwój całej branży tj. produkcję, jak i przetwórstwo, ograniczając jej rozwój i konkurencyjność. Zwiększenie opodatkowania napojów zawierających cukier prowadzić będzie do dalszego obniżania konkurencyjności zarówno branży cukrowniczej jak i branży spożywczej w Polsce wobec tych branż z innych krajów Unii Europejskiej, gdzie takich dodatkowych obciążeń nie ma.	**Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu** Przedmiotowy projekt nie przewiduje podwyższenia wysokości opłaty.
29.	uwaga ogólna	RoślinnieJemy	Apelujemy o wyłączenie napojów roślinnych z opłaty cukrowej ze względu na zawarte w nich naturalne cukry.	**Uwaga wyjaśniona** Napoje roślinne podlegają opłacie na takich samych zasadach jak pozostałe napoje

		Polski Związek Producentów Żywności Roślinnej Sante Sp. z o.o.	Klasyfikowanie napojów roślinnych w tej samej kategorii co produkty wysokosłodzone jest nieuzasadnione i nie odzwierciedla ich rzeczywistych właściwości żywieniowych oraz funkcji w codziennej diecie. Produkty te zazwyczaj cechują się umiarkowaną zawartością naturalnych cukrów, co wspiera kontrolę masy ciała i zmniejsza prawdopodobieństwo wystąpienia nadwagi oraz cukrzycy typu drugiego. Objęcie ich dodatkową opłatą nie tylko nie przyczynia się do osiągnięcia celów zdrowia publicznego, ale wręcz utrudnia dostęp do cennej kategorii produktów żywieniowych.	bezalkoholowe, Jeżeli nie dodano do nich cukrów to nie podlegają opłacie.
30.	uwaga ogólna	Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców Pracodawcy RP Związek Przedsiębiorców i Pracodawców Business Centre Club	1. **Postulat wyłączenia z opłat napojów zawierających nisko- i bezkaloryczne substancje słodzące**. Proponowane przepisy deprecjonują podejmowane dotychczas wysiłki producentów na rzecz zastępowania cukru niskokalorycznymi substancjami słodzącymi, ponieważ i tak zostaną obciążeni opłatą cukrową. Obejmowanie opłatą produktów, które zawierają substancje słodzące jest wręcz sprzeczne z celem regulacji jakim jest walka z otyłością. Substancje słodzące jako niskokaloryczny dodatek do żywności pozwalają na zachowanie walorów smakowych produktu, przy jednoczesnej redukcji ilości spożywanego cukru, co pozytywnie wpływa zarówno na kaloryczność napoju, a w konsekwencji sprzyja realizacji celów ustawy. Wprowadzony "podatek cukrowy" jest naliczany bez względu na substancję słodzącą i dotyczy również tych substancji o niskim indeksie glikemicznym i kaloryczności, co jest sprzeczne z uzasadnieniem nowelizacji ustawy o zdrowiu tj. "stymulowaniu prozdrowotnych wyborów konsumenckich", gdyż nie daje alternatywnego wyboru napoju dietetycznego 2**. Postulat wyłączenia z zakresu przedmiotowej ustawy części opłaty naliczanej za zawartość w napoju kofeiny lub tauryny.** Od 2024 r. polski rząd nałożył arbitralne i dyskryminujące ograniczenia na sprzedaż produktów zawierających kofeinę i taurynę. W szczególności zabroniona jest sprzedaż napojów	**Uwaga nieuwzględniona** Wyłączenie z opłat napojów zawierających nisko- i bezkaloryczne substancje słodzące oraz zrezygnowanie z części opłaty naliczanej za zawartość w napoju kofeiny lub tauryny stoi w sprzeczności z celem jaki przyświecał wprowadzeniu opłaty od środków spożywczych, tj. stymulowania prozdrowotnych wyborów konsumenckich, poprzez ograniczenie dostępności ekonomicznej napojów słodzonych. Nadmierne korzystanie z łatwo dostępnych i słodkich produktów żywnościowych powoduje realne koszty związane z leczeniem chorób takich jak cukrzyca, choroby układu krążenia oraz szereg innych bezpośrednio związanych z chorobą otyłościową. Istotne jest zatem podejmowanie działań, dzięki którym możliwe jest osiągnięcie celu zdrowotnego przyjętego przy wprowadzaniu opłaty. Opłata za dodatek w napoju substancji słodzących, kofeiny lub tauryny uwzględnia dodatkowe ryzyko, jakie jest związane ze spożywaniem napojów zawierających te substancje, ponieważ spożywanie tych

			energetycznych osobom poniżej 18 roku życia oraz w automatach sprzedających, niezależnie od wieku potencjalnego nabywcy. Ograniczenia te są nieuzasadnione, arbitralne i dyskryminujące. W szczególności zakaz sprzedaży w automatach stanowi per se zakaz sprzedaży napojów energetycznych, co znacznie wykracza poza rzekomy cel. Proponowane obecnie dodatkowe podwyższenie podatku od tych produktów miałoby nieproporcjonalny wpływ na tę kategorię produktów. W świetle tych najnowszych ograniczeń kategoria ta nie powinna podlegać żadnym dodatkowym ograniczeniom, które jeszcze bardziej przyczyniłyby się do dyskryminacyjnej i arbitralnej sytuacji.	substancji wywołuje negatywne skutki dla zdrowia człowieka. Jak podaje Narodowe Centrum Edukacji Żywieniowej: „Kofeina nie jest składnikiem odżywczym, ale substancją psychoaktywną, stosowaną w żywności najczęściej ze względu na takie właśnie działanie fizjologiczne. Spożywanie jej w niewielkich ilościach korzystnie stymuluje aktywność centralnego układu nerwowego, natomiast w przypadku większych dawek mogą pojawiać się objawy rozdrażnienia, niepokoju, napady lęku, bezsenność lub zaburzenia koordynacji ruchowej (…).”. Ponadto, jak wskazuje Przegląd Lekarski nr 2012/69/10, u osób regularnie spożywających napoje bogate w kofeinę odnotowuje się takie niepokojące symptomy jak: • kołatanie serca, • wzrost ciśnienia krwi, • uczucie niepokoju, • ból w klatce piersiowej, • płytki i przyspieszony oddech, • zawroty i ból głowy, • incydenty żołądkowo-jelitowe. Podobnie jest w przypadku substancji słodzących. Przeprowadzone w Brazylii badanie (trwające 8 lat) wykazało, że spadek sprawności umysłowej u osób w grupie spożywającej najwięcej słodzików był aż o 62% szybszy. Byli oni o ok. 1,6 roku starsi niż uczestnicy badania o najmniejszej podaży słodzików. Ci spożywający średnią ilość starzeli się o 35% szybciej. Grupa badanych o najmniejszym spożyciu przyjmowała średnio 20 mg/dzień, a ta o najwyższym 191

				mg/dzień. To mniej więcej tyle, ile znajduje się w dwóch puszkach dietetycznej coli. Skoro opodatkowanie służy celom zdrowotnym, zasadnym jest zatem dodatkowe obciążenie tych napojów, które wywołują zwiększone ryzyko dla zdrowia. Niezależnie od powyższego, zaproponowana zmiana dotycząca objęcia opłatą napojów zawierających co najmniej 20% soku oraz dodatek substancji słodzących została wyłączona z projektu UD290 do odrębnego procedowania i uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym UD417.
31.	uwaga ogólna	PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty	Objęcie tzw. opłatą cukrową wielu słodzików jest nieuzasadnione, z uwagi na ich charakterystykę. Dla przykładu: - stewia – nie dostarcza kalorii ani nie wpływa na glikemię. Jej obecność nie powinna być traktowana na równi z dodatkiem cukru czy syntetycznych słodzików. - erytrytol – nie dostarcza energii i nie wpływa na poziom cukru we krwi, - ksylitol – posiada niski indeks glikemiczny i pozytywny wpływ na zdrowie. Należy stwierdzić, że obłożenie dodatkową opłatą produktów o minimalnym udziale w całkowitym spożyciu słodzików jest nieproporcjonalne i nieuzasadnione z punktu widzenia zdrowia publicznego. Suplementy w przystępnych formach płynnych/do przygotowania napojów, rozpuszczenia czy rozcieńczenia, bardzo są często wybierane dla dzieci i przez osoby starsze, a także osoby mające problemy z przyjmowaniem tradycyjnych tabletek. Skutkiem objęcia ww. produktów opłatą będzie: • podniesie cen produktów, • ograniczenie dostępności,	**Uwaga nieuwzględniona** Jw.

			• spowodowanie błędnego postrzegania ich jako „niezdrowych", podczas gdy celem takich produktów jest uzupełnianie diety w określone składniki, a więc szeroko rozumiane działanie prozdrowotne.	
32.	uwaga ogólna	PASMI Związek Producentów Leków Bez Recepty	Powstaje również pytanie - w jaki sposób należy rozliczać zwroty produktu z rynku, czy np. z hurtowni (przykładowo ze względu na kończący się termin przydatności do spożycia), za które została wniesiona opłata cukrowa, a zostaną zwrócone do producenta (niespożyte produkty), a także przez producenta zostaną zutylizowane. W takim razie, co będzie w takim przypadku, czy będzie należał się zwrot opłaty cukrowej? Jaki mechanizm będzie miał zastosowanie w przypadku, gdy utylizacja nastąpi na poziomie dystrybutora hurtowego, a sam produkt nie trafi do obrotu detalicznego lub zostanie z niego wycofany? Podobne pytanie dotyczy zwrotów jakościowych.	**Uwaga wyjaśniona** W przypadku zwrotu napojów do producenta, opłata będzie rozliczona przez niego (zwrot opłaty) poprzez pomniejszenie należnej opłaty w informacji CUK za miesiąc w którym wystawiono fakturę korygującą. Gdy rozliczenie opłaty naliczonej nie będzie mogło być dokonane np. gdy łączna wysokość opłat naliczonych od napojów zwróconych będzie wyższa niż suma opłaty do zapłaty, podmiot obowiązany do zapłaty opłaty będzie miał możliwość wystąpienia do organu właściwego w sprawie opłaty z wnioskiem o zwrot opłaty. Ustawa nie przewiduje zwrotu opłaty podmiotowi, który nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty, tj. hurtownikowi który sam zutylizował napoje.
33.	uwagi ogólne	Uczelnia Łazarskiego i Instytut Zarzadzania w Ochronie Zdrowia	1. Obecny system prawny nie nakłada na producentów obowiązku bezpośredniego informowania konsumentów o tym, że dany produkt jest objęty opłatą od napojów słodzonych. Powoduje to lukę informacyjną, która osłabia edukacyjny i prozdrowotny cel ustawy. Propozycja: Inspirując się skutecznymi rozwiązaniami międzynarodowymi, proponujemy wprowadzenie prostego i klarownego oznaczenia, iż dany produkt podlega opłacie. Napoje objęte opłatą oznacza się na etykiecie lub opakowaniu w sposób widoczny informacją: 'Produkt objęty opłatą od napojów słodzonych'. 2. Obowiązujące przepisy nie posiadają wbudowanego mechanizmu oceny ich efektywności. Brak systematycznego monitorowania i publicznego raportowania uniemożliwia ocenę, czy i w jakim stopniu opłata realizuje swoje cele zdrowotne. Proponujemy wprowadzenie mechanizmu	**Uwagi wskazane w pkt 1-4 wykraczają poza zakres przedmiotowy projektu** **Uwaga wskazana w pkt 5 częściowo uwzględniona** 1. Działania informacyjne wykraczają poza właściwość MF. 2. MF gromadzi dane dotyczące wielkości wpływów z tytułu opłaty. 3. Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o zdrowiu publicznym (art.12e) Narodowy Fundusz Zdrowia otrzymuje 96,5% wpływów z opłaty i to NFZ odpowiada za wykorzystanie tych środków na działania zgodne z celami ustawowymi.

			monitorowania i raportowania skuteczności opłaty od środków spożywczych, gdzie minister właściwy do spraw zdrowia, we współpracy z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, sporządzałby i publikował w Biuletynie Informacji Publicznej, w terminie do 30 września każdego roku, roczny raport dotyczący funkcjonowania opłaty. 3. Środki pozyskiwane z opłaty trafiają do ogólnego budżetu państwa, co rozmywa ich pierwotny, prozdrowotny cel. Taka konstrukcja osłabia społeczne poparcie dla rozwiązania, które bywa postrzegane wyłącznie jako instrument fiskalny, a nie inwestycja w zdrowie publiczne. Proponujemy, aby środki pochodzące z opłaty stanowiły przychód państwowego funduszu celowego, którego dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia i przeznaczane byłyby na finansowanie zadań z zakresu zdrowia publicznego. 4. Brakuje dedykowanego rejestru producentów i importerów napojów objętych opłatą zdrowotną. Propozycja: Wprowadzenie dedykowanego rejestru podmiotów zobowiązanych do uiszczania opłaty od napojów słodzonych oraz obowiązku elektronicznego zgłoszenia przed rozpoczęciem sprzedaży. 5. Niejednoznaczne traktowanie napojów w tym wód smakowych, produktów często zawierających znaczne ilości cukru. Dostosowanie przepisów w sposób obejmujący także wody smakowe pozwoliłoby przywrócić logikę systemu, zwiększyć jego skuteczność zdrowotną oraz zapewnić równe warunki konkurencji między producentami napojów. Z punktu widzenia spójności systemowej i zasad równego traktowania produktów podobnych, proponowane brzmienie jednoznacznie obejmuje wody smakowe i funkcjonalne jako napoje objęte opłatą, o ile zawierają dodatek cukrów lub substancji słodzących.	4. MF nie widzi uzasadnienia dla wprowadzenia takiego rejestru. Znane są dane podmiotów płacących opłatę. 5. Zaproponowana w art. 12b ust. 2 pkt 8 zmiana zostanie usunięta z projektu, a kwestia wyłączenia z opłaty mieszaniny wody z sokiem bez dodatku substancji słodzących, kofeiny i tauryny zostanie poddana analizie na etapie ewentualnych prac nad aktem wykonawczym do ustawy. W tym celu w projekcie ustawy zostanie dodane upoważnienia ustawowe do fakultatywnego wydania rozporządzenia określającego zwolnienia od opłaty inne niż wymienione w obowiązujących przepisach.
34.	uwaga ogólna	Konfederacja Lewiatan	Liczne wątpliwości wśród podatników budzi fakt posługiwania się przez ustawodawcę w obrębie cytowanych przepisów oraz w samej strukturze logicznej CUK-2 różnymi jednostkami miary – ustawodawca posługuje się na potrzeby jednej opłaty zarówno litrami, mililitrami, jak i pojęciem 100	**Uwaga nieuwzględniona** Dotychczas nie były zgłaszane żadne trudności z funkcjonowaniem sposobu obliczania wysokości opłaty i funkcjonowania formularza CUK.

			ml – taka konstrukcja przepisów wprowadza niepotrzebne wątpliwości i znacząco utrudnia prawidłowe przygotowanie deklaracji. W naszej ocenie konstrukcja przepisów zarówno w obecnym jak i w projektowanym kształcie może prowadzić do licznych błędów formalnych w deklaracjach wynikających z braku ich przejrzystości. Postulujemy ujednolicenie jednostki odniesienia – przykładowo poprzez przyjęcie jednej wspólnej jednostki (np. litrów) i powiązanie z nią wysokości opłaty – co uprości proces obliczania i deklarowania daniny oraz zminimalizuje ryzyko sporów interpretacyjnych.	
35.	Uwaga ogólna	Business Centre Club	Zasadnym jest objęcie ustawą słodyczy, co spowoduje dodatkowe wpływy do budżetu państwa. Zakładając nieodczuwalne dla konsumenta 10% podatku, jest to ok 2 mld zł, które można przeznaczyć na walkę z chorobami związanymi z otyłością, jednocześnie przyczyniając się do ich ograniczenia ze względu na oczekiwany wzrost sprzedaży produktów dietetycznych o niższym indeksie glikemicznym, których "opłata cukrowa" nie powinna dotyczyć.	**Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu**
36.	Uwaga ogólna	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw	Projekt wymaga wprowadzenia mechanizmów ochronnych i wsparcia dla podmiotów sektora MŚP oraz lepszych konsultacji ze środowiskiem tych przedsiębiorców. Konieczne zmiany powinny być proporcjonalne i adekwatne do celów oraz poparte rzetelną analizą i oceną wpływu regulacji na przedsiębiorców sektora MŚP. Rzecznik postuluje o uzupełnienie OSR i uzasadnienia projektu ustawy o szczegółową analizę kosztów i barier dla sektora MŚP, wprowadzenie mechanizmów łagodzących, takich jak zwolnienia progowe, uproszczenie obowiązków sprawozdawczych dla przedsiębiorców sektora MŚP oraz wydłużenie vacatio legis. Konieczne wydaje się także przeprowadzenie odrębnych konsultacji dedykowanych sektorowi MŚP oraz opracowanie poradników i narzędzi szkoleniowych, które pomogą mikro-, małym i średnim przedsiębiorcom w adaptacji do nowych przepisów.	**Uwaga nieuwzględniona** Cel nowelizacji przepisów ustawy o zdrowiu publicznym ma charakter zdrowotny, a nie wspierający MŚP. W świetle obowiązujących przepisów wśród podmiotów zobowiązanych do zapłaty opłaty znajdują się mikro-, małe- i średnie przedsiębiorstwa i ustawa w tym zakresie nie przewiduje dla tej grupy podmiotów żadnych preferencji. Zgodnie z aktualnym brzmieniem ust. 1 obowiązek zapłaty opłaty ciąży na osobie fizycznej, osobie prawnej oraz jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej będącej podmiotem sprzedającym napoje do punktów sprzedaży detalicznej albo prowadzącym sprzedaż detaliczną napojów w przypadku: producenta, podmiotu nabywającego napoje w ramach

				wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub importera napoju oraz będącej podmiotem zamawiającym w przypadku, gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta a dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego. Przy tak określonym podmiocie obowiązanym do zapłaty opłaty często występują trudności w ustaleniu, który z podmiotów występujących w łańcuchu dostaw jest obowiązany do zapłaty opłaty. Uwzględniając możliwość wielokrotnej odsprzedaży tych samych napojów, identyfikacja podmiotu właściwego do zapłaty opłaty jest czasochłonna i skomplikowana. Zatem realne ustalenie ilości podmiotów biorących udział w łańcuchu dostaw jest niemożliwe. Proponowane przepisy wbrew temu co twierdzi Rzecznik MŚP, ograniczają liczbę podmiotów zobowiązanych do zapłaty opłaty do producentów, importerów i podmiotów zamawiających. Natomiast zaproponowany okres vocatio legis w ocenie MF jest wystarczająco długi, aby podmioty które dotychczas nie składały Informacji CUK-I i nie płaciły opłaty mogły się do tego obowiązku przygotować.

Zestawienie nieuwzględnionych uwag zgłoszonych w ramach opiniowania, o którym mowa w § 38 Regulaminu pracy Rady Ministrów projektu z dnia 10 września 2025 r. ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw (UD 290)

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot, który zgłosił uwagę	Opinia podmiotu	Stanowisko MF
1.	art. 1 pkt 3 lit. b projektowanej ustawy (art. 12b ust. 2 pkt 5, art. 12b ust. 2 pkt 8, art. 12f ust. 7 pkt 1)	Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumenta	Wyłączenia przewidziane w projektowanych: art. 12b ust. 2 pkt 5, art. 12b ust. 2 pkt 8, art. 12f ust. 7 pkt 1, **mogą wpłynąć na zwiększenie atrakcyjności cenowej dosładzanych napojów i wód względem innych napojów bezalkoholowych.** Wyłączenie z opłaty cukrowej tzw. wód smakowych ma również daleko idące konsekwencje dla konkurencji, gdyż zwiększa skalę preferencji przysługujących producentom tzw. wody smakowej oraz wpływa na strukturę produkcji. Należy bowiem zauważyć, że obecnie korzystają oni także z nieuzasadnionych preferencji fiskalnych w postaci 5% zamiast 23% stawki podatku VAT. Proponowane rozwiązania mogą doprowadzić do zwiększenia konsumpcji cukru zawartego w sokach i wpływać negatywnie na wybory żywieniowe konsumentów, a tym samym na ich stan zdrowia, co jest skutkiem przeciwnym od zamierzonego przez ustawodawcę. Nie można bowiem zapominać, że kluczowym celem wprowadzenia opłaty cukrowej było promowanie prozdrowotnych wyborów żywieniowych oraz poprawa jakości diety przez ograniczenie spożycia słodkich napojów.	Przepisy dotyczące opłaty od środków spożywczych, w tym zasady zwolnienia i częściowego zwolnienia napojów zawierających co najmniej 20% soku, obowiązują w niezmienionej formie od 2021 r. i do chwili obecnej nie były przedmiotem zastrzeżeń. Projekt ustawy w zakresie zwolnień wprowadza natomiast istotne ograniczenia. Zgodnie z projektowanymi regulacjami zwolnienie z opłaty będzie możliwe wyłącznie dla napojów niezawierających substancji słodzących, kofeiny ani tauryny. Zatem, jeżeli do napoju zawierającego minimum 20% soku i do 5 g cukru zostanie dodany słodzik, kofeina lub tauryna, napój taki będzie podlegał opłacie na zasadach ogólnych tj. 0,50 zł opłaty stałej, 0,50 zł za obecność słodzika i 0,10 zł za ewentualny dodatek kofeiny lub tauryny. W praktyce prowadzi to do zawężenia katalogu napojów, które mogą korzystać ze zwolnienia z opłaty. W związku z powyższym nie można również podzielić stanowiska UOKiK, że projektowane przepisy zwiększą atrakcyjność cenową dosładzanych napojów względem innych napojów bezalkoholowych, w tym „czystej” wody. Każdy napój zawierający słodziki, kofeinę lub taurynę – nawet jeśli zawiera wymagany udział soku – będzie objęty opłatą na zasadach ogólnych. Oznacza to realne

				ograniczenie preferencji dla napojów dosładzanych, czy też zawierających kofeinę lub taurynę. W zakresie wpływu regulacji na zachowania konsumentów i spożycie cukru zawartego w sokach należy wskazać, że proponowane zmiany prowadzą do ograniczenia możliwości stosowania wyłączeń z opłaty, co powinno sprzyjać zmniejszeniu konsumpcji napojów słodzonych oraz napojów zawierających dodatki, takie jak kofeina czy tauryna, na rzecz zwiększenia konsumpcji m.in. „czystej" wody. Tym samym procedowane zmiany pozostają spójne z podstawowym celem wprowadzenia opłaty, jakim jest promowanie prozdrowotnych wyborów żywieniowych. Zaproponowana w art. 12b ust. 2 pkt 8 i 9 zmiana zostanie usunięta z projektu, a kwestia wyłączenia z opłaty mieszaniny wody i soku lub nektarów z owoców kwaśnych bez dodatku substancji słodzących, kofeiny i tauryny zostanie poddana analizie na etapie ewentualnych prac nad aktem wykonawczym do ustawy. W tym celu w projekcie ustawy zostanie dodane upoważnienia ustawowe do fakultatywnego wydania rozporządzenia określającego zwolnienia od opłaty inne niż wymienione w obowiązujących przepisach.
2.	Uwaga ogólna	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw	W ocenie Rzecznika MŚP z uwagi na rozszerzenie zakresu podmiotów zobowiązanych do zapłaty opłaty projekt wymaga wprowadzenia mechanizmów ochronnych i wsparcia dla podmiotów sektora MŚP oraz lepszych konsultacji ze środowiskiem tych przedsiębiorców. Konieczne zmiany powinny być proporcjonalne i adekwatne do celów oraz poparte rzetelną analizą i oceną wpływu regulacji na przedsiębiorców sektora MŚP. Rzecznik postuluje o uzupełnienie OSR i uzasadnienia projektu ustawy o szczegółową analizę kosztów i barier	Cel nowelizacji przepisów ustawy *o zdrowiu publicznym* ma charakter zdrowotny, a nie wspierający MŚP. W świetle obowiązujących przepisów wśród podmiotów zobowiązanych do zapłaty opłaty znajdują się mikro-, małe- i średnie przedsiębiorstwa i ustawa w tym zakresie nie przewiduje dla tej grupy podmiotów żadnych preferencji. Zgodnie z aktualnym brzmieniem ust. 1 obowiązek zapłaty opłaty ciąży na osobie fizycznej, osobie prawnej oraz jednostce organizacyjnej nieposiadającej

			dla sektora MŚP, wprowadzenie mechanizmów łagodzących, takich jak zwolnienia progowe, uproszczenie obowiązków sprawozdawczych dla przedsiębiorców sektora MŚP oraz wydłużenie vacatio legis. Konieczne wydaje się także przeprowadzenie odrębnych konsultacji dedykowanych sektorowi MŚP oraz opracowanie poradników i narzędzi szkoleniowych, które pomogą mikro-, małym i średnim przedsiębiorcom w adaptacji do nowych przepisów.	osobowości prawnej będącej podmiotem sprzedającym napoje do punktów sprzedaży detalicznej albo prowadzącym sprzedaż detaliczną napojów w przypadku: producenta, podmiotu nabywającego napoje w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub importera napoju oraz będącej podmiotem zamawiającym w przypadku, gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta a dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego. Przy tak określonym podmiocie obowiązanym do zapłaty opłaty często występują trudności w ustaleniu, który z podmiotów występujących w łańcuchu dostaw jest obowiązany do zapłaty opłaty. Uwzględniając możliwość wielokrotnej odsprzedaży tych samych napojów, identyfikacja podmiotu właściwego do zapłaty opłaty jest czasochłonna i skomplikowana. Zatem realne ustalenie ilości podmiotów biorących udział w łańcuchu dostaw jest niemożliwe. Proponowane przepisy wbrew temu co twierdzi Rzecznik MŚP, ogranicza liczbę podmiotów zobowiązanych do zapłaty opłaty do producentów, importerów i podmiotów zamawiających. Natomiast zaproponowany okres 6 miesięcy *vacatio legis* w ocenie MF jest wystarczająco długi, aby podmioty które dotychczas nie składały Informacji CUK-I i nie płaciły opłaty mogły się do tego obowiązku przygotować.

Lista zgłoszeń lobbingowych
do projektu ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw (UD290)

Lp.	Podmiot zgłaszający	Data zgłoszenia
1	Polskie Stowarzyszenie Diabetyków Zarząd Główny (PSD)	1.10.2025 r
2	Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski i Wspólnicy Spółka Komandytowa	15.10.2025 r.

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM ROZPORZĄDZENIA

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM ~~- ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*~~

Sprawa: Konsultacje publiczne projektu ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw (UD290)

Znak sprawy: PAD7.8100.1.1.2025

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/~~imię i nazwisko**~~

POLSKIE STOWARZYSZENIE DIABETYKÓW ZARZĄD GŁÓWNY

2. Adres siedziby/~~adres miejsca zamieszkania**~~

ul. Wiosny Ludów 77, 02-495 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Wiosny Ludów 77, 02-495 Warszawa
sekretariat@diabetyk.org.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Monika Kaczmarek, Prezes Zarządu	ul. Wiosny Ludów 77, 02-495 Warszawa
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Jako Polskie Stowarzyszenie Diabetyków Zarząd Główny (PSD), organizacja pożytku publicznego, jesteśmy głosem około 55 000 pacjentów zrzeszonych w blisko 330 oddziałach i kołach na terenie całego kraju. Jesteśmy najstarszym i jednym z największych stowarzyszeń pacjentów w Polsce - na rzecz pacjentów z cukrzycą działamy już 44 lata.

W odniesieniu do projektu nowelizacji ustawy o zdrowiu publicznym przedstawiamy stanowisko Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków.

Choroby cywilizacyjne należą do najpoważniejszych wyzwań dla systemu ochrony zdrowia. Odpowiedzialne rozwiązania fiskalne mogą pełnić kluczową rolę nie tylko w profilaktyce, rozumianej jako tworzenie warunków sprzyjających zdrowym wyborom, lecz także w ograniczaniu ryzyka zachorowań na cukrzycę, otyłość czy nadciśnienie. W dłuższej perspektywie przyczyniają się one do odciążenia systemu opieki zdrowotnej i zmniejszenia kosztów społecznych wynikających z utraty produktywności.

Na cukrzycę choruje w Polsce ponad 3,2 mln osób, a kolejnych 5-6 mln osób ma stan przedcukrzycowy. Cukrzyca to przewlekła choroba, która prowadzi do groźnych powikłań, które stanowią główną przyczynę przedwczesnej śmierci, jak i pogorszenia jakości życia. Ryzyko zgonu u pacjentów z cukrzycą z jakiejkolwiek przyczyny jest o 80% wyższe w porównaniu z osobami bez cukrzycy.

Chcielibyśmy zwrócić uwagę, że epidemia otyłości dotycząca ok. 2/3 dorosłych Polaków, wskazana jako główny cel regulacji, wywołuje ponad 200 powikłań, wśród których niechlubny prym wiedzie cukrzyca typu 2 (choruje na nią 90% pacjentów diabetologicznych). Aby skutecznie walczyć z epidemią otyłości, musimy pamiętać, że choroba otyłościowa i cukrzyca pozostają ze sobą w ścisłej korelacji.

Nowelizacja przepisów dotyczących opłaty od środków spożywczych, popularnie określanej jako „opłata cukrowa” to bardzo ważny i potrzebny krok zwiększający wysokość wpływów z tejże opłaty, która powinna być alokowana na szereg działań prozdrowotnych i profilaktycznych ogółu społeczeństwa w kontekście chorób cywilizacyjnych, a także na dostęp do nowoczesnych terapii. Jesteśmy gorącymi zwolennikami tego narzędzia i monitorujemy coroczne sprawozdania Narodowego Funduszu Zdrowia z wykorzystania środków z tego tytułu.

Wnioskujemy, by środki z opłaty cukrowej były wydatkowane zgodnie z ustawowym przeznaczeniem - tj. m.in. na wczesne interwencje - ze szczególnym uwzględnieniem profilaktyki chorób cywilizacyjnych oraz edukacji zdrowotnej, a także zapewnienia dostępu do nowoczesnych terapii, wyrobów medycznych oraz profilaktyki powikłań cukrzycy wraz z zapewnieniem dostępu do ich właściwego leczenia – ze szczególnym uwzględnieniem stopy cukrzycowej oraz powikłań sercowo-naczyniowych i nerkowych.

Zwracamy uwagę, że środki mogą zostać „wchłonięte” do ogólnego budżetu**.** Wnosimy o

doprecyzowanie, że środki z opłaty będą przeznaczane w określonej części na profilaktykę i leczenie chorób cywilizacyjnych (cukrzyca, otyłość, choroby układu krążenia). Proponujemy wskazanie minimalnego progu % na programy profilaktyczne i edukacyjne.

Pieniądze z opłaty cukrowej nie mogą stanowić „alternatywnego źródła finansowania" dla środków ze składki zdrowotnej. Wpływy z podatku cukrowego powinny stanowić „wartość dodaną" – być źródłem finansowania nowych inicjatyw i działań spełniających celowość uwzględnioną w ustawie o zdrowiu publicznym.

Stoimy na stanowisku, że sam podatek, nie wsparty działaniami edukacyjnymi podnoszącymi świadomość zdrowotną, może być odbierany wyłącznie jako nowa danina. Postulujemy ustawowy zapis, że część środków musi być przeznaczona na szeroko zakrojone kampanie edukacyjne realizowane we współpracy z organizacjami pacjenckimi.

Mając na względzie wszelkie uwagi, postulaty i wnioski, zwracamy się o uwzględnienie powyższego stanowiska Stowarzyszenia w ramach trwających konsultacji publicznych, a także deklarujemy chęć czynnego udziału Związku w całym procesie legislacyjnym procedowanego Projektu.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych zgłoszenia dokonanego dnia .....**

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis

Monika Kaczmarek	1 października 2025 r.	

G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia .....

(podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw, w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM ROZPORZĄDZENIA

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ~~ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH~~*

Projekt ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw
(Numer z wykazu: UD290)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/~~imię i nazwisko~~**
Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski i Wspólnicy Spółka Komandytowa

2. Adres siedziby/~~adres miejsca zamieszkania~~**
Aleja Jana Pawła II 22, 00-133 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail
awibig@deloittece.com

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Anna Wibig	Aleja Jana Pawła II 22, 00-133 Warszawa
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

W związku z trwającymi obecnie konsultacjami dotyczącymi projektu ustawy o zmianie ustawy o zdrowiu publicznym oraz niektórych innych ustaw (Numer z wykazu UD290, dalej: „**Projekt**”) niniejszym przedstawiamy uwagi do opublikowanej treści Projektu.

1. ***Produkcja napojów na zlecenie***

Zgodnie z art. 1 pkt 2 Projektu, do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1670 oraz z 2025 r. poz. 340 dalej: „**Ustawa o zdrowiu publicznym**”) zmienione zostanie brzmienie art. 12a, określającego zakres czynności wiążących się z obowiązkiem uiszczenia opłaty od środków spożywczych (dalej: „**Opłata**”). Istotą zmian jest przeniesienie obowiązku zapłaty z podmiotów dokonujących sprzedaży detalicznej lub sprzedających napoje do punktów sprzedaży detalicznej – na producentów, importerów oraz

podmioty dokonujące nabycia wewnątrzwspólnotowego, które realizują pierwszą sprzedaż napojów na terytorium kraju. W konsekwencji, w projektowanych przepisach – w art. 12a ust. 3 zdefiniowane zostało, co należy rozumieć pod pojęciem sprzedaży napojów.

Zgodnie z art. 12a ust. 3 pkt 7 Projektu przez sprzedaż napojów rozumie się ich przekazanie zamawiającemu, w przypadku, gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego. Natomiast zgodnie z nowym brzmieniem art. 12d ust. 1 pkt 3, podmiotem zobowiązanych do zapłaty opłaty jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej prowadząca działalność gospodarczą w rozumieniu art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.– Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.), będąca producentem napojów, która dokonuje pierwszej sprzedaży na terytorium kraju tych napojów.

Jak wynika z tekstu uzasadnienia do Projektu, jednym z głównych celów nowelizacji Ustawy o zdrowiu publicznym jest wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem obowiązujących przepisów dotyczących Opłaty. Niemniej jednak, w naszej ocenie konstrukcja art. 12a ust. 3 pkt 7 projektowanych przepisów, bazująca na nieostrym pojęciu „przekazania" może doprowadzić w praktyce do licznych wątpliwości w zakresie momentu powstania obowiązku ponoszenia Opłaty, zwrotu Opłaty od napojów wywiezionych z Polski oraz możliwości dokonania pomniejszenia Opłaty w przypadku zwrotu napojów.

W praktyce biznesowej często dochodzi do sytuacji, w których faktyczny producent napojów jedynie świadczy usługę produkcyjną na rzecz podmiotu zlecającego i nigdy nie jest właścicielem napojów. Proces ten stanowi tzw. produkcję na materiale powierzonym. Zleceniodawca ponosi koszty zakupu surowców, a producent rozlicza się za świadczone usługi przetwarzania lub produkcji. W modelu biznesowym nie dochodzi do sprzedaży towaru będącego przedmiotem produkcji na zlecenie pomiędzy jego faktycznym producentem, a podmiotem zlecającym produkcję.

Jak rozumiemy, właśnie takie przypadki miały zostać objęte art. 12a ust. 3 pkt 7 Ustawy o zdrowiu publicznym, który zakłada, że za sprzedaż napojów objętych Opłatą uznaje się przekazanie napojów zamawiającemu przez podmiot produkcyjny. Należy jednak zaznaczyć, że Projekt nie definiuje pojęcia „przekazania", natomiast w praktyce rynkowej dochodzić może do szeregu sytuacji, w których powszechne rozumienie tego pojęcia nie będzie wystarczające dla dokonania właściwej wykładni przepisów prawa. W efekcie, zrównanie pojęcia sprzedaży z nieprecyzyjną definicją „przekazania zamawiającemu" może powodować dowolność kształtowania momentu sprzedaży i prowadzić do sporów z organami podatkowymi.

Warto bowiem zwrócić uwagę, iż już na etapie analizy projektowanych przepisów rodzą się wątpliwości, jaką czynność należy potraktować jako „przekazanie", tj. czy czynność tę stanowi objęcie faktycznego władztwa nad produktami, czy może przekazanie napojów do magazynu wyrobów gotowych podmiotu produkcyjnego, czy też rozliczenie usługi produkcyjnej, a może jednak rozpoczęcie transportu napojów. Brak precyzyjnej definicji przekazania może powodować problemy interpretacyjne w odniesieniu do sytuacji, w których dochodzi do powstania strat wyprodukowanych napojów, które znajdują się w posiadaniu podmiotu produkcyjnego. Pojawia się bowiem pytanie czy taka strata miała miejsce przed przekazaniem zamawiającemu, czy po przekazaniu zamawiającemu, a w efekcie czy konieczne jest rozliczenie Opłaty.

Przyjęcie art. 12a ust. 3 pkt 7 w projektowanym brzmieniu spowoduje również trudności związane ze zwrotem Opłaty w przypadku wywozu napojów z kraju. Zgodnie z art. 1 pkt 11 Projektu, od Ustawy o zdrowiu publicznym dodany zostanie art. 12ia zgodnie z którym w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej (dalej: „**WDT**") napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje zwrot opłaty podmiotowi:

1) obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, który dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów, albo
2) który nabył te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, i dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów.

Analogiczna regulacja ma zostać dodana do Ustawy o zdrowiu publicznym w art. 12ib w stosunku do napojów które zostaną wywiezione z terytorium Polski w formie eksportu.

Projektowane regulacje dotyczące zwrotu Opłaty w związku z dokonaniem wewnątrzwspólnotowej dostawy bądź eksportu towarów, w naszej ocenie nie uwzględniają prowadzenia działalności gospodarczej polegającej jedynie na świadczeniu usługi produkcji na materiale powierzonym, która została zaadresowana w art. 12a ust. 3 pkt 7 Projektu. W takim bowiem przypadku podmiotem zobowiązanym do zapłaty Opłaty, w świetle nowego brzmienia art. 12d ust. 1 pkt 1 – będzie faktyczny producent, zaś podmiotem uprawnionym do dokonania WDT lub eksportu będzie podmiot zlecający produkcję napojów. Oznacza to, iż w sytuacji, w której dojdzie do wywozu napojów z terytorium kraju, wyprodukowanych na materiale powierzonym, na zlecenie zamawiającego, żaden z podmiotów nie będzie uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o zwrot Opłaty. Należy bowiem zaznaczyć, iż ani podmiot produkcyjny, który nie dokona WDT lub eksportu (gdyż napoje nigdy nie były jego własnością), ani podmiot zlecający, który nie nabędzie tych napojów od podmiotu obowiązanego do zapłaty Opłaty (bowiem podmiot produkcyjny nie dokonuje sprzedaży napojów, lecz świadczy wyłącznie usługę produkcyjną) nie będą uprawnieni do zwrotu na podstawie art. 12ia. Sytuacja taka wydaje się być sprzeczna z celem regulacji polegającym na umożliwieniu odzyskania Opłaty przez podmiot, który poniósł jej koszt w stosunku do napojów które zostały wywiezione z kraju. W naszej ocenie, pozostawienie przepisów w zaproponowanym brzmieniu, narusza zasadę równości wobec prawa, bowiem część podmiotów dokonujących tej samej czynności (tj. WDT lub eksportu napojów) faktycznie będzie pozbawiona prawa, które będzie przysługiwało innym podmiotom dokonującym tej czynności.

Kolejna wątpliwość pojawia się w przypadku zwrotu produktów do podmiotu zobowiązanego do zapłaty Opłaty. Zgodnie z art. 1 pkt 8 lit. h Projektu do art. 12f Ustawy o zdrowiu publicznym dodany zostanie ust. 9, zgodnie z którym wysokość opłaty naliczonej od napojów zwróconych ustala się na podstawie faktury korygującej w rozumieniu art. 106j ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2025 r. poz. 775, 894, 896 i 1203) lub innych dokumentów potwierdzających dokonanie zwrotu napojów i rozlicza się w informacji, o której mowa w art. 12g ust. 1 pkt 1, składanej za miesiąc, w którym dokonano zwrotu napojów.
Jak bowiem wynika z uzasadnienia, wprowadzenie tej regulacji ma ułatwić proces pomniejszania należnej Opłaty w przypadku zwrotu towarów, od których została zapłacona Opłata. Niemniej jednak, w modelu biznesowym opartym na produkcji na zlecenie na materiale powierzonym, możliwość potrącania Opłaty w przypadku zwrotu napojów może rodzić trudności. Zwrot napojów, od których pierwotnie rozliczono Opłatę będzie odbywał się na podstawie faktury korygującej do podmiotu zlecającego produkcję, bowiem to ten podmiot jako właściciel napojów będzie odpowiedzialny za realizację ich dystrybucji. W dalszej kolejności, podmiot zlecający nie będzie uprawniony do zwrotu napojów do podmiotu produkcyjnego, bowiem napoje te nigdy nie były własnością podmiotu produkcyjnego, gdyż podmiot ten jedynie świadczył usługę produkcyjną z

wykorzystaniem surowców i materiałów otrzymanych od podmiotu zlecającego. Oznacza to, iż podmiot zlecający z uwagi na fakt, iż nie jest podmiotem zobowiązanym do rozliczenia Opłaty nie będzie uprawniony do pomniejszenia należnej Opłaty i jednocześnie nie będzie miał podstaw do wystąpienia do producenta tych napojów z wnioskiem o pomniejszenie należnej Opłaty z tytułu zwrotu tych napojów z rynku i nieprzekazania ich do konsumpcji. Rozwiązanie takie wydaje się niezasadne, mając na uwadze cel Opłaty. Uprawnienie to, w naszej ocenie, powinno przysługiwać w każdym przypadku, w którym napoje nie zostały sprzedane do konsumentów, niezależnie od łańcucha dostaw.

Mając na uwadze powyższe proponujemy, aby w przypadku produkcji napojów na zlecenie w ramach usługi produkcyjnej, podmiotem zobowiązanym do wniesienia Opłaty był podmiot zamawiający, jako podmiot, który faktycznie jako pierwszy dokonuje ich sprzedaży na terytorium kraju. Rozwiązanie to pozwoli uniknąć wątpliwości interpretacyjnych związanych z nieostrym terminem „przekazania" oraz rozwiąże problemy nierównego traktowania podmiotów w przypadku wywozu napojów z kraju oraz w przypadku zwrotu napojów. Poniżej przedstawiamy proponowaną zmianę przepisów:

Aktualne brzmienie	**Proponowana zmiana**
Art. 12a ust. 3 Przez sprzedaż napojów rozumie się ich: 1) sprzedaż w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071); 2) darowiznę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny; 3) użycie na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej przez podmiot w ramach usług związanych z wyżywieniem klasyfikowanych w dziale 56 Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, w przypadku napojów przywiezionych na terytorium kraju w ramach importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego przez ten podmiot; 4) wydanie w zamian za dokonanie określonej czynności; 5) przekazanie lub wykorzystanie na potrzeby reprezentacji albo reklamy; 6) przekazanie przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, na potrzeby osobiste tego podmiotu, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia, a	Art. 12a ust. 3 Przez sprzedaż napojów rozumie się ich: 1) sprzedaż w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071); 2) darowiznę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny; 3) użycie na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej przez podmiot w ramach usług związanych z wyżywieniem klasyfikowanych w dziale 56 Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, w przypadku napojów przywiezionych na terytorium kraju w ramach importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego przez ten podmiot; 4) wydanie w zamian za dokonanie określonej czynności; 5) przekazanie lub wykorzystanie na potrzeby reprezentacji albo reklamy; 6) przekazanie przez podmiot obowiązany do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, na potrzeby osobiste tego podmiotu, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia, a

także zatrudnionych przez niego pracowników oraz byłych pracowników; 7) przekazanie zamawiającemu, w przypadku gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego.	także zatrudnionych przez niego pracowników oraz byłych pracowników.
„Art. 12d. 1. Obowiązek zapłaty opłaty ciąży na osobie fizycznej, osobie prawnej oraz jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej prowadzącej działalność gospodarczą w rozumieniu art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.– Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.)), będącej: 1) producentem napojów, 2) podmiotem dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego napojów, 3) podmiotem dokonującym importu napojów – która dokonuje pierwszej sprzedaży na terytorium kraju tych napojów.	„Art. 12d. 1. Obowiązek zapłaty opłaty ciąży na osobie fizycznej, osobie prawnej oraz jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej prowadzącej działalność gospodarczą w rozumieniu art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.– Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.)), będącej: 1) producentem napojów, 2) podmiotem dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego napojów, 3) podmiotem dokonującym importu napojów 4) podmiotem zlecającym usługę wyprodukowania napojów pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to usługę wyprodukowania napojów zlecił innemu przedsiębiorcy, nieposiadającemu tytułu własności napojów na żadnym z etapów produkcji – która dokonuje pierwszej sprzedaży na terytorium kraju tych napojów.

2. <u>Podmioty uprawnione do zwrotu Opłaty</u>

Zgodnie z art. 1 pkt 11 Ustawa o zdrowiu publicznym dodany zostanie art. 12ia zgodnie z którym w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje zwrot opłaty podmiotowi:

3) obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, który dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów, albo
4) który nabył te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, i dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów.

Analogiczna regulacja ma zostać dodana do Ustawy o zdrowiu publicznym w art. 12ib w stosunku do napojów które zostaną wywiezione z terytorium Polski w formie eksportu.

W pierwszej kolejności pragniemy wskazać, iż w pełni popieramy wprowadzenie mechanizmu zwrotu opłaty cukrowej, w odniesieniu do produktów, które nie będą dystrybuowane na krajowym rynku.

Takowy mechanizm ma pozwolić na zachowanie równego traktowania podmiotów gospodarczych, gwarantując zapewnienie równych i tożsamych warunków konkurencji.

Tym samym, mając na uwadze brzmienie powyżej przytoczonych przepisów niezrozumienie budzi ograniczenie katalogu podmiotów uprawnionych do występowania z wnioskiem o zwrot opłaty. Jak bowiem wynika z projektowanego przepisu katalog podmiotów uprawnionych do uzyskania zwrotu obejmuje wyłącznie dwie kategorie, tj. podmioty które:

- dokonały zapłaty opłaty i jednocześnie dokonały dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu tych napojów, albo
- nabyły te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty i jednocześnie dokonały dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu tych napojów.

Pozostawienie projektowanych przepisów w brzmieniu przytoczonym powyżej, doprowadzi do nierównego traktowania podmiotów na rynku. W praktyce bowiem regularnie dochodzi do sytuacji, gdzie łańcuch dostaw jest dłuższy niż przewidziany w omawianych przepisach i wywozu napojów z kraju, od których została zapłacona opłata nie dokonuje podmiot, który rozliczył opłatę lub podmiot, który nabył napoje bezpośrednio od podmiotu, który dokonał zapłaty opłaty. Co istotne, projektowane przepisy nie przewidują prawa do zwrotu dla podmiotów znajdujących się na dalszym etapie łańcucha dostaw. Kluczowe dla możliwości skorzystania z mechanizmu zwrotu opłaty powinien być fakt, iż opłata ta została rozliczona w należytej wysokości, a nie który z podmiotów występuje z wnioskiem o zwrot. Ograniczenie katalogu podmiotów uprawnionych do występowania z wnioskiem o zwrot może być potraktowane jako naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa.

Pozostawienie omawianych przepisów w aktualnym brzmieniu będzie szczególnie dotkliwe w stosunku do podmiotów, które zlecają produkcję napojów oznaczonych własnym znakiem towarowym, do podmiotów trzecich. W takim schemacie bowiem żaden podmiot, który zakupi napoje od podmiotu zlecającego produkcję, nie będzie uprawniony do ubiegania się o zwrot, jeżeli wywiezie je z kraju.

Podobny problem pojawił się w stosunku do przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 126, dalej: „**Ustawa akcyzowa**"). Zgodnie bowiem z art. 82 Ustawy akcyzowej w przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej wyrobów akcyzowych, od których akcyza została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje zwrot akcyzy:

1) podatnikowi, który dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych wyrobów akcyzowych, albo
2) podmiotowi, który nabył te wyroby akcyzowe od podatnika i dokonał ich dostawy wewnątrzwspólnotowej, albo
3) uprawnionemu wysyłającemu niebędącemu podatnikiem albo podmiotem, który nabył wyroby akcyzowe od podatnika i dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych wyrobów

– na sporządzony na piśmie wniosek złożony do właściwego naczelnika urzędu skarbowego wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3.

Przytoczony przepis Ustawy akcyzowej był przedmiotem licznych sporów podmiotów gospodarczych z organami podatkowymi. W świetle orzecznictwa sądów administracyjnych rozstrzygających w kwestii wąskiego katalogu podmiotów uprawnionych do zwrotu akcyzy, sądy orzekały, iż krajowe przepisy są sprzeczny z prawem Unijnym, gdyż w sposób bezzasadny zawężają krąg podmiotów

uprawnionych do zwrotu podatku akcyzowego[1].

W świetle powyższego, proponujemy zmianę przepisów Projektu w następujący sposób:

Aktualne brzmienie	**Proponowana zmiana**
Art. 12ia. 1. W przypadku dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje zwrot opłaty podmiotowi: 1) obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, który dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów, albo 2) który nabył te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, i dokonał dostawy wewnątrzwspólnotowej tych napojów – na sporządzony na piśmie według ustalonego wzoru wniosek złożony w ciągu 6 miesięcy od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, którego treść powinna zawierać dane podmiotu oraz dane pozwalające na prawidłowe określenie wysokości zwracanej opłaty.	Art. 12ia. 1. W przypadku dokonania przez podmiot dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje temu podmiotowi zwrot opłaty, na sporządzony na piśmie według ustalonego wzoru wniosek złożony w ciągu 6 miesięcy od dnia dokonania dostawy wewnątrzwspólnotowej napojów, którego treść powinna zawierać dane podmiotu oraz dane pozwalające na prawidłowe określenie wysokości zwracanej opłaty.
Art. 12ib. W przypadku eksportu napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje zwrot opłaty podmiotowi: 1) obowiązanemu do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, który dokonał eksportu tych napojów, albo 2) który nabył te napoje od podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1, i dokonał eksportu tych napojów – na sporządzony na piśmie według ustalonego wzoru wniosek złożony w ciągu 6 miesięcy od dnia dokonania eksportu, którego treść powinna zawierać dane podmiotu oraz dane pozwalające na prawidłowe określenie wysokości zwracanej opłaty.	Art. 12ib. W przypadku dokonania przez podmiot eksportu napojów, od których opłata została zapłacona na terytorium kraju, przysługuje temu podmiotowi zwrot opłaty, na sporządzony na piśmie według ustalonego wzoru wniosek złożony w ciągu 6 miesięcy od dnia dokonania eksportu, którego treść powinna zawierać dane podmiotu oraz dane pozwalające na prawidłowe określenie wysokości zwracanej opłaty.

[1] Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 września 2011 r. III SA/Wa 381/11

Pragniemy podkreślić, że przedstawione propozycja zmiany projektowanych przepisów stanowi wyraz dążenia do wypracowania możliwie precyzyjnych i jednoznacznych regulacji, które stanowiłyby urzeczywistnienie celów ustawodawcy, ale jednocześnie pozwoliłyby na równe konkurowanie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą na polskim rynku.	
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY	
1	Pełnomocnictwo do reprezentacji Deloitte Doradztwo Podatkowe Dąbrowski i Wspólnicy Spółka Komandytowa dla Anny Wibig
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych zgłoszenia dokonanego dnia .....** (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)	

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Anna Wibig	15.10.2025 r.	

G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia .....

(podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego

zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw, w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W I G O S P O D A R K I [1)]

z dnia

w sprawie informacji o wysokości opłaty od środków spożywczych i właściwości organu w sprawie tej opłaty

Na podstawie art. 12g ust. 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2026 r. poz. 149, 1004 i …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) szczegółowy zakres danych, jakie powinna zawierać informacja o wysokości opłaty od środków spożywczych, zwanej dalej „opłatą”, oraz sposób składania tej informacji;
2) właściwość organów w sprawie opłaty, jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w art. 12g ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym, zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Informacja, o której mowa w § 1, zawiera następujące dane:

1) wskazanie organu podatkowego, do którego jest składana informacja;
2) cel składania informacji:
   a) złożenie informacji,
   b) korekta informacji;
3) okres, za który jest składana informacja;
4) dane podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1 ustawy:
   a) rodzaj podmiotu,
   b) nazwę firmy albo imię i nazwisko oraz datę urodzenia,
   c) NIP;
5) obliczenie wysokości opłaty:
   a) liczbę litrów napojów sprzedanych po raz pierwszy na terytorium kraju w danym okresie, w podziale na rodzaje napojów według zawartości w ich składzie:
      − cukrów w 100 ml napoju lub substancji słodzących,

[1)] Minister Finansów i Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów i Gospodarki (Dz.U. poz. 997).

- kofeiny lub tauryny,
- soku owocowego, warzywnego, warzywno-owocowego lub owocowo-warzywnego, wynoszącego nie mniej niż 20% składu surowcowego,
- roztworu węglowodanowo elektrolitowego,

b) liczbę litrów napojów sprzedanych po raz pierwszy na terytorium kraju w danym okresie, w podziale na rodzaje napojów:
- napoje gazowane:
  - – piwo bezalkoholowe,
  - – pozostałe napoje gazowane,
- napoje niegazowane,
- napoje z dodatkiem kofeiny lub tauryny, o których mowa w art. 12o ustawy,

c) stałą wysokość opłaty obliczoną według stawki, o której mowa w art. 12f ust. 1 pkt 1 ustawy,

d) zmienną wysokość opłaty obliczoną według stawki, o której mowa w art. 12f ust. 1 pkt 2 ustawy,

e) wysokość opłaty obliczoną według stawki, o której mowa w art. 12f ust. 3 ustawy,

f) maksymalną wysokość opłaty obliczoną według stawki, o której mowa w art. 12f ust. 6 ustawy,

g) łączną wysokość należnej opłaty,

h) wysokość opłaty naliczonej od napojów zwróconych pomniejszającą wysokość należnej opłaty zgodnie z art. 12f ust. 8 ustawy,

i) wysokość opłaty podlegającej wpłacie;

6) numery faktur potwierdzające pierwszą sprzedaż napojów na terytorium kraju;

7) dane osoby wskazanej do kontaktu:
a) imię i nazwisko,
b) adres poczty elektronicznej,
c) numer telefonu;

8) podpis podmiotu obowiązanego do zapłaty opłaty, o którym mowa w art. 12d ust. 1 ustawy, lub osoby albo osób reprezentujących ten podmiot;

9) pouczenie, że w przypadku niewpłacenia opłaty podlegającej wpłacie lub wpłacenia jej w niepełnej wysokości niniejsza informacja stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 3. Informacja, o której mowa w art. 12g ust. 1 ustawy, jest składana za pomocą środków komunikacji elektronicznej przy użyciu oprogramowania interfejsowego dostępnego na stronie, której adres jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 4. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w art. 12g ust. 4 ustawy, organem właściwym w sprawie opłaty jest Naczelnik Trzeciego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście w Warszawie i Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem …

MINISTER FINANSÓW
I GOSPODARKI

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W I G O S P O D A R K I [1)]

z dnia

w sprawie zwrotu opłaty od środków spożywczych oraz właściwości organu do orzekania w sprawie zwrotu tej opłaty

Na podstawie art. 12ie ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. z 2026 r. poz. 149, 1004 i ….) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) sposób i terminy dokonywania zwrotu opłaty od środków spożywczych, o którym mowa w art. 12f ust. 10, art. 12ia ust. 1 i art. 12ib ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym, zwanym dalej „zwrotem opłaty”;
2) szczegółowy zakres danych, jakie powinien zawierać wniosek o zwrot opłaty, oraz sposób składania tego wniosku;
3) właściwość organów do orzekania w sprawie zwrotu opłaty, jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w art. 12ic ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym, zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. 1. Właściwy naczelnik urzędu skarbowego dokonuje zwrotu w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o zwrot opłaty i przedstawienia wymaganych dokumentów i dowodów, o których mowa odpowiednio w art. 12f ust. 10, art. 12ia ust. 3 i 4 oraz art. 12ib ust. 3 ustawy.

2. Jeżeli zasadność zwrotu opłaty wymaga dodatkowego sprawdzenia, zwrot opłaty następuje w terminie 90 dni.

§ 3. Zwrot opłaty jest dokonywany na rachunek w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej wskazany we wniosku o zwrot opłaty.

§ 4. Wniosek o zwrot opłaty zawiera następujące dane:

1) miejsce składania wniosku o zwrot opłaty;
2) imię i nazwisko albo nazwę wnioskodawcy;

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów i Gospodarki (Dz.U. poz. 997).

3) adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby wnioskodawcy;
4) numer identyfikacji podatkowej (NIP) wnioskodawcy;
5) rodzaj dokonywanego zwrotu opłaty:
   a) zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12f ust. 10 ustawy,
   b) zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12ia ust. 1 ustawy,
   c) zwrot opłaty, o którym mowa w art. 12ib ust. 1 ustawy;
6) określenie nazwy napojów i ich ilości, wyrażonej w litrach, będących przedmiotem zwrotu opłaty;
7) określenie wysokości żądanego zwrotu opłaty;
8) numer rachunku w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na który ma zostać dokonany zwrot opłaty;
9) wykaz załączonych dokumentów i dowodów.

§ 5. Wniosek o zwrot opłaty jest składany w postaci papierowej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej przy użyciu oprogramowania interfejsowego dostępnego na stronie, której adres jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 6. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób określony w art. 12ic ust. 1 ustawy, organem właściwym do orzekania w sprawie zwrotu opłaty jest Naczelnik Trzeciego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście w Warszawie i Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem …

MINISTER FINANSÓW
I GOSPODARKI